



CAPITOLUL 1

Hampshire, Anglia

Opt luni mai devreme

Totul a început cu o scrisoare.

Pentru a fi exacti, a fost vorba de menționarea câineii.

- Despre ce câine e vorba? Întrebă Beatrix Hathaway.

Al cui?

Prietena ei, Prudence, frumusețea comitatului Hampshire, ridică ochii de pe scrisoarea trimisă de ci 11 In/, inul ei, căpitanul Christopher Phelan.

Deși nu era indicat ca un gentleman să corespundă cu o fată nemăritată, aranjaseră să-și trimită scrisorile prin cumnata lui Phelan, ca intermediar.

Prudence se încruntă ironică.

- Realmente, Bea, tu îi acorzi o atenție mult mai mare unui câine, decât i-ai acordat vreodată căpitanului Phelan.

- Căpitanul Phelan nu are nevoie de atenția mea, rosti Beatrix pragmatică. Se află în atenția fiecărei domnișoare de măritat din Hampshire. În afară de asta, el a ales să se ducă la război și eu sînt sigură că petrece o vreme adorabilă umblînd țanțoș în uniforma lui elegantă.

- Nu e deloc elegantă, veni răspunsul posac al lui Prudence. De fapt, noul lui regiment are niște uniforme *îngrozitoare* - foarte simple, de culoare verde închis cu galoane negre și fără nici un fel de șnururi sau trese de aur. Și cînd l-am întrebat de ce, căpitanul Phelan mi-a spus că au făcut asta pentru a-i ajuta pe infanteriști să se ascundă, ceea ce nu are nici un sens, pentru că toată lumea știe că un soldat britanic este mult prea curajos și mîndru, pentru a se ascunde în timpul bătăliei. Dar nhrisotopher - vreau să spun căpitanul Phelan - a pus că e ceva legat de... o, a folosit un cuvînt franțuzesc...

- Camouflage? întrebă Beatrix intrigată.

- Da, de unde ai știut?

- Multe animale au diverse moduri de a se camufla, pentru a nu fi văzute. Cameleonii, de exemplu.

' ..iu felul cum penajul bufniței e împestrițat, pentru i o ajuta să se confunde cu scoarța copacilor. Genul acela...

- Dumnezeule, Beatrix, *nu* începe să-mi ții o prelegere despre animale.

- Mă opresc, dacă îmi spui de câine.

Prudence îi întinse scrisoarea.

- Citește tu însăți.

- Dar Pru, protestă Beatrix, cînd paginile mici și frumos împăturite îi fură băgate în mîină. Căpitanul Phelan poate

că ți-a scris ceva personal.

- Nu cred să am eu norocul ăla! E o scrisoare cu adevărat sumbră. Nimic, doar lupte și informații proaste.

Deși Christopher Phelan era ultimul om, pe care Beatrix ar fi vrut vreodată să-l apere, nu putu totuși să nu sublinieze:

- Luptă în permanență în Crimeea, Pru. Nu sînt sigură dacă există multe lucruri plăcute acolo în timp de război, despre care să scrie.

- Ei bine, nu mă interesează țările străine și nici n-am pretins asta vreodată.

Un zîmbet șovăielnic se răspîndi pe fața lui Beatrix.

- Pru, ești sigură că vrei să devii soție de ofițer?

- Ei bine, *sigur că da...* cei mai mulți soldați gradați din ordin regal nu se duc la război. Există mulți bărbați eleganți prin oraș și, dacă sînt de acord să accepte jumătate de soldă, nu au nici o obligație și nu trebuie să-și petreacă timpul cu regimentul. Asta a fost situația și cu căpitanul Phelan, pînă cînd a fost numit să-și facă serviciul în străinătate. Prudence ridică din umeri. Presupun că războaiele sînt întotdeauna situații care nu convin nimănui. Mulțumesc cerului, căpitanul Phelan se va întoarce în curînd în Hampshire.

- Adevărat? De unde știi?

- Părinții mei spun că războiul se va termina pînă la Crăciun.

- Am auzit și eu asta. Totuși, mă întreb dacă nu cumva subestimăm serios măiestria rușilor și o supraestimăm pe a noastră proprie.

- Ce lipsă de patriotism! exclamă Prudence, cu o licărire jucăușă în priviri.

- Patriotismul nu are nimic de a face cu faptul că Ministerul de Război, în entuziasmul său, nici măcar nu și-a făcut un plan, înainte de a trimite treizeci de mii de oameni în Crimeea. Nu avem nici măcar cunoștințe corespunzătoare despre locul acela și nici o strategie pentru cucerirea lui.

- De unde știi așa de multe despre asta?
- Din *Times*. Se dau rapoarte zilnice. Nu citești ziarele?
- Pagina politică, nu. Părinții mei spun că e dăunător pentru o tânără să acorde atenție acestui fel de treburi.
- Familia mea discută politică în fiecare seară, la cină, iar eu și surorile mele luăm parte la discuții. Beatrix făcu intenționat o pauză, înainte de a adăuga cu un zîmbet diabolic: ne exprimăm chiar *opiniile*.

Ochii lui Prudence se deschiseră mari.

- Dumnezeule! Ei bine, n-ar trebui să fiu surprinsă. Toată lumea știe că familia ta e... altfel.

- Altfel, e un adjectiv mult prea amabil, față de cele folosite adesea, pentru a descrie familia Hathaway.

Familia ei era formată din cinci frați, cel mai mare, Leo, era urmat de Amelia, Winnifred, Poppy și Beatrix. După moartea părinților lor, familia Hathaway a trecut printr-o schimbare a norocului surprinzătoare. Deși erau născuți în cadrul păturii de mijloc, erau totuși înrudiți cu o ramură aristocratică a familiei. Printr-o serie de evenimente neașteptate, Leo moșteni titlul de viconte, pentru care el și surorile lui nu fuseseră nici pe departe pregătiți. Se mutară din micul lor sat Primrose Place pe moșia Ramsay, în comitatul sudic Hampshire.

După șase ani, familia Hathaway reuși să învețe destul, pentru a se simți bine în înalta societate. Totuși, nici unul dintre ei nu învățase să gîndească așa ca nobilii și nici nu căpătase valori sau maniere

aristocratice. Aveau avere, dar asta nu era la fel de important ca nașterea și relațiile. Și, în timp ce o familie în aceleași circumstanțe s-ar fi străduit să-și îmbunătățească poziția căsătorindu-se cu cei de rangul lor social, cei din familia Hathaway au ales să se căsătorească din dragoste.

În ceea ce o privea pe Beatrix, era îndoielnic că se va căsători vreodată. Era educată doar pe jumătate, petrecînd cel mai mult timp în aer liber, călărind sau hoinărind prin pădurile, mlaștinile și pajiștile din Hampshire. Oamenilor, Beatrix le prefera compania animalelor, adunînd creaturi rănite sau orfane și îngrijindu-le. Și cele care nu puteau să supraviețuiască în mediul lor sălbatic,, erau reținute ca animale de companie și Beatirx se ocupa ea însăși de ele. În natură, era fericită și realizată. În interioarele castelelor, viața nu era la fel de perfectă.

Din ce în ce mai des, Beatix deveni conștientă de sentimentul enervant al insatisfacției. Al dorului. Problema era că nu întîlnise încă un bărbat potrivit pentru ea. În mod cert, nici unul dintre speciemenle acelea palide și binecrescute din saloanele londoneze, pe care le frecventa, nu-i plăcea în mod deosebit. Și cu toate că bărbații mai robuști, de la țară, erau atrăgători, nici unul dintre ei nu avea acel ceva, ce nu putea fi numit, după care ofta Beatrix. Visa la un bărbat a cărui putere de voință să se potrivească cu a ei. Voia să fie iubită cu pasiune... provocată... surprinsă.

Beatrix se uită la scrisoarea împăturită din mîinile ei.

Nu era doar faptul că-l displăcea pe Christopher Phelan, dar recunoșterea că era total opusul a tot ce era ea. Sofisticat și născut în privilegii, era în stare să se miște cu ușurință în mediul civilizată, care îi era așa de străin ei. Era cel de al doilea fiu al unei binecunoscute familii locale, bunicul lui matern era conte, iar familia tatălui său se distingea printr-o avere semnificativă, cîștigată din transporturi navale.

Deși familia Phelan nu urma în linie la cîștigarea unui

titlu, cel mai mare fiu, John, la moartea contelui, moștenea moșia Riverton din Warwickshire. John era un bărbat sobru și contemplativ, devotat soției sale, Audrey.

Dar fratele mai mic, Christopher era cu totul alt fel de om. Așa cum se întâmpla adesea, cel de al doilea fiu, Christopher, căpătase un grad în armată prin ordin regal, la vârsta de douăzeci și doi de ani. La început activase ca stegar la cavalerie, ceea ce era o ocupație perfectă pentru un tip, care arăta așa de splendid, pentru că principala lui responsabilitate era să poarte culorile cavaleriei, în timpul paradelor și instrucțiilor. De asemenea, era și un mare favorit al doamnelor din Londra, localitate în care se ducea frecvent, fără să o părăsească vreodată cu adevărat, petrecându-și vremea dan- sînd, bînd, jucînd cărți, cumpărînd îmbrăcăminte frumoasă și permițîndu-și scandaloase legături de dragoste.

Beatrix îl întîlnise pe Christopher Phelan de două ori, prima dată la un bal local, unde îl judecase ca cel mai arogant bărbat din Hampshire. Următoarea dată cînd l-a întîlnit a fost la un picnic, unde își revizui părerea: era cel mai arogant bărbat din toată lumea.

- Fata asta, Hathaway, e o creatură neobișnuită, îl auzise Beatrix spunîndu-i unui amic.

- Eu o găsesc fermecătoare și originală, protestase amicul lui. Și poate vorbi despre cai, mai bine decît oricare altă femeie, pe care am întîlnit-o.

- Normal, veni replica seacă a lui Phelan. Se potrivește mai bine la grajduri, decît într-un salon.

De atunci, Beatrix îl evitase de cîte ori putuse. Nu că îi păsa de comparația indirectă cu un cal, deoarece caii erau animale adorabile, cu firi generoase și nobile. Și știa că, deși nu era o mare frumusețe, avea propriul ei farmec. Mai mulți bărbați făcuseră comentarii favorabile despre părul ei șaten închis și ochii albaștri.

Totuși, aceste atracții moderate nu erau nimic, în comparație cu splendoarea aurie a lui Christopher Phelan.

Era la fel de blond ca Lancelot, Gabriel, probabil Lucifer, dacă credeai că a fost unul din cei mai frumoși îngeri din rai. Phelan era înalt și cu privirea argintie, cu părul de culoarea grîului de iarnă, închis la culoare de atingerea soarelui. Silueta lui era puternică și milităroasă, umerii drepti și fermi, șoldurile înguste. Chiar atunci cînd se mișca cu o grație indolentă, exista o putere incontestabilă în el, ceva de prădător egocentric.

Recent Phelan fusese unul dintre pușinii aleși, selectați din diverse regimente, pentru a face parte din *Brigada de Infanterie*. „*Infanteriștii*” cum se numeau ei, era o categorie neobișnuită de soldați, antrenați să-și folosească propria inițiativă. Erau încurajați să ocupe poziții înaintea liniilor frontului propriu și să împuște ofițerii și caii dușmani, care erau de obicei în afara liniei de tragere. Din cauza îndemînării lui deosebite, Phelan fusese promovat la căpitania *Brigăzii de infanterie*.

Pe Beatrix o amuza gîndul că onoarea aceasta probabil nu-i plăcea deloc lui Phelan. Mai ales de cînd fusese obligat să schimbe uniforma lui frumoasă de husari, cu mantaua neagră și nenumăratele trese de aur, cu altele verde închis.

- Ești binevenită să o citești, rosti Prudence așezîndu-se la masa de toaletă. Trebuie să-mi aranjez părul, înainte de a pleca la plimbare.

- Părul tău arată adorabil, protestă Beatrix, incapabilă să vadă vreo fisură în coada elaborat fixată a cosițelor blonde. Și nu mergem decît pînă în sat. Nici unul dintre săteni nu va ști, sau nici unuia nu-i va păsa, dacă e sau nu coafura ta perfectă.

- Știu. Dar, în afară de asta, nimeni nu știe cu cine te poți întîlni.

Obișnuită cum era cu pieptănatul neîncetat al prietenei ei, Beatrix zîmbi și scutură din cap.

- În regulă. Dacă ești sigură că nu-ți pasă că mă uit la scrisoarea căpitanului Phelan, am să citesc doar partea legată de cîine.

- Vei adormi, cu mult înainte de a da peste cîine, rosti Prudence împlîntîndu-și expert o agrafă în cosițele împletite.

Beatrix se uită la rîndurile mîzgălite. Cuvintele erau înghesuite, șiruri strînse de litere gata să sară din pagină.

Dragă Prudence,

Stau în acest cort prăfuit, încercînd să mă gîndesc să scriu ceva valoros. Mă aflu la capătul puterilor. Tu meriți cuvinte frumoase, dar tot ce mi-a rămas, sînt astea: mă gîndesc la tine în permanență. Mă gîndesc la această scrisoare în mîna ta și la mireasma parfumului de pe încheietura mîinii tale. Îmi doresc liniște, aer curat și un pat cu o pernă moale și albă...

Beatrix își simți sprîncenele ridicîndu-se și o undă rapidă de căldură pe sub gulerul înalt al rochiei. Făcu o pauză și se uită la Prudence.

- Găsești asta plictisitor? Întrebă ea cu blîndețe, în timp ce îmbujorarea i se răspîndi, ca vinul vărsat pe o față de masă.

- Începutul e singura parte bună, rosti Prudence. Citește mai departe.

... Acum două zile, în marșul nostru de pe coastă, spre Sevastopol, ne-am luptat cu rușii pe rîul Alma. Mi s-a spus că a fost victoria noastră. Dar nu s-a simțit așa. Am pierdut cel puțin două treimi dintre ofițerii regimentului nostru și un sfert dintre soldați. Ieri am săpat morminte. Înregistrării finale a morților și răniților i se spune „jetonul măcelarului”. Trei sute șazeci de britanici uciși, și mai mulți soldați morți în urma rănilor.

Unul dintre cei căzuți, căpitanul Brighton, avea un terrier zburlit, cu numele Albert, care e fără îndoială cîinele cu cel mai urît comportament care există, După ce Brighton a fost înmormîntat, cîinele a rămas lîngă mormîntul lui, a scheunat ore întregi și a încercat să-i muște pe toți cei care se apropiau. Am făcut greșeala să-i ofer un biscuit și acum ignoranta creatură mă urmărește peste tot. În acest moment se află în cortul meu, privindu-mă cu ochii lui pe jumătate nebuni. Scheunatul arareori încetează. De cîte ori mă apropii, încearcă să-și înfigă dinții în mîna mea. Vreau să-l împușc, dar sînt prea obosit

de atîta moarte. Familii întregi bocesc viețile pe care le-am luat eu. Fii, frați, părinți. Pentru faptele mele, mi-am cucerit un loc în iad și războiul de abia a început. M-am schimbat, nu în bine, și mi-e teamă că s-ar putea să nu-ți placă prea mult ce am devenit. Mirosul morții, Pru... e peste tot.

Cîmpurile de bătaie sînt presărate cu bucăți de trupuri, haine, pingele de la cizme. Imaginează-ți o explozie ce poate smulge pingelele cizmelor! După o bătălie, au spus că florile sălbatice vor fi mai abundente în sezonul viitor - pămîntul este atît de răscolit și de fărîmițat, încît va oferi loc noilor semințe să-și dezvolte rădăcinile. Aș vrea să-i plîng pe morți, dar nu e loc pentru așa ceva. Nici timp. Trebuie să-mi înăbuș într-un fel sentimentele.

Oare mai este vreun loc pe lume plin de pace?

Te rog scrie-mi. Spune-mi despre lucrul de mîină la care lucrezi, sau despre cîntecul tău favorit. Plouă în Stony Cross? Frunzele au început să-și schimbe culoarea?

Al tău, Christopher Phelan

Cînd Beatrice termină scrisoarea, deveni conștientă de un sentiment deosebit, un fel de compasiune surprinzătoare, care-i apăsa inima.

Părea imposibil ca o astfel de scrisoare să fi venit din partea arogantului Christopher Phelan. Nu era deloc ceea ce se așteptase. Exista un fel de vulnerabilitate, o nevoie de blîndețe, care o mișca.

- Trebuie să-i scrii, Pru, rosti ea împăturind scrisoarea cu mult mai multă grijă decît îi acordase înainte.

- Nu fac astfel de treburi. Asta n-ar face decît să-l încurajeze să se lamenteze și mai mult. Voi tăcea și probabil că asta îl va determina să scrie ceva mai vesel data viitoare.

Beatrix se încruntă.

- După cum știi, nu-l apreciez prea mult pe căpitanul Phelan, dar scrisoarea aceasta... merită simpatia ta, Pru. Scrie-i măcar cîteva rînduri. Cîteva cuvinte de reconfortare. Nu îți va lua timp deloc. Și în legătură cu cîinele, am niște sfaturi...

- Nu scriu nimic despre cîinele ăla dat dracului. Prudence scoase un suspin nerăbdător. Scrie-i tu.

- *Eu?* Nu așteaptă vești de la mine. Consideră că sînt o creatură neobișnuită.

- Nu pot să-mi imaginez de ce. Poate din cauză că ai adus-o pe Medusa la picnic...

- E un arici cu un comportament foarte agreabil, rosti în defensivă Beatrix.

- Domnul, a cărui mîină a fost înțepată, nu pare să fie de aceeași părere.

- Asta numai pentru că a încercat să o mînuiască incorect. Cînd iei în mîină un arici...

- Nu, nu e cazul să-mi spui mie, pentru că niciodată n-am să pun mîina pe vreunul. Iar în ce-l privește pe căpitanul Phelan... dacă simți așa o nevoie puternică, scrie-i un răspuns și semnează-mă pe mine.

- Nu va recunoaște că nu e scrisul tău?

- Nu, pentru că nu i-am scris niciodată.

- Dar nu e pretendentul meu, protestă Beatrix. Nu știu nimic despre el.

- De fapt, știi tot atît de multe, ca și mine. Ești obișnuită cu familia lui, ești foarte apropiată de cumnata lui. Iar eu n-aș spune că acest căpitan Phelan e pretendentul meu. Cel puțin nu singurul, în mod cert nu i-am promis că mă mărit cu el, pînă nu se întoarce de la război cu toate membrele întregi. Nu vreau un soț, pe care să trebuiască să-l împing într-un scaun de invalid, tot restul vieții mele.

- Pru, ai profunzimea unei mlaștini.

Prudence zîmbi.

- Cel puțin sînt cinstită.

Beatrix îi aruncă o privire îndoielnică.

- O însărcinezi cu adevărat pe una dintre prietenele tale, cu scrierea unei scrisori de dragoste?

Prudence dădu din mîină într-un gest de negare.

- Nu o scrisoare de dragoste. Nu există nimic despre dragoste în scrisoarea trimisă de el. Scrie-i doar ceva vesel și

încurajator.

Beatrix răscoli prin buzunarul rochiei de promenadă pe care o purta și ascunse scrisoarea înăuntru. În sinea ei se lupta cu ea însăși, reflectînd ca niciodată nu se sfîrșește bine, cînd cineva face ceva dubios moralmente, chiar cu bune intenții. Pe <ie altă parte... nu putea să-și scoată din minte imaginea unui soldat epuizat mîzgălind o scrisoare

- irăbită în cortul lui, cu mîinile pline de bășici de la ■apatul mormintelor camarazilor lui. Și a unui cîine flocos scheunînd într-un colț.

Se simțea complet inadecvată, pentru sarcina de a-i scrie. Și suspecta că și Prudence simțea la fel.

Încercă să-și imagineze ce însemna pentru Christopher, să-și lase în urmă viața lui elegantă și

- a se trezească într-o lume, unde supraviețuirea îi era amenințată zi de zi. Minut de minut. Era imposibil să-și imagineze un bărbat ca arătosul Christopher Phelan, confruntat cu pericolul și dificultățile, i oamea. Singurătatea.

Beatrix se uită gînditoare la prietena ei, privirile lor întîlnindu-se în oglindă.

- Care e cîntecul tău preferat, Pru?
- De fapt, nu am nici unul. Spune-i care e al tău.
- N-ar trebui să discutăm asta cu Audrey? întrebă Beatrix referindu-se la cumnata lui Phelan.

- Categoric, nu. Audrey are o problemă cu cinstea. Nu ar trimite scrisoarea, dacă ar ști că nu am scris-o eu.

Beatrix scoase un sunet, ce putea să fie și hohot de rîs și geamăt.

- N-aș numi asta o *problemă* cu cinstea. O, Pru, te rog schimbă-ți gîndul și scrie-i tu. Ar fi mult mai ușor.

Dar Pru, cînd era forțată să facă ceva, de obicei devenea intransigentă, și situația prezentă nu era o excepție.

- Ar fi mai ușor pentru oricine, nu pentru mine, rosti ea țîfnoasă. Sînt sigură că nu știu cum să răspund la o astfel de scrisoare. Și probabil că el a și uitat că a scris-o. Întorcîndu-și atenția spre oglindă, își aplică pe buze o tușă de alifie roz.

Ce drăguță era Prudence, cu fața ei în formă de inimă, cu sprîncenele subțiri și delicat arcuite deasupra ochilor verzi. Dar ce puțin dintr-o ființă reflecta oglinda! Era imposibil să ghicești ce simțea Prudence cu adevărat față de Christopher Phelan. Un singur lucru era sigur: era mai bine să-i răspundă, indiferent cît de absurd părea, decît să refuze să-i scrie. Deoarece uneori tăcerea poate răni tot atît de rău, ca un glonț.

În intimitatea camerei ei din Casa Ramsay, Beatrix se așeză la birou și înmuie tocul în călimara cu cerneală bleumarin. O pisică cenușie cu trei picioare, cu numele Lucky, era tolănită pe colțul biroului, privind-o atentă. Ariciul de companie al lui Beatrix, Medusa, ocupa cealaltă parte a biroului. Lucky, fiind o creatură sensibilă din naștere, nu-l plictisea pe micul arici țepos.

După ce a mai consultat o dată scrisoarea de la Phelan, Beatrix scrise:

**Căpitanului Christopher Phelan
Batlionul I, Brigada de Infanterie
Divizia 2-a, Crimeea
17 octombrie 1854**

Făcînd o pauză, Beatrix întinse mîna să mîngîie laba din față, ce-i rămăsese lui Lucky, atingînd-o blînd cu degetele.

- Cum ar începe Pru o scrisoare? se întrebă ea cu glas tare. I-ar spune dragă? Iubitule? Strîmbă din nas la această idee.

Scrisul scrisorilor nu prea era latura forte a lui Meatrix. Deși provenea dintr-o familia mare, întotdeauna a apreciat instinctul și acțiunea, mai mult decît vorbele. De fapt, putea să afle mult mai multe despre o persoană, în timpul unei scurte plimbări în ier liber, decît stînd și conversînd ore întregi.

După ce a analizat diverse moduri, în care putea cineva să se adreseze unei persoane complet .trăine, în timp ce înlocuia pe altcineva, Beatrix renunță pînă la urmă.

- Să terminăm odată, am să scriu cum îmi place mie. Probabil că va fi prea epuizat din cauza luptelor, pentru a observa că scrisoarea nu seamănă cu Pru.

Lucky își așază bărbia lîngă laba rămasă și închise ochii pe jumătate. Îi scăpă un oftat, parcă torcea.

Beatrix începu să scrie.

Dragă Christopher,

Am citit reportajele despre bătălia de pe Alma.

Conform ideii domnului Russell de la *Times*, tu și alți doi din *Brigada de Infanteriști ați mers înaintea*

Gărzilor Coldstream și ați împușcat mulți ofițeri inamici, dezorganizîndu-le astfel rîndurile. De asemenea, domnul Russel a remarcat cu admirație că *Infanteriștii nu au bătut în retragere niciodată și nici nu și-au ascuns capetele, cînd gloanțele șuierau.*

Deși îi împărtășesc admirația, dragă domnule, vreau să-ți comunic că, după părerea mea, nu vă va

diminua din vitejie, dacă vă ascundeți capul când se trage în voi. Ferește-te, evită, dă-te deoparte, sau de preferat ascunde-ți capul în spatele unei pietre. Promit că n-am să cred mai puțin în tine!

Albert e tot cu tine? Tot mai mușcă? Conform prietenei mele Beatrix (cea care a adus ariciul la picnic), cîinele este suprasurescit și înfricoșat. Deoarece cîinii sînt lupi în inima lor și au nevoie de un conducător, tu trebuie să-ți instaurezi dominația asupra lui. De cîte ori încearcă să te muște, ia-i botul în mîină, strînge-l ușor și spune-i „nu”, cu voce fermă.

Cîntecul meu preferat e „Peste dealuri și mai departe”. Ieri a plouat în Hampshire, o aversă blîndă, care n-a prea smuls frunzele. Daliile nu mai sînt pe tulpini și înghețul a ofilit crizantemele, dar aerul miroase divin, ca frunzele veștede, ca scoarța udă și ca merele răscoapte. Ai observat vreodată că fiecare lună a anului are propriul el parfum? Mai și octombrie sînt lunile care miros cel mai frumos, după părerea mea.

întrebi dacă există pe lume un loc plin de pace și, regret să spun, acesta nu se află în Stony Cross. Recent măgarul domnului Mawdsley a scăpat din grajd, a fugit pe stradă și, într-un fel, și-a găsit drumul pe o pășune închisă. *Iapa premiată a domnului Caird păștea inocentă, cînd seducătorul prostcrescut s-a dus la ea. Acum se pare că iapa a rămas grea și s-a iscat o vrajbă între Caird, care cere compensații financiare și Mawdsley, care insistă că, dacă gardul pășunii ar fi fost mai bine reparat, întîinirea clandestină n-ar fi avut loc niciodată. încă și mai rău, s-a sugerat că iapa e o fiușturistică fără rușine, care nu a încercat suficient de tare să-și păstreze virtutea.*

Crezi cu adevărat că ți-ai cîști gat un loc în iad?... Eu nu cred în iad, cel puțin nu după ce murim. Eu cred că iadul este creat de om, chiar aici pe pămînt.

Spui că domnul pe care îi cunoșteam s-a

schimbat. Cît de mult aș vrea să-ți pot oferi reconfortare, decît să spun că, nu contează cît de mult te-ai schimbat, vei fi binevenit, cînd te vei întoarce. Fă ceea ce trebuie. Dacă te ajută să înduri, alungă-ți sentimentele pentru moment și încuie ușa. Poate că, le vom elibera împreună, cînd va.

Cu sinceritate, Prudence

Beatrix n-a înșelat intenționat pe nimeni, niciodată. S-ar fi simțit infinit mai bine scriindu-i lui Phelan, ca din partea ei însăși. Dar încă își mai aducea aminte de remarcile disprețuitoare, pe care le făcuse odată despre ea. Nu ar fi vrut o scrisoare

- le la „creatura aia neobișnuită de Beatrix I lathaway”. Ceruse o scrisoare de la frumoasa Prudence Mercer, cea cu părul de aur. Dar, oare o scrisoare scrisă prin înșelăciune, nu era mai bună decît nimic? Un om în situația lui Christopher avea nevoie de toate cuvintele de încurajare, pe care putea cineva să i le ofere.

Avea nevoie să știe că îi păsa cuiva.

Și, din nu se știe ce motive, după ce i-a citit scrisoarea, Beatrix a găsit că ei într-adevăr îi păsa.

CAPITOLUL 2

Luna culesului a adus cu ea o climă uscată, onină, așa că arendașii și muncitorii Ramsay au i ules cea mai bogată recoltă, din cîte își aminteau. ' i toți ceilalți de pe moșie, Beatrix era ocupată cu

< ulesul și festivitățile locale ce urmau. O uriașă ' hermeză în aer liber cu dans s-a organizat pe pă- -junturile Casei Ramsay, pentru mai mult de o mie

- io persoane, inclusiv arendași, servitori și săteni.

Spre dezamăgirea lui Beatrix, Audrey Phelan n a putut să participe la sărbătorire, deoarece soțul "i John suferea de o tuse persistentă. Rămăsese ucasă să aibă grijă de el. „Medicul ne-a lăsat niște módicamente, care deja l-au ajutat pe John, cu mare eficiență” îi scrisese Audrey, „dar ne-a avertizat că este importantă odihna neîntreruptă la pat, i >ntru o recuperare completă”.

Aproape de sfîrșitul iui noiembrie, Beatrix s-a

• ins la casa familiei Phelan, urmînd un drum direct i »rin pădurea populată de stejari noduroși și de fagi inșnitori. Copacii cu ramuri întunecate păreau că

int înmuați în zahăr tos. Cînd soarele străpungea prin perdeaua norilor, arunca licăriri strălucitoare pe i iromoroaca de pe ei. Tăpile ghetelor zdravene ale

lui Beatrix mușcau din amestecul înghețat de frunze uscate și mușchi.

Se apropie de Casa Phelan, inițial o fostă cabană de vânătoare, o casă mare acoperită cu iederă, situată în mijlocul pădurii. Ajungînd la o încîntătoare cărare pavată, Beatrix ocoli o parte a casei și se îndreptă spre intrare.

- Beatrix!

Auzind o voce blîndă, se întoarse și dădu de Audrey Phelan stînd singură pe o bancă de piatră.

- O, bună! rosti veselă Beatrix. Nu te-am văzut de zile întregi, așa că m-am gîndit să... Vocea ei se stinse, cînd se uită mai îndeaproape la prietena ei.

Audrey ea îmbrăcată cu o rochie simplă de zi, materialul cenușiu confundîndu-se cu pădurea din spatele ei. Stătea așa de liniștită și nemișcată, încît Beatrix nici măcar n-o observase.

Erau prietene de trei ani, exact de cînd Audrey se măritase cu John și se mutase în Stony Cross. Există un gen de prietenie, cînd faci vizite atunci cînd nu sînt probleme - cazul Prudence. Dar mai există un gen, cînd apari în vremuri de necaz sau de nevoi - era cazul Audrey.

Beatrix se încruntă văzînd figura palidă a lui Audrey, lipsită de culoarea ei sănătoasă obișnuită, precum și ochii și nasul roșii și inflamați.

Se încruntă și mai mult, îngrijorată.

- Nu ți-ai pus pe tine nici o haină, nici un șal.

- Sînt bine, murmură Audrey deși umerii îi tremurau. Clătină din cap și făcu un gest de invitație, în timp ce Beatrix își scoase haina grea de lînă și o puse pe silueta subțire a lui Audrey. Nu, Bea, nu...

- M-am încălzit mergînd, insistă Beatrix. Se așeză lîngă prietena ei, pe banca de piatră

înghețată. Trecu un moment fără să-și spună nimic, în timp ce gîtul lui Audrey se mișca vizibil. Ceva era cu adevărat rău. Beatrix așteptă forțîndu-se să iabde și cu inima în gît. Audrey, rosti în final, i s-a mtîmplat ceva căpitanului Phelan?

Audrey răspunse cu o privire absentă, parcă ar fi încercat să înțeleagă o limbă străină.

- Căpitanul Phelan, repetă ea blînd și dădu din cap. Nu, după cîte știm, Christopher e bine. De i.ipt, ieri a sosit un teanc de scrisori de la el. Una dintre ele e pentru Prudence.

Beatrix fu aproape copleșită de ușurare.

- I-o duc eu, dacă vrei, se oferi ea imediat, incercînd să pară nepăsătoare.

Da. Ai fi de mare ajutor. Degetele palide ale lui Audrey se încrucișară în poală, înodîndu-se și Hcznodîndu-se.

încet Beatrix întinse mîna și o puse peste a lui Audrey.

Tușea soțului tău e mai rea?

Tocmai a plecat doctorul. Trăgînd profund aer m piept, Audrey rosti năucită: John are tuberculoză.

Mîna lui Beatrix se încleștă.

Rămaseră amîndouă tăcute, în timp ce o adiere înghețată făcea să trosnească copacii.

Enormitatea nedreptății era greu de conceput, lohn Phelan era un om la locul lui, întotdeauna i»i imul care intervenea, cînd auzea că cineva are nevoie de ajutor. Plătise tratamentul medical al

■ .oșiei unui țăran, pe care aceștia nu și-l puteau permite, își pusese pianul din casă la dispoziția copiilor locali, pentru a lua lecții și finanțase mconstruirea plăcintăriei din Stony Cross, după ce i ars aproape pînă la temelie. Și a făcut toate icestea cu mare discreție, părănd aproape stînjenit

cînd era prins asupra faptului. De ce, cineva ca John trebuia să fie astfel lovit?

- Nu e o condamnare la moarte, rosti pînă la urmă Beatrix. Unii oameni au supraviețuit.

- Unul din cinci, fu de acord Audrey morocănoasă.

- Soțul tău e tînăr și puternic. Și *cineva* trebuie să fie acel unu, din cinci. Va fi John.

Audrey făcu un semn din cap, dar nu răspunse.

Amîndouă știau că tuberculoza era o boală deosebit de virulentă, care distrugea plămîinii, cauzînd pierderi dramatice în greutate și oboseală. Și cel mai rău dintre toate, tușea tuberculozei devenea din ce în ce mai persistentă și sîngerai, pînă cînd plămîinii se umpleau în final prea tare, pentru a mai putea să respiri.

- Cumnatul meu Cam e un bun cunoscător al ierburilor și al medicamentelor, se offeri voluntar Beatrix. Bunica lui a fost tămăduitoarea tribului.

- Un tratament țigănesc? întrebă Audrey plină de îndoială.

- Trebuie să încerci orice, insistă Beatrix. Inclusiv tratamentele țigănești. Țiganul trăiește în natură și știe totul despre puterea ei tămăduitoare. Am să-l rog pe Cam să facă un tonic, care să ajute plămîinii domnului Phelan și...

- Probabil că John nu-l va lua, rosti Audrey. Și mama lui va obiecta. Cei din familia Phelan sînt oameni foarte convenționali. Dacă nu provine dintr-

o sticlură din geanta unui medic, sau de la farmacie, nu-l vor agreea.

- Oricum, intenționez să aduc ceva de la Cam.

Audrey își lăsă capul pe o parte, pînă ajunse pe umărul lui Beatrix.

- Ești o prietenă bună, Bea, voi avea nevoie de tine în lunile următoare.

O să fiu aici, rosti simplu Beatrix.

O nouă adiere le dădu ocol, mușcând din mîne-

< ilo lui Beatrix. Audrey se scutură de nefericirea ei «luduitoare și se ridică, dîndu-i haina înapoi.

Să mergem în casă, să găsec scrisoarea iiceea pentru Pru.

Interiorul casei era plăcut și cald, camerele erau m.iri, cu tavane joase cu grinzi aparente și ferestre

< ti geamuri groase, ce lăsau să pătrundă lumina ' olorată a iernii. Părea că fiecare șemineu din casă udea, căldura răspîndindu-se blînd prin camerele

• urate. Totul în Casa Phelan era intim și plin de bun uiist, cu mobilierul ei impunător, ce ajunsese •' -nfortabil la o vîrstă venerabilă.

O cameristă pârînd tristă sosi să ia haina lui Hoatrix.

Unde e soacra ta? întrebă aceasta urmînd-o i >< Audrey spre scară.

S-a dus să se odihnească în camera ei. Nou- i-tlile sînt deosebit de grele pentru ea. O pauză imgilă. John a fost întotdeauna preferatul ei.

Heatrix era foarte conștientă de asta, așa cum ' i iu cei mai mulți din Stony Cross. Doamna Phelan t .1 adora fii, singurii copii care-i rămăseseră, în • l ira de alți doi, tot băieți, care muriseră în cop- iifrie și o fiică, născută moartă. Dar John fusese cel im care doamna Phelan își investise toată mîndria i ambițiile. Din păcate, în ochii mamei, nici o lomeie nu era suficient de bună pentru John. Audrey suportase o mulțime de critici în cei trei ani «i«> mariaj, mai ales din cauza neputinței ei de a (voa copii.

1 Jeatrix și Audrey urcară scara trecînd pe lîngă .nuri de portrete de familie în rame grele aurite.

< ole mai multe dintre acestea reprezentau familia

Beauchamp, latura aristocratică a familiei. Nimeni nu se putea opri să nu observe că printre generațiile reprezentate, cei din familia Beauchamp erau oameni extraordinar de frumoși, cu nasuri subțiri, ochi strălucitori și păr des revărsat în valuri.

Cînd ajunseră în vîrfurile scării, o tuse înăbușită insistentă se auzi din camera din capătul coridorului. Beatrix se înfioră auzind acest sunet dubios.

- Bea, nu te superi dacă aștepți o clipă? întrebă îngrijorată Audrey. Trebuie să mă duc la John - e timpul să-și ia medicamentul.

- Sigur, cum să nu.

- Camera lui Christopher - cea în care stă el cînd vine în vizită - e chiar acolo. Am pus scrisoarea pe măsuta de toaletă.

- O iau eu.

Audrey se duse la soțul ei, în timp ce Beatrix intră cu prudență în camera lui Christopher, la început uitîndu-se în jur, de pe prag.

Camera era întunecoasă. Beatrix se duse și dădu la o parte una din draperiile grele, lăsînd lumina zilei să se aștearnă pe dușumeaua acoperită cu covor, într-un dreptunghi strălucitor. Scrisoarea se afla pe măsuta de toaletă. Beatrix o luă în grabă, cu degete nerăbdătoare să-i rupă sigiliul.

Insă, își aminti că îi era adresată lui Prudence.

Cu un oftat de nerăbdare, strecură scrisoarea nedeschisă în buzunarul rochiei de promenadă. Zăbovind la măsuta de toaletă, se uită la articolele aranjate ordonat pe o tavă din lemn.

O pensulă de bărbierit cu mîner de argint... un brici închis... un vas gol pentru săpun... o cutie de porțelan cu capac de argint. Incapabilă să reziste, Beatrix înălță capacul și se uită înăuntru. Descoperi trei perechi de butoni de manșetă, două de argint,

una de aur, un lanț de ceas și un nasture de alamă, i'unind la loc capacul, Beatrix ridică pensula și își iinse cu ea obrazul. Părul pensulei era mătăsos și moale. Odată cu mișcarea ușoară a firelor, pensula

- liberă o mireasmă plăcută. O undă parfumată de apun de bărbierit.

Ținând pensula mai aproape de nas, Beatrix ins- i»na mirosul... intensitate masculină... cedru, lavandă, frunze de dafin. Și-l imagină pe Christopher miinzînd spuma pe față, strîmbîndu-și gura într-o parte, toate acele grimase masculine, pe care le i/use la tatăl și la fratele ei, făcute în timpul •ii nunii de înlăturare de pe fețele lor a țepilor bărbii.

Beatrix?

Vinovată, puse deoparte pensula și ieși pe hol.

Am găsit scrisoarea, rosti ea. Am dat la o p uto draperiile - am să le trag înapoi și...

O, nu-ți bate capul cu asta, lasă să intre lumina. Nu pot suferi camerele întunecoase. Audrey îi adresă un zîmbet tensionat. John și-a luat mndicarnentele, rosti ea. îl ajută să doarmă. în timp

< «< se odihnește, mă duc jos să vorbesc cu i *ii< atăreasa. John crede că ar putea să mănînce oițMe budincă.

Ooborîră împreună scările.

Mulțumesc că-i duci scrisoarea lui Prudence, înîtl Audrey.

E foarte amabil din partea ta, că facilitezi

- 'io:;pondența dintre ei.

O, nu e nici un deranj. Am fost de acord, de

- ii.mul lui Christopher. Admit că am fost surprinsă

- fl Prucence și-a făcut timp să-i scrie.

De ce spui asta?

Nu cred că dă vreun ban pe el. De fapt, l-am ii<Miționat pe Christopher despre ea, înainte de a

pleca. Dar era așa de prins de felul cum arată și de personalitatea ei, încît a reușit să se convingă că între ei există ceva autentic.

- Am crezut că-ți place Prudence.

- îmi place. Sau cel puțin... încerc să-mi placă. Din cauza ta. Audrey zîmbi strîmb văzînd expresia lui Beatrix. Am hotărît să semăn mai mult cu tine, Bea.

- Cu *mine*? O, n-aș face asta. N-ai observat cît de neobișnuită sînt?

Grimasa lui Audrey se transformă într-un zîmbet și, pentru o clipă, arată ca tînăra lipsită de griji, care fusese înainte de boala lui John.

- Tu îi accepți pe oameni așa cum sînt. Cred că îi privești ca pe animalele tale de companie - ești răbdătoare, le respecti obiceiurile și dorințele și nu îi judeci.

- Pe cumnatul tău l-am judecat aspru, sublinite Beatrix simțindu-se vinovată.

- Mulți oameni ar trebui să fie mai aspri cu Christopher, rosti Audrey cu zîmbetul persistînd. Ar! trebui să-și îmbunătățească rapid caracterul.

Scrisoarea nedeschisă din buzunarul lui Beatrix nu era altceva decît un motiv de chin. Se grăbi să ajungă acasă, înșeuă un cal și călări pînă la Casa Mercer, o casă elaborat proiectată cu turnuri, piloni de porticuri răsuciți complicat și ferestre cu vitralii.

Pentru că tocmai se sculase, după ce participase la un dans ce a durat pînă la ora trei dimineața, Prudence o primi pe Beatrix într-un halat de catifea garnisit cu o risipă de dantelă albă.

- O, Bea, ar fi trebuit să vii și tu la dans azi* noapte! Au fost atît de mulți tineri frumoși, inclusiv un detașament de cavalerie ce urma să fie trimis în

< rimea peste două zile. Arătau așa minunat în uniformele lor...

Tocmai am fost să o văd pe Audrey, roși i ■< *. itrix cu răsuflarea tăiată, intrînd în salonul privat

■ io la etaj și închizînd ușa. Bietul domnul Phelan nu

< bine - dar, am să-ți vorbesc despre asta într-o

- II[>a, mai întîi - uite scrisoarea de la căpitanul l'helan!

Prudence zîmbi și luă scrisoarea.

Mulțumesc, Bea. Acum, în ceea ce privește "(lorii pe care i-am întîlnit azi-noapte... era un lo-

■ i< 'nent cu părul negru, care m-a invitat la dans și...

Nu intenționezi să o deschizi? întrebă Beatrix i" ivind panicată cum Prudence pune scrisoarea pe n masă.

I 'rudence îi aruncă un zîmbet uimit.

Doamne, astăzi ești cam nerăbdătoare. Vrei na (. deschid chiar acum?

Da. Imediat Beatrix se așează pe un scaun i il »it.it cu un material imprimat cu flori.

Dar vreau să-ți povestesc despre locotenent.

Nu dau doi bani pe locotenent, vreau să aud <> .pune căpitanul Phelan.

Prudence chicoti ușor.

Nu te-am văzut așa de surescitată, de cînd ai i i.ii vulpea aceea, pe care lordul Campdon a i"i|K)itat-o anul trecut din Franța.

N am furat-o, am salvat-o. Să importi o vulpe i >• im11 u a o vîna... Aș numi asta ceva foarte lipsit de ■i 'titivitate. Beatrix făcu un semn spre scrisoare. I)unchide-o!

i'rudence rupse sigiliul, despături scrisoarea și inima din cap cu o neîncredere amuzată.

Acuma scrie despre măgari. își dădu ochii

i cap și îi înmîină scrisoarea lui Beatrix.

D-șoarei Prudence Mercer

StonyCross

Hampshire, Anglia 7 noiembrie 1854

Dragă Prudence,

În ce privește reportajele care îi descriu pe soldații britanici ca fiind neșovăielnici, te asigur că atunci când noi infanteriștii sîntem sub foc, în mod sigur ne ferim, evităm și fugim să ne ascundem. Conform sfatului tău, eu am adăugat la repertoriul meu și un pas lateral și o ocolire, cu rezultate excelente. După mine, vechiul mit și-a demonstrat netemeinicia: există momente în viață când cineva dorește în mod clar să fie iepure, nu broască țestoasă.

Pe 24 octombrie, am luptat în portul de sud al Balaklavei. Dintr-un motiv de neînțeles, Cavaleriei Ușoare i s-a ordonat să atace direct o baterie de tunuri rusești. Cinci regimente de cavalerie au fost secerate, fără nici un sprijin. Două sute de oameni și aproape patru sute de cai pierduți în douăzeci de minute. Alte lupte au fost pe cinci noiembrie, la Inkerman.

Ne-am dus să-i salvăm pe soldații căzuți pe câmpul de bătaie, înainte ca rușii să poată ajunge la ei. Aibert a venit cu mine, sub o furtună de gloanțe și schije și m-a ajutat să-i identific pe răniți, pentru a-i putea duce în afara tirului armelor. Cei mai apropiați prieten ai mei din cadrul regimentului a fost ucis.

Te rog mulțumește-i prietenei tale, Beatrix, pentru sfatul privindu-i pe Aibert. Mușcăturile lui sînt mai rare și nu mi le mai adresează, deși i-a agresat pe vizitatorii cortului meu.

Mai și ocombrie, lunile care miros cel mai bine?

Eu aș considera decembrie: brebenei, gheață, miros de lemn, scorțișoară. În ce privește cîntecul i.iu preferat... ți-ai da seama că „Pese Dealuri și Mai Departe” e cîntecul oficial al Brigăzii de Infanterie?

Se pare că aproape toată lumea de aici a căzut înadă unui fel de boală, cu excepția mea. Nu am ivut nici un simptom de holeră, sau de ală boală

■ **t'.i bîntuit prin ambele divizii. Simt că ar trebui cel / 'ii(în să mă prefac bolnav de un fel de probleme do digestie, de dragul deconței.**

În ce priveșe vrajba privind măgarul: deși am iimpatie pentru Caird și iapa lui cam fără vinute, m.i simt obligat să subliniez că nașterea unui catîr nu e deloc un eveniment rău. Catîrii au picioare ni.ii rezistente decît cail, în general sînt mai ..inatoși și, mai presus de orice, au niște urechi

ii>, irte expresive. Și nu sînt deloc încăpățînați fără motiv, atîta timp cît îi tratezi bine. Dacă te miră . if >. irentul meu atașament față de catîri, trebuie i ■/ < >babil să-ți explic că, atunci cînd eram copil, am iu ut drept animal de companie un catîr cu numele

ilactor, după catîrul menționat în Iliada.

Nu sînt de părere să te rog să mă aștepți, Pru,

■ **I.II te voi ruga să-mi mai scrii. Am citit ulima ta . I jorisoare, de mai multe ori decît aș putea să xcotosc. Într-un fel, ești mai reală pentru mine , a -urna, la patru mii de kilometri depărtare, decît ai i< > t vreodată înainte.**

Al tău pentru totdeauna, Christopher I 'S. Includ schița lui Albert.

in timp ce Beatrix citea, era pe rînd interesată, mti,(.«ta și scoasă din pantofi.

- Lasă-mă să-i răspund și să te semnez pe tine, imploră ea. Încă o scrisoare. *Te rog*, Pru. Ți-o arăt înainte de a o expedia.

Prudence izbucni în râs.

- Cinstit, ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l- am... O, foarte bine, scrie-i din nou și distrează-te.

În următoarea jumătate de oră Beatrix luă parte la o conversație insignifiantă despre dans, oaspeții care participaseră și ultimele bîrfe din Londra. Își strecură scrisoarea de la Christopher Phelan în buzunar... și înțepeni, cînd simți înăuntru un obiect neobișnuit. Un mîner metalic... și țepii mătăsoși ai pensulei de bărbierit. Pălind, realizează că o luase neintenționat de pe masa de toaletă a lui Christopher.

Problemele reveniseră.

Într-un fel, Beatrix reuși să continue să zîm- bească și să pălăvrăgească senină cu Prudence, în timp ce în sinea ei era sufocată de neliniște.

Întotdeauna, cînd Beatrix era nervoasă sau îngrijorată, băga în buzunar mici obiecte luate de la prăvălie, sau din case. Făcuse asta de cînd părinții ei au murit. Uneori nu era deloc conștientă că lua ceva, în timp ce altădată nevoia era atît de irezistibilă, încît începea să transpire și să tremure, pînă cînd în final lua obiectul.

Furatul obiectelor nu fusese niciodată prea greu. Numai returnarea lor prezenta dificultăți. Beatrix și familia ei reușiseră întotdeauna să repună obiectele la locurile lor. Dar uneori aceasta impunea măsuri extreme - să deranjeze la o oră nepotrivită a zilei, sau să inventeze scuze desperate, pentru faptul de a cutreiera prin casa cuiva - și aceasta nu făcea decît să întărească reputația de excentrică a familiei Hathaway.

Slavă Domnului, nu va fi așa de greu să pună m.ipoii pensula de bărbierit. Putea să o facă data litoare, când o va vizita pe Audrey.

Presupun că acum trebuie să mă îmbrac, rosti m iifirșit Prudence.

I ară să ezite, Beatrix înțelese aluzia.

Categoric, e timpul să mă duc și eu acasă, să

i. iu parte la vreo treabă. Zîmbi și adăugă ușor: iih lusiv scrierea altei scrisori.

Nu pune nimic ciudat în ea, rosti Prudence. Am o reputație, să știi.

CAPITOLUL 3

Căpitanului Christopher Phelan Batal ioni 1, Brigada de Infanterie.

Home Ridge Camp Inkerman, Crimeea 3 decembrie 1854

Dragă Christopher,

în dimineața aceasta am citit că, mai mult de două mii din oamenii noștri au fost uciși într-o bătălie recentă. Un ofițer de la *Infanteriști* se spune că a fost străpuns cu baioneta. Nu ai fost tu, nu-i așa? Ești rănit? Mi-e așa de teamă pentru tine. Și regret așa de mult că prietenul tău a fost omorît.

împodobim casa de sărbători, atîrnînd ilice și vîsc. Anexez o ilustrată de Crăciun, executată de un artist local. Fi atent la ciucurile și ața de jos - când tragi de el, grupul de oameni din stînga sorb din cupele cu vin. „Sorb” e un cuvînt ciudat, nu-i așa? Dar e unul din preferatele mele).

îmi plac vechile cîntece din familie. îmi place cum se aseamănă fiecare Crăciun. îmi place să mănînc budincă de prune, deși nu-mi place cu

adevărat budinca de prune. Există reconfortare în ntualuri, nu-i așa?

Aibert arată ca un cățel drăguț, poate nu din

< ale afară de domn la exterior, dar în interior e un

i <noten loial și sufletist.

Sînt îngrijorată să nu ți se întîmple ceva. Sper ..) ești în siguranță. în fiecare seară, aprind pentru

ii no o lumînare în pom.

Răspunde-mi cît de repede poți.

Cu sinceritate, Prudence P.S. împărtășesc afecțiunea ta pentru catîri. Niște animale foarte nepretențioase, care nicio- . Uit.) nu se laudă cu strămoșii lor. Ar fi de dorit ca i a ni oameni să fie puțin mai catîri în această privință.

Domnișoarei Prudence Mercer Stony Cross ! lampshire

1 februarie 1854

Dragă Pru,

Mi-e teamă că am fost cu adevărat străpuns de imlonetă. Cum de ai ghicit? S-a întîmplat cînd " un pe o înălțime, pentru a cuceri o baterie de mnuri rusești. A fost o rană ușoară la umăr, în mod cert nu merita să fie menționată.

i'e paisprezece noiembrie a fost o furtună,

• ii" .i spulberat tabăra și a înnecat vasele fran- tii ■
".n și britanice din port. Deci alte pierderi de m(i și, din păcate, cele mai multe dintre proviziile i ochipamentul de iarnă au pierit. Cred că asta <1 i" ceea ce e cunoscut ca „o campanie dură”, f.iui llamînd. Noaptea trecută am visat mîncare. i in «>i »cei te visez pe tine, dar noaptea trecută, îmi

pare rău să spun, ai fost eclipsată de niște miel cu sos de mentă.

E îngrozitor de frig. Acuma dorm cu Albert. Sîntem o pereche de colegi de pat morocănoși, dar amîndoi dorim să facem efortul de a nu muri înghețați. Albert a devenit indispensabil pentru companie - duce mesaje sub tirul gloanțelor și aleargă mult mai repede decît poate un om. De asemenea, e și o excelentă santinelă și iscoadă.

Iată cîteva lucruri pe care le-am învățat de la Albert...

1. Orice hrană este ceva ce meriți, pînă cînd nu e înghițită de altcineva.

2. Ațipește de cîte ori poți.

3. Nu lătra, dacă nu e ceva important.

4. Să te apuci de coada cuiva e uneori imposibil de evitat.

Sper că ați avut un Crăciun minunat. Mulțumesc pentru ilustrată - a ajuns la mine pe douăzeci și patru decembrie și am arătat-o întregii companii, cei mai mulți dintre ei nevăzînd în trecut o ilustrată de Crăciun. Înainte de a-mi fi returnată, domnii atașați de ciucure au reușit o mulțime de sorbituri.

Și mie îmi place verbul „a sorbi”. De fapt, întotdeauna mi-au plăcut cuvintele neobișnuite, iată unul pentru tine: „potcovire”, care se referă la punerea unei potcoave la cal. Sau „a cuibări” un cuib. Iapa domnului Caird a făcut deja? Poate că am să-l rog pe fratele meu să-i facă o ofertă. Nimeni nu știe cînd s-ar putea să ai nevoie de un catîr bun.

Dragă Christopher,

Mă simt mult prea prozaică pentru că-ți trimit scrisoarea prin poștă. Aș vrea să fi putut găsi un

mod mai interesant... Mi-ar plăcea să leg un mic ni de hîrtie de piciorul unui porumbel, sau să-ți uimit un mesaj într-o sticlă. Totuși, pentru eficiență,

« **1** *trebuie să o trimit prin Poșta Regală.*

rocmăi am citit în Times că ai fost implicat în in.ii multe acte de eroism. De ce trebuie să-ți iei i .tiol de riscuri? Atribuțiile obișnuite ale unui ol dat sînt destul de periculoase. Ai grijă de nnuanța ta, Christopher - fă asta pentru mine, ittti .i nu pentru tine însuși. Dorința mea e cu <tt> ;.)\4rșire egoistă... nu pot suporta ca scrisorile t. ih > •.) înceteze să-mi mai parvină.

' ii'nt așa de departe, Pru. Stau în exteriorul i-m >i n iei mele vieți și mă uit înăuntru. Printre toate .io brutalități, am descoperit plăcerea simplă

■ în .i mîngîia un cîine, a citi o scrisoare și a privi

■ "ml noptii. Azi-noapte aproape mi s-a părut că i< i batrîna constelație numită Argos... după vasul

■|| care Jason și echipajul său au navigat, în ||H orcarea lor de a găsi lîna de aur. Se presupune

• a nu poți să vezi Argos, dacă nu te afli în Au ,i. ilia, totuși, am fost aproape sigur că am zărit-o.

lo rog să uiți ce am scris înainte. Vreau să mă «•..lupti. Nu te mărita cu nimeni, pînă nu vin eu nonsfl.

A:.;teaptă-mă.

Drugă Christopher,

Acosta e parfumul lunii martie: ploaie, pămînt

■ **n.ui, funigei, mentă. în fiecare dimineață și**

• **iur-1 imiază beau un ceai proaspăt de mentă, >»h ih -ii cu miere. în ultima vreme am mers mult pe**

■ • -i •<> **pare că gîndesc mai bine în aer liber.**

Noaptea trecută a fost remarcabil de senin. M-am uitat la cer să-l găesc pe Argos. Sînt o catastrofă în privința constelațiilor. N-am putut niciodată s-o localizez pe nici una, cu excepția lui Orion și a centurii lui. Dar cu cît m-am uitat mai mult, cu atît cerul părea asemănător unui ocean și apoi am văzut o întregă flotă de nave formată din stele. O flotilă era ancorată la lună, în timp ce altele erau izgonite de acolo. Mi-am imaginat că ne aflăm pe unul din aceste vase, plutind în lumina lunii.

Dar, cu adevărat, găesc oceanul cam lipsit de vigoare. Prea vast. Prefer pădurile din jurul lui Stony Cross. Sînt întotdeauna fascinante și pline de miracole banale... pînze de păianjen sclipind în ploaie, noi copaci crescînd din trunchiurile stejarilor căzuți. Aș vrea să-i poți vedea împreună cu mine. Și împreună am asculta vîntul foșnind printre frunze, deasupra capatelor noastre, o melodie adorabilă... muzica divină a copacilor!

Stînd aici și scriindu-ți, mi-am apropiat prea mult picioarele încălțate în ciorapi de vatra căminului. De fapt, cu această ocazie ciorapii s-au pîrlit și a trebuit să tropăi din picioare, cînd au început să fumege. Și chiar și după asta, se pare că tot nu pot să scap de acest obicei. Astfel încît, ai putea să mă descoperi în mulțime cu ochii legați. Ar trebui doar să urmărești mirosul ciorapilor pîrjoliți.

Anexez o pană de prihor, pe care am găsit-o în timpul plimbării din dimineața aceasta. Ca să-ți poarte noroc. Ține-o în buzunar.

Acuma, cînd îți scriam această scrisoare, am avut un sentiment ciudat, ca și cum te aflai în cameră cu mine. Ca și cum țocul devenise o

/ uiqhetă magică, cu care te-am chemat aici. Dacă /< >rești ceva destul de mult...

' jcupă Prudence,

fin pana de prihorîn buzunarul meu. De unde " imt că am nevoie de un talisman, pe care să-l [ii in luptă? în ultimele două sătămîni am stat mu o tranșee trăgînd în ruși, în dreapta și în itiuja. Nu mai e un război de cavalerie, totul este

. mașinării și artilerie. Aibert a stat în șanț cu

HUO, ieșind doar pentru a duce mesaje de-a lungul liniei.

în timpul acalmiilor, am încercat să-mi ima- țjin<>/ ca mă aflu în alt loc. Mi te-am imaginat pe

. ... picioarele proptite de cămin și respirația ta

< l' *l< e de la ceaiul de mentă. M-am imaginat i>iMnbmdu- mă prin pădurile de la Stony Cross,

ii. ituri de tine. Mi-ar plăcea să văd și eu niște mn.icole banale, dar nu cred că le-aș putea găsi i ||.i tine. Am nevoie de ajutorul tău, Pru. Cred că IN || putea să fii singura mea șansă de a redeveni

■ parte din omenire.

•unt ca și cum aș avea mai multe amintiri i' pro tine, decît am de fapt. Am fost cu tine doar in < itova ocazii. Un dans. O conversație, Un sărut.

"MU :.a pot să retrăiesc aceste momente. Le-aș «piooia acum mai mult. Aș aprecia totul mai mult. i to.iptea trecută te-am visat din nou; Nu pot să-ți

■ i<i lata, dar simt că ești lângă mine. îmi șopteai.

Ultima dată cînd te-am ținut în brațe, nu am ținu cine ești cu adevărat. Sau cine eram eu în

11 . ,t caz. N-am privit niciodată mai profund decît

• M' irențe. Poate că e mai bine că n-am făcut-o -

... »d că aș fi putut să te părăsesc, dacă aș fi

« itnlii pentru tine ceea ce simt acum.

Am să-ți spun pentru ce lupt. Nu pentru Anglia, nici pentru aliații ei, nici pentru vreo cauză patriotică. Tot ce fac este în speranța de a fi cu tine.

Dragă Christopher,

M-ai făcut să-mi dau seama că vorbele sînt cele mai importante lucruri din lume. Și niciodată ca acum. În di pa în care Audrey mi-a dat ultima ta scrisoare, inima mea a început să bată mai repede și a trebuit să fug în casa mea secretă, pentru a o citi în intimitate.

Încă nu ți-am spus... primăvara trecută, în una din hoinărelile mele, am găsit în pădure cea mai ciudată construcție, un turn singuratic din cărămidă și piatră, acoperit cu iederă și mușchi. E la o distanță mare de moșia Stony Cross, care îi aparține lordului Westcliff. Mai târziu, când am întrebat-o pe lady Westcliff despre el, mi-a spus că a poseda o casă secretă a fost un obicei local din timpurile medievale. Stăpînul conacului trebuie că a folosit-o ca un loc unde să-și adăpostească metresele. Odată, un strămoș Westcliff s-a ascuns acolo de propriile lui slugi înseate de sînge. Lady Westcliff spune că pot să vizitez casa secretă de cîte ori doresc, deoarece e de atîta timp abandonată. Mă duc adesea acolo. E ascunzătoarea mea, sanctuarul meu... și acum, că știi despre el, e și al tău.

Am aprins o luminare și am pus-o la fereastră.

O foarte mică stea călăuzitoare, pe care să o urmezi venind acasă.

Scumpă Prudence,

Prin tot zgomotul, oamenii și nebunia, încerc să mă gîndesc la tine în casa ta secretă... prințesa mea din turn. Și steaua mea călăuzitoare de la fereastră.

Lucrurile pe care trebuie să le faci la război... nu crezut

că totul va deveni mai ușor, odată cu ii*corea timpului. Dar îmi pare rău să spun că n im avut dreptate. Mi-e teamă pentru sufletul

• " < Mi Faptele pe care le-am făcut, Pru. Faptele pe no încă mai trebuie să le fac. Dacă nu mă aștept i Dumnezeu să mă ierte, cum aș putea să te rog i " tine să mă ierți?

Dragă Christopher,

Di.igostea iartă totul. Nici măcar nu e nevoie

» ml ceri.

Do când mi-ai scris de Argos, am citi despre stele. »1 om o mulțime de cărți despre ele, deoarece

> ii >/< ><:tul a fost de un interes deosebit pentru tatăl

> >< ><i Aristotel credea că stelele sînt făcute din alte

- ii om decît cele patru elemente pămîntești - o imiiosență a lor-care se întîmplă să fie și mate-

> i. i i im care e făcut psihicul uman. Iată de ce spi-

11 ii i imului corespundează cu stelele. Poate că nu i t/iune foarte științifică, dar mie îmi place ideea,

■) <>i:;tn puțină lumină stelară în fieca'e din noi.

\m grijă de gîndurile mele despre tine, ca de o « >n tol.itle personală. Cît de departe ești, scump "»■ion. dar nu mai departe decît aceste stele ¹ iio in sufletul meu.

Drngâ Pru,

11" pregătim pentru un asediu îndelungat. Nu e *n.im cînd voi avea șansa de a-ți scrie din nou.

mr.ta nu e ultima mea scrisoare, doar ultima | . Mim o vreme. Să nu te îndoiești căîntr-o zi am fi /in înapoi la tine.

Pînă cînd voi putea să te țin în brațe, aceste cuvinte oboseite și improvizate sînt singurul mod de a ajunge la tine. Ce biată interpretare a iubirii sînt! Cuvintele nu vor putea niciodată să-ți spună adevărul, sau să ilustreze ce însemni pentru mine.

Deci... te iubesc. Jur pe lumina stelelor... Nu voi părăsi acest pămînt, pînă nu vei auzi aceste cuvinte din gura mea.

Stînd pe un stejar masiv doborît în adîncul pădurii, Beatrix ridică ochii de pe scrisoare. Nu reușise să plîngea, pînă cînd nu simți o adiere pe obrajii umezi. Mușchii feței o durură în încercarea de a-și reveni.

El îi scrisese pe treizeci iunie, fără să știe că și ea îi scrisese în aceeași zi. Nu puteai să nu iei aste drept un semn.

Nu trecuse printr-o asemenea profunzime a unei pierderi amare, a unui dor agonizant, de cînc muriseră părinții ei. Era un gen diferit de durere desigur, dar purta aceeași mireasmă de dorințe lipsită de speranță.

Ce am făcut?

Ea, care întotdeauna trecuse prin viață cu cinstire plină de dăruire, acum căpătase o decepție de neiertat. Și adevărul va face problemele și mai rele. Dacă Christopher Phelan va descoperi vreodată Ce i-a ia scris înșelîndu-l, o va disprețui. Și dacă nu va afla niciodată, Beatrix va rămîne pentru totdeauna „fata care aparține grajdurilor”. Nimic mai mult.

„Să nu te îndoiești că am să vin la tine...” Aceste cuvinte îi erau menite lui Beatrix, ni contează că îi fuseseră adresate lui Prudence.

- Te iubesc, șopti ea și lacrimile i se revărsară și mai abundent.

Cum au cuprins-o oare acele sentimente? i »iiînnezeule mare, de abia își putea aminti cum n.iti Christopher Phelan și totuși inima ei se dez- !.«uluise de dragul lui. Și cel mai rău era că, aceste

•.im Urații ale lui Christopher fuseseră inspirate de U'outațiile războiului. Christopher acela pe care îl

■.nnoșea din scrisori... omul pe care-l iubea... ar dispărea, odată ce s-ar întoarce acasă.

Nimic bun nu va ieși din această situație. Trebuia ..vi pună capăt. Nu putea să mai pretindă că

- i iijdențe. Nu era corect față de niciunul dintre ei,
- •.ii .des față de Christopher.

i 1« »itrix se îndreptă încet spre casă. Când intră în

• . i i lamsay, o întâlnește pe Amelia, care îl scotea la i •iinit>.«ro pe tânăra ei fiu, Rye.

I.ia-te, exclamă Amelia. N-ai vrea să mergi cu

■ iu «ir.ijduri? Rye intenționează să-și călărească |H molul.

Nu, mulțumesc. Beatrix își simțea zîmbetul

i ¹ i ..ii fi fost prins în ace. Fiecare membru al

i. Hiiiiini ei era dornic să o includă în viața lui. Erau “ '-in extraordinar de generoși în legătură cu asta. |i i.Muși ea se simțea părăsită, de neiertat, ca o maiui,..l necăsătorită.

*.<• imțea marginalizată și singură. O inadap- ^ M ii i «,i animalele pe care le avea.

Mmioa ei făcu un salt incoerent, invocând amin-

... i.trbaților pe care i-aîntâlnit la dans, la dineuri,

■ « Mt- Nu-i lipsise niciodată atenția bărbatilor. ¹ ii<>. a ar fi trebuit să-l încurajeze pe unul dintre

• •i n i l reține drept candidat la atenția ei. Poate că

- * i" i piopria ei viață ar fi meritat să se mărite cu

i*.nh.it pe care nu-l iubea,

i ' <n asta ar fi fost o altă formă de durere.

Degetele ei alunecară în buzunarul rochiei, pentru a atinge scrisoarea de la Christopher Phelan. Simțind hîrtia pe care o împăturise, stomacul ei se strînse cu o împunsătură arzătoare, plăcută.

- în ultima vreme ai fost foarte tăcută, continuă Amelia cercetînd-o cu ochii ei albaștri. Arăți ca și cum ai fi plîns. Ceva te tulbură, draga mea?

Beatrix ridică încurcată din umeri.

- Presupun că sînt melancolică din cauza bolii domnului Phelan. Conform lui Audrey, e din ce în ce mai rău.

- O... expresia Ameliei era blîndă și îngrijorată. Aș vrea să existe ceva ce putem face și noi. Dacă umplu un coș cu tărie din prune și cu legume, o să li-l duci ?

- Desigur. Mă duc mai tîrziu, după-amiază. Retrăgîndu-se în intimitatea camerei ei, Beatrix

se așază la birou și scoase scrisoarea. Are să-i scrie lui Christopher pentru ultima oară, ceva impersonal, o retragere amabilă. Mai bine, decît să continue să-l înșele.

Cu grijă scoase capacul călimării și înmuie penița începînd să scrie.

Dragă Christopher,

Avînd în vedere cît de mult te stimez, dragă prietene, ar fi lipsit de înțelepciune pentru flecare dintre noi să ne grăbim, în timp ce tu ești încă departe. Ai urările mele cele mai sincere pentru sănătatea și siguranța ta. Totuși, cred că e mai bine ca orice menționare a unor sentimente mai personale să fie amînată pînă la întoarcerea ta. De fapt, ar fi probabil cel mai bine să punem capăt corespondenței noastre.

Cu fiecare propoziție devenea din ce în ce mai iiii«»u să-și facă degetele să scrie cum trebuie. Tocul

|| tremura în mână și simți din nou cum îi izvorăsc iMcrimile.

Fleacuri, rosti ea. i 'ur și simplu o durea să scrie astfel de minciuni.

• <itul i se strânsese atât de tare, încât nu putea să lohpire.

i lotârî ca, înainte de a termina, să scrie •'lovârul, o scrisoare pe care ar fi dorit din tot «sullotul să i-o trimită, apoi să o distrugă.

i lospirînd cu greutate, Beatrix luă o altă coală ¹¹" hirtie și scrise grăbită câteva rînduri, doar pentru

I HI oi, sperînd că își va ușura durerea intensă ce

|| mdeștase inima.

Dragul meu Christopher,

Nu mai pot să-ți scriu.

Nu sînt cine crezi că sînt.

N .im intenționat să-ți trimit scrisori de dra- dar asta au devenit. în drumul lor spre tine,

i **mtele mele s-au transformat în băți de inimă**

i **irmute pe hîrtie.**

Vino înapoi, te rog vino acasă și găsește-mă.

« ii lui lui Beatrix erau înrouați. Punînd foaia

.. .O întoarse la scrisoarea ei inițială și o

""iii.i. oxprimîndu-și dorința și rugămintea de a mio.irce în siguranță.

im în ce privește scrisoarea de dragoste, o

i .i'li ,i o aruncă într-un sertar. Mai târziu o va

i mi i o ceremonie intimă și va privi cum fiecare

..vonit din inimă se va transforma în cenușă.

CAPITOLUL 4

Mai târziu după-amiază, Beatrix se duse la Casa Phelan. Căra un coș substanțial, încărcat cu o băutură alcoolică și legume, o roată de brînză albă necondimentată și o mică „prăjitură de casă”, uscată și fără glazură, doar ușor

îndulcită. Dacă familia Phelan aveau sau nu nevoie de astfel de alimente, nu conta la fel de mult ca gestul în sine.

Amelia o sfătui pe Beatrix să se ducă la Casa Phelan cu trăsura sau cu cabrioleta, deoarece coșul era destul de greu. Totuși, Beatrix voia să facă acest efort de a merge pe jos, în speranța că aceasta o va ajuta să-și calmeze nervii tulburați. Își potrivi mersul într-un ritm constant și trase în plămîni aerul începutului de vară. *Acesta e mirosul lunii iunie, ar fi vrut să-i scrie lui Christopher... caprifoi, fîn de abia cosit, rufe ude întinse la soare ca să se usuce...*

Cînd ajunse la destinație, ambele brațe o dureau, pentru că purtase coșul atît de mult timp.

Casa, acoperită cu iederă deasă, semăna cu un om ghemuit în pardesiul lui. Beatrix simți o urmă de anxietate, cînd se apropie de ușa din față și bătă. Fu primită înăuntru de un valet cu fața solemnă,

care îi luă coșul și o îndrumă spre camera de primire din față.

Casa părea supraîncălzită, în special după ce mersese atât de mult. Beatrix simți o undă de transpirație emanând de sub straturile rochiei ei de promenadă și din ghetetele solide și înalte pînă la gleznă.

Audrey Intră în încăpere, subțire și neîngrijită, cu părul pe jumătate ridicat, jumătate lăsat pe spate. Purta un șorț cu pete de un roșu întunecat.

Pete de sînge.

Cînd Audrey întîlni privirea îngrijorată a lui Beatrix, încercă să zîmbească slab.

- După cum vezi, nu sînt pregătită să primesc oaspeți. Dar tu ești una dintre puținele persoane, pentru care nu trebuie să salvez aparențele. Realizînd că încă mai purta șorțul, îl dezlegă și îl adună într-o mică grămadă. Mulțumesc pentru coș. I-am spus majordomului să toarne alcool de prune într-un pahar și să i-l dea doamnei Phelan. A fost băgată în pat.

- E bolnavă? întrebă Beatrix, în timp ce Audrey se așeza lîngă ea.

Aceasta dădu din cap drept răspuns.

- Doar înnebunită.

- Și... soțul tău?

- E pe moarte, rosti Audrey inexpressivă. Nu mai are mult. Chestiune de zile, spune doctorul.

Beatrix întinse mîna spre ea, dorind să o mîngîie, așa cum ar fi făcut cu una din animăluțele ei rănite.

Audrey tresări și își ridică mîinile în defensivă.

- Nu, nu face asta. Nu pot fi atinsă. Sînt sfărîmată în bucăți. Dar trebuie să fiu puternică, pentru John. Hai să vorbim repede. Nu am decît cîteva minute.

Imediat Beatrix își încrucișă mâinile în poală.

- Lasă-mă să fac ceva, rosti ea cu voce joasă. Lasă-mă să stau cu el, în timp ce tu te odihnești. Cel puțin o oră.

Audrey reuși să zîmbească slab.

- Mulțumesc, draga mea. Dar nu pot să las pe nimeni altcineva să stea cu el. Eu trebuie să fiu aceea.

- Atunci, să nu mă duc la mama lui?

Audrey se frecă la ochi.

- Ești amabilă că te oferi. Totuși, nu cred că dorește companie. Oftă. După cît se pare, ar vrea mai curînd să moară cu John, decît să continue să trăiască fără el.

- Dar mai are un fiu.

- Nu are mare afecțiune pentru Christopher. John e totul.

Pe cînd Beatrix încerca să asimileze afirmația, ceasul înalt de perete ticăi, ca și cum ar fi dezaprobat-o, limba lui pendulînd, ca o mișcare negativă din cap.

- Nu poate fi adevărat, rosti ea în final.

- Ba poate, confirmă Audrey cu un zîmbet slab și trist. Unii oameni au de oferit o cantitate infinită de dragoste. Ca aceia în familia ta. Dar pentru alții, resursa e limitată. Dragostea doamnei Phelan s-a epuizat. A avut ceva doar pentru soțul ei și pentru John. Audrey ridică din umeri într-o mișcare de epuizare. Dar n-are nici o importanță, dacă îl iubește pe Christopher sau nu. Nimic nu pare important în acest moment.

Beatrix băgă mîna în buzunar și scoase scrisoarea.

- Asta e pentru el, rosti ea. Pentru căpitanul Phelan. De la Pru,

Audrey o luă, cu o expresie de nedescifrat.

- Mulțumesc. Am să o trimit odată cu scrisoarea despre starea lui John. Va dori să știe. Bietul Christopher... așa departe!

Beatrix se întreba dacă nu ar fi cazul să ia scrisoarea înapoi. Ar putea să fie cel mai prost moment posibil, pentru a se depărta de Christopher. Pe de altă parte, poate că era momentul cel mai bun. O mică rană, produsă simultan cu una mult mai mare.

Audrey privi jocul emoțiilor de pe fața ei.

- Intenționezi vreodată să-i spui? întrebă ea blînd.

Beatrix clipi.

- Ce să-i spun?

întrebarea provocă un mic pufăit exasperat.

- Nu sînt lipsită de judecată, Bea. În clipa aceasta, Prudence e la Londra participînd la baluri, serate și la toate evenimentele prostești și triviale ale Sezonului. N-a putut să scrie ea scrisoarea asta.

Beatrix simți cum roșește, apoi păli.

- Mi-a dat-o înainte de a pleca.

- Datorită devotamentului ei față de Christopher? Audrey își încreți buzele. Ultima oară cînd am văzut-o, nici măcar nu și-a amintit să întrebe de el. Și de ce ești tu aceea care livrezi și îi iei scrisorile?

li aruncă lui Beatrix o privire afectuoasă, dar muștrătoare. Din ce a scris Christopher în scrisorile trimise mie și lui John, este evident că e pur și simplu aprins după Prudence. Din cauza celor scrise de ea. Și dacă am să sfîrșesc să o am pe această neroadă drept cumnată, Bea, va fi doar din vina ta. Văzînd cum îi tremură acesteia bărbia, ca și sclipirea din ochii ei, Audrey îi luă mîna și i-o strînse. Cunoscîndu-te, nu am nici o îndoială că

intențiile tale au fost bune. Dar totodată, mă îndoiesc că și rezultatele vor fi la fel. Oftă. Trebuie să mă întorc la John.

Pe când Beatrix se îndrepta spre holul de la intrare împreună cu Audrey, se simțea copleșită de certitudinea că prietena ei va trebui în curînd să îndure moartea soțului ei.

- Audrey, rosti ea nesigură. Aș vrea să pot suporta asta în locul tău.

Audrey se uită la ea o clipă îndelungată, cu fața roșind de emoție.

- Asta, Beatrix, este ceea ce face din tine o prietenă adevărată.

Două zile mai târziu, familia Hathaway primi vestea că John Phelan a decedat noaptea trecută. Plină de compasiune, familia studie cum ar putea să le ajute pe bieteile femeii. De obicei, ar fi trebuit ca Leo, stăpînul conacului, să se ducă la familia Phelan și să-și ofere serviciile. Totuși, Leo se afla la Londra, pentru că Parlamentul era încă în sesiune. Era o dezbatere politică axată pe incompetența și indiferența, rezultate din situația trupelor din Crimeea, ce au fost atît de îngrozitor de rău sprijinite și prost aprovizionate.

Deci s-a hotărît să se ducă la Casa Phelan, în numele familiei, Merripen, soțul lui Win.. Nimeni nu se aștepta să fie primit, deoarece participanții la doliu vor fi fără îndoială prea triști pentru a sta de vorbă cu cineva. Totuși, Merripen le va da o scrisoare, prin care să ofere orice fel de ajutor ce ar putea fi necesar.

- Merripen, îl rugă Beatrix înainte de a pleca, ești bun să-i transmiți lui Audrey afecțiunea mea și să o întrebi dacă nu pot să o ajut cu ceva la

organizarea funeraliilor? Sau întreabă dacă nu vrea să stea cineva cu ea.

- Desigur, răspunse Merripen, cu ochii lui negri plini de căldură. Fiind crescut de familia Hathaway din copilărie, Merripen era ca un frate cu toți ceilalți. De ce nu-i scrii un bilețel? Am să-l dau sevititorilor.

- Durează doar un minut. Beatrix fugi sus pe scări, adunându-și fustele în pumni, ca să nu o împiedice, în timp ce se grăbea spre camera ei.

Se îndreptă spre birou și scoase colile de scris, tocul și întinse mîna la capacul călimăriei. Dar mîna i se opri în aer, cînd văzu scrisoarea pe jumătate mototolită din sertar.

Era scrisoarea politicoasă și distantă, pe care o scrisese lui Christopher Phelan.

Nu fusese trimisă.

Beatrix simți o răceală în tot trupul, genunchii umenințînd să se îndoie sub ea.

- O, Doamne, șopti ea așezîndu-se pe cel mai apropiat scaun, cu o asemenea forță încît se clătină periculos.

Trebuie că i-a dat lui Audrey scrisoarea cealaltă. Cea nesemnată, care începea cu: „Nu mai pot să-ți scriu. Nu sînt cine crezi tu că sînt...”

Inima lui Beatrix se zvîrcoli, încordată de forța panicii. Încercă să-și calmeze gîndurile zbîrnîitoare, suficient cît să poată gîndi. A fost pusă deja la poștă? Poate că mai are timp să o retragă. O va ruga pe Audrey.... dar nu, ar fi cel mai egoist lucru și o lipsă de considerație. Soțul lui Audrey tocmai murise. În acest moment, nu trebuia să fie deranjată cu astfel de trivialități.

Era prea tîrziu. Beatrix trebuia să lase totul să se desfășoare normal și să-i permită lui Christopher Phelan să facă ce voia cu biletul acela ciudat.

„Vino înapoi, te rog vino acasă și găsește-mă... ”
Gemînd, Beatrix se aplecă înainte și-și puse capul pe birou. Transpirația făcu ca fruntea ei să se lipească de lemnul lustruit. Era conștientă de Lucky, care sărise pe birou și își înfipsese botul în părul ei torcînd.

Te rog, Dumnezeuule, *grîndi ea cu disperare, nu-l lăsa pe Christopher să răspundă. Fie ca totul să se termine. Nu-l lăsa să afle vreodată că eu eram.*

CAPITOLUL 5

Scutari, Crimeea

- Mie mi se pare, rosti Christopher cu ton de conversație, în timp ce ducea o ceașcă de supă la buzele unui rănit, că un spital s-ar putea să fie cel mai rău loc posibil, pentru un om care încearcă să se însănătoșească.

În timp ce bea, tînărul soldat pe care-l hrănea - nu mai în vîrstă de nouăsprezece sau douăzeci de ani - scoase un ușor sunet amuzat.

Christopher fusese adus la baraca-spital din Scutari cu trei zile în urmă. Fusese rănit în timpul unui asalt la Redan, prilejuit de asediul nesfîrșit al Sevastopolului. Cu o secundă în urmă însoțea un grup de pionieri, care cărau o scară spre buncărul rusesc, și în următoarea secundă se produse o explozie și avu impresia că a fost atins simultan atît într-o parte, cît și în piciorul drept.

Baraca transformată în spital era plină de răniți, șobolani și paraziți. Singura sursă de apă era o fîntînă, unde ordonanțele stăteau la coadă, pentru a aduna în găleți cîteva picături fetide. Cum apa nu

era bună de băut, se folosea pentru a spăla și a uda bandajele.

Christopher plăti niște ordonanțe să-i aducă o cană cu spirit. Vărsă alcoolul tare peste răni, în speranța că le va opri să mai sîngereze. Prima oară cînd a făcut-o, explozia violentă a usturimii îl făcuse să-și piardă cunoștința și să alunece din pat pe pardoseală, un spectacol ce stîrnise rîsetele fără sfîrșit ale celorlalți pacienți din pavilion. După aceea Christopher le suportă glumele cu naturalețe, conștient că un moment de distracție ușoară era extrem de necesar în acest loc sordid.

Schija i-a fost extrasă din picior și rănilor se vindecau bine. Dar în dimineața aceasta descoperise că pielea din jurul lor era roșie și întinsă. Perspectiva de a se îmbolnăvi serios în acest loc era înspăimîntătoare.

Ieri, în ciuda protestelor vehemente ale soldaților din lungul șir de paturi, sanitarii se apucară să coasă un om în pătura pătată de propriul lui sînge, pentru a-l duce la groapa comună, înainte de a fi mort. Ca răspuns la strigătele furioase ale pacienților, sanitarii au replicat că omul nu simțea nimic, că mai avea doar cîteva minute pînă să moară și că era o nevoie disperată de paturi. Totul era adevărat. Totuși, ca unul dintre pușinii oameni în stare să coboare din pat, Christopher interveni, spunîndu-le că va aștepta lungit pe jos, alături de omul acela, pînă cînd își va da ultima suflare. Timp de o oră a stat pe piatra tare, alungînd insectele și lăsînd capul omului să se odihnească pe piciorul lui sănătos.

- Crezi că i-ai făcut un bine? întrebă sardonice unul dintre sanitari, cînd bietul om muri în sfîrșit și Christopher le permise să-l ia.

- Poate nu lui, răspuse Christopher cu voce scăzută. Dar lor, da. Făcu un gest cu capul în direcția șirului de paturi jerpelite de campanie, unde zăceau pacienții și îi priveau. E important pentru ei să creadă că, dacă le vine și lor rîndul, vor fi tratați măcar cu o urmă de umanism.

Tînărul soldat din patul de lîngă Christopher nu era în stare să facă prea multe, deoarece pierduse un braț întreg și o mîină de la celălalt. Cum nu existau asistente disponibile, Christopher își luă sarcina să-l hrănească. Cutremurîndu-se și înfiorîndu-se cînd îngenunchie lîngă patul de campanie, înălță capul omului și îl ajută să bea din bolul cu supă.

- Căpitane Phelan, se auzi vocea aspră a uneia dintre surori. Cu comportamentul ei sever și expresia respingătoare, călugărița intimidă în așa hal, încît unii dintre soldați sugeraseră - în afara posibilității de fi auziți de ea, desigur - că, dacă ar fi fost trimisă să lupte cu rușii, războiul ar fi fost cîștigat în cîteva ore. Sprîncenele ei zburlite și cenușii se ridicară, cînd îl văzu pe Christopher alături de patul rănitului. Provoci iar necazuri? continuă ea. Întoarce-te în patul tău, căpitane. Și nu-l mai părăsi... dacă nu intenționezi să te îmbolnăvești mai rău și să fim forțați să te ținem aici la nesfîrșit. Supus, Christopher se urcă înapoi în pat. Ea veni la el și îi puse o mîină rece pe frunte. Febră, o auzi el anunțînd. Să nu te miști din patul ăsta, sau va trebui să te leg de el, căpitane. Mîna ei fu retrasă și ceva îi fu pus pe piept.

Deschizînd ochii, Christopher văzu că îi lăsase un pachet cu scrisori.

Prudence.

Le apucă cu înflăcărare, bîjbîind în nerăbdarea lui de a rupe sigiliul.

În pachet existau două scrisori.

Așteptă pînă plecă sora, apoi o deschise pe cea de la Prudence. Vederea scrisului ei îl sufocă de emoție. O voia, avea nevoie de ea, cu o intensitate pe care nu putea să o stăpînească.

Într-un fel, cu toate că era de cealaltă parte a lumii, se îndrăgostise de ea. Nu conta că de abia o cunoștea. Iubea acel puțin, pe care îl știa despre ea.

Christopher citi cîteva rînduri dispartate.

Cuvintele păreau că se rearanjează între ele, ca un joc de alfabet pentru copii.

Încercă să le descifreze, pînă cînd deveniră coerente:

***Nu sînt cine crezi tu că sînt... te rog vino
acasă și găsește-mă.***

Buzele lui îi rostiră numele, fără să scoată un sunet. Își puse mîna pe piept, apăsînd scrisoarea pe inima lui zbuciumată.

Ce s-a întîmplat cu Prudence?

Biletul ciudat și impulsiv stîrni în el un tumult.

„Nu sînt cine crezi tu că sînt” se trezi repetînd fără glas.

Nu, sigur că nu era. Nici el nu mai era cel ce fusese. Nu era el, această creatură zdrobită și febrilă de pe un pat de campanie dintr-un spital, iar ea nu era o flușturistică insipidă, așa cum considerase toată lumea că e. Prin scrisorile lor, descoperiseră unul despre altul promisiunea a ceva mult mai mult.

„... te rog vino acasă și găsește-mă... ”

Își simți mâinile umflate și încordate, când bîjbîi după cealaltă scrisoare, cea de la Audrey. Febra îl făcea neîndemînatic. Capul începuse să-l doară... zvîcnind nesănătos... trebuia să citească cuvintele printre pulsațiile durerii.

Dragă Christopher,

Nu am nici o posibilitate să-ți spun asta cu mai multă blîndețe.

Starea lui John s-a înrăutățit. Se confruntă cu perspectiva morții, cu aceeași răbdare și grație demonstrate și în timpul vieții.

Cînd vei primi această scrisoare, fără îndoială că va fi plecat dintre noi...

Mintea lui Christopher se blocă, împotriva restului scrisorii. Mai tîrziu va avea destul timp să citească tot. Va avea timp să sufere.

Nu se presupunea că John e bolnav. Se presupunea că se află în siguranță la Stony Cross și devine tatăl copiilor lui Audrey. Se presupunea că va fi acolo cînd se va întoarce Christopher acasă.

Acesta reuși să se ghemuiască pe o parte. Trase pătura pînă sus, creîndu-și un adăpost pentru el însuși. În jurul lui, ceilalți soldați continuau să-și piardă timpul... vorbind, jucînd cărți cînd era posibil. Slavă Domnului, deliberat, nu-i dădeau nicio atenție, permițîndu-i intimitatea de care avea nevoie.

CAPITOLUL 6

N-a mai sosit nici o corespondență de la Christopher Phelan, în următoarele zece luni, după ce Beatrix i-a scris ultima dată. Făcuse schimb de scrisori cu Audrey, dar în durerea ei pentru moartea lui John, lui Audrey îi fu dificil să vorbească cu cineva, chiar și cu Beatrix.

Christopher a fost rănit, i-a relatat Audrey, dar s-a recuperat în spital și s-a întors pe front. Căutînd în permanență orice era pomenit în ziare despre Christopher, Beatrix descoperi nenumărate relatări ale

curajului său. În timpul asediului Sevastopolului, care a durat luni întregi, devenise cel mai decorat soldat din infanterie. Nu numai că i-a fost acordat *Ordinul Bath* și medalia *Campaniei Crimeei*, cu agrafe pentru Alma, Inketrman, Balaklava și Sevastopol, dar francezii l-au făcut cavaler al *Legiunii de Onoare* și a primit *Medjidie* de la turci.

Spre regretul lui Beatrix, prietenia ei cu Prudence s-a răcit, începând din ziua în care Beatrix i-a spus că nu mai poate să-i scrie lui Christopher.

- De ce? a protestat Prudence. Am crezut că îți face plăcere să corespunzi cu el.

- Nu-mi mai place, replică Beatrix cu voce gîtuită.

Prietena ei îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Nu-mi vine să cred că îl vei abandona. Ce va crede, cînd scrisorile vor înceta să mai sosească?

Întrebarea făcu stomacul lui Beatrix să se strîngă de vinovăție. Cu greu reuși să vorbească:

- Nu pot continua să-i scriu, fără să-i spun adevărul. Totul a devenit prea personal. Eu... au fos implicate niște sentimente. Înțelegi ce încerc să-ți spun?

- Tot ce înțeleg este că ești o egoistă. Ai făcut în așa fel, încît acum eu să nu pot să-i trimit o scrisoare, deoarece ar observa diferența dintre scrisul tău și al meu. Cel mai mic lucru pe care poți să-l faci este, să-l ții agățat pentru mine, pînă cînd se întoarce.

- De ce îl vrei? Întrebă Beatrix încruntîndu-se. Nu-i plăcea fraza „să-l ții agățat”, ca și cum Christopher ar fi fost un pește mort. Unul dintre mulți alții. Ai destui pretendenți.

- Da, dar căpitanul Phelan a devenit erou de război. S-ar putea chiar să fie invitat să cineze cu regina, la întoarcere. Și acum, că fratele lui e mort, va moșteni moșia Riverton. Toate astea îl fac aproape la fel de bun de păstrat, ca pe oricare nobil.

Deși Beatrix fusese cîndva amuzată de lipsa de profunzime a lui Prudence, acum simți o urmă de plictiseală. Christopher merita mai mult, decît să fie evaluat datorită unor lucruri atît de superficiale.

- Ți-a trecut prin cap că s-a schimbat, ca urmare a războiului? Întrebă ea calmă.

- Ei bine, s-ar putea să fie rănit, dar în mod cert nu cred.

- Am vrut să spun, cu alt caracter.
- Pentru că a fost în bătălii? Prudence ridică din umeri. Presupun că au avut un efect asupra lui.

- Ai urmărit vreun reportaj despre el?
- Am fost foarte ocupată, rosti Prudence în defensivă.
- Căpitanul Phelan a câștigat medalia *Medjidie* salvînd un ofițer turc rănit. Cîteva săptămîni mai tîrziu, căpitanul Phelan s-a tîrît într-un depozit de muniții, ce tocmai fusese bombardat, unde zece soldați francezi fuseseră uciși și cinci tunuri scoase din luptă. A pus mîna pe tunul rămas și a apărat singur poziția aceea împotriva inamicului, timp de opt ore. Cu altă ocazie...

- Nu am nevoie să aud așa ceva, protestă Prudence. Ce urmărești cu asta, Bea?

- Vreau să spun că ar putea să se întoarcă alt om. Și dacă îți pasă de el cît de cît, trebuie să încerci să înțelegi prin ce a trecut. Îi dădu lui Prudence un pachet de scrisori legate cu o panglică albastră îngustă. Pentru început, trebuie să le citești pe astea. Ar fi trebuit să fac o copie și de pe scrisorile pe care i le-am scris eu, ca să le poți citi și pe acelea. Dar mi-e teamă că nu m-am gîndit la asta.

Prudence le acceptă cu reticență.

- Foarte bine, am să le citesc. Dar sînt sigură că Christopher nu va dori să vorbească despre scrisori, cînd se întoarce - mă va avea personal.

- Ar trebui să încerci să-l cunoști mai bine, afirmă Beatrix. Cred că îl vrei din motive eronate... cînd există așa de multe motive corecte. Pe acestea le-a câștigat. Nu datorită curajului său în bătălie și a medaliilor acelora strălucitoare... De fapt, asta e o mică parte din ceea ce e el acum.

Rămînînd tăcută o clipă, Beatrix reflectă cu tristețe că, de acum înainte va trebui să-i evite pe oameni și să se întoarcă să-și petreacă timpul cu animalele. Căpitanul Phelan a scris că atunci cînd tu și cu el vă veți cunoaște mai bine, nici unul dintre voi nu vă veți uita doar la suprafață.

- Ce suprafață?

Beatrix îi aruncă o privire mohorîtă, reflectînd că pentru Prudence suprafața era cu adevărat doar suprafață.

- A spus că s-ar putea să fii singura lui șansă de a aparține din nou omenirii.

Prudence se uită la ea ciudat.

- Poate că, după toate astea, e într-adevăr mai bine să încetezi să-i mai scrii. Se pare că ai făcut o fixație pentru el. Sper că nu te gîndești ca Christopher să fie vreodată... Făcu o pauză delicată. Nu mai contează.

- Știi ce ai vrut să spui, rosti Beatrix într-o manieră realistă. Sigur că nu îmi fac iluzii în legătură cu asta. Nu am uitat că odată m-a comparat cu un cal.

- Nu te-a comparat cu un cal, rosti Prudence. Mai curînd a spus că aparții grajdurilor. E un bărbat sofisticat și nu ar fi niciodată fericit cu o fată, care petrece cea mai mare parte a timpului cu animalele.

- Prefer compania animalelor celei a oricărei persoane pe care o cunosc, îi aruncă Beatrix. Regretă imediat declarația lipsită de tact, mai ales cînd văzu că Prudence o primise ca pe un afront personal. Regret. N-am vrut să spun...

- Atunci, poate că ar fi mai bine să pleci și să te duci la animalele tale de companie, rosti Prudence cu voce înghețată. Vei fi fericită să faci conversație cu cineva care nu-ți poate răspunde. Pedepsită și vexată, Beatrix părăsi Casa Mercer. Dar nu înainte

ca Prudence să fi adăugat: pentru liniștea noastră, Bea, trebuie să-mi promiți că n-o să-i spui niciodată căpitanului Phelan că tu ai scris scrisorile. Nu va avea nici un sens. Și chiar dacă îi spui, el tot nu te va vrea. Totul va provoca doar stînjeneală și o sursă de resentimente. Un bărbat ca el nu ar ierta niciodată o astfel de decepție.

Chiar din acea zi, Beatrix și Prudence nu s-au mai văzut, decît în trecere. Și n-au mai fost scrise alte scrisori.

Beatrix se chinuia întrebîndu-se cum se simțea Christopher, dacă Albert mai era cu el, dacă rănilile i s-au vindecat cum trebuie... dar nu avea dreptul să-i pună întrebări.

Și niciodată nu avusese.

Spre entuziasmul întregii Anglii, Sevastopolul căzu în septembrie 1855, iar negocierile de pace începură în februarie anul următor. Cumnatul lui Beatrix, Cam, remarcă faptul că, chiar dacă Marea Britanie a învins, războiul e întotdeauna o victorie a la Pyrrhus, pentru că nimic nu putea compensa sacrificiul fiecărei vieți, rănită sau pierdută. În total, mai mult de o sută cincizeci de mii de soldați aliați au murit în lupte, au fost răniți, sau s-au îmbolnăvit, precum și peste o sută de mii de ruși.

Cînd s-a dat mult așteptatul ordin ca regimentele să se întoarcă acasă, Audrey și doamna Phelan au aflat că *Brigada de Infanteriști* a lui Christopher va sosi la Dover la jumătatea lunii aprilie, după care își va continua drumul spre Londra. Sosirea *Infanteriștilor* a fost foarte așteptată, deoarece Christopher era considerat erou național. Fotografia lui era tăiată din ziare și expusă în vitrinele prăvăliilor și actele lui de vitejie era enumerate în cîrciumi și în

cafenele. Satele și districtele au întocmit lungi liste de omagii, care să-i fie prezentate și nu mai puțin de trei săbii de ceremonial, gravate cu numele lui și bătute în pietre prețioase, fuseseră comandate de politicienii dornici să-l răsplătească pentru serviciile aduse.

Totuși, în ziua în care *Infanteriștii* au acostat la Dover, Christopher a fost absent în mod misterios de la festivități. Mulțimea de pe chei aclama numele *Brigăzii de Infanteriști* și cerea să apară trăgătorul cel mai dotat, dar se pare că Christopher alesese să evite mulțimea care ovaționa, ceremoniile și banchetele... și renunță chiar să apară la dineul festiv oferit de regină și de prințul consort.

- Ce bănuiești că i s-a întâmplat căpitanului Phelan? întrebă sora mai mare a lui Beatrix, Amelia, după ce el dispăruse de trei zile de la sosirea regimentului. Din ceea ce îmi amintesc eu despre acest om, era un tip sociabil, care ar fi adorat să fie în centrul unei asemenea atenții.

- A câștigat și mai multă atenție prin absență, sublinie Cam.

- Nu vrea atenție, nu rezistă Beatrix să nu afirme. S-a ascuns într-o vizuină.

Cam ridică o sprinceană neagră, arătând amuzat.

- Ca o vulpe? întrebă el.

- Da. Vulpile sînt viclene. Chiar cînd par că se îndepărtează de ținta lor, întotdeauna se întorc și, pînă la urmă, fac totul cum trebuie. Beatrix ezită, privirea ei era distantă, în timp ce se uita pe fereastra cea mai apropiată, la pădurea copleșită de o primăvară aspră și întîrziată... prea mult vînt de la răsărit, prea multă ploaie. Căpitanul Phelan voia să vină acasă. Dar va sta pitit în vizuină, pînă

cînd cîinii de vînătoare vor înceta să-l mai hărțuiască.

După aceasta, rămase liniștită și visătoare, în timp ce Cam și Amelia continuau să vorbească. Era poate imaginația ei... dar avea sentimentul curios că Christopher Phelan era pe undeva, pe aproape.

- Beatrix! Amelia veni lîngă ea la fereastră, punîndu-i blînd un braț pe umeri. Te simți melancolică, draga mea? Poate că ar fi trebuit să te duci la Londra, să participi la Sezon, cum a făcut prietena ta Prudence. Poți să stai cu Leo și Catherine, sau la hotel, cu Poppy și Harry...

- Nu mă interesează deloc să iau parte la Sezon, afirmă Beatrix. Am făcut-o de patru ori și a fost cu de trei ori prea mult.

- Dar după asta ai fost foarte căutată. Domnii te-au adorat. Și poate că a mai apărut cineva nou pe acolo.

Beatrix își ridică privirea spre cer.

- Nu există nimeni nou în societatea londoneză.

- Adevărat, rosti Amelia după ce se gîndi puțin. Totuși, cred că ar fi mai bine să stai la oraș, decît aici la țară. Aici e prea liniște pentru tine.

Un băiețel cu părul negru intră în cameră, călare pe un băț sub formă de cal, scoțînd un strigăt războinic, în timp ce agita o sabie. Era Rye, fiul de patru ani și jumătate al lui Cam și al Ameliei. Cum băiatul se grăbi să treacă de ele, capătul bățului lovi accidental un lampadar cu un abajur albastru, din sticlă. Din reflex, Cam se repezi și prinse lampa, înainte de a se sfărîma de dușumea:

Întorcîndu-se, Rye îl zări pe tatăl lui pe podea și sări pe el chiuind.

Cam se luptă cu fiul său, oprindu-se scurt pentru a-și informa soția:

- Nu e chiar așa de multă liniște pe aici.

- Mi-e dor de Jado, se plînsese Rye referindu-se la vărul și tovarășul lui de joacă preferat. Cînd se întoarce?

Merripen, Win, sora Ameliei, și tînărul lor fiu Jason, supranumit Jado, plecaseră în Irlanda cu o lună mai înainte, pentru a vizita moșia pe care Merripen urma să o moștenească . Deoarece bunicul lui era suferind, Merripen a fost de acord să rămînă acolo o perioadă de timp nedeterminată, pentru a se familiariza cu moșia și arendașii ei.

- Nu prea curînd, îl informă Cam cu regret. Probabil că nu înainte de Crăciun.

- E așa de mult pînă atunci, rosti Rye cu un oftat plin de nostalgie.

- Mai ai și alți veri, dragul meu, sublinie Amelia.

- Toți sînt la Londra.

- Edward și Emmaline vor fi aici la vară. Între timp, îl ai pe frățiorul tău.

- Dar Alex nu e deloc nostim, rosti Rye. Nu poate vorbi, nici să arunce mingea și îi curg balele.

- Pe la ambele capete, adăugă Cam cu ochii de ambră sclipind, în timp ce-și privea soția. Amelia încercă, fără succes, să-și înăbușe rîsul.

- N-o să-i curgă tot timpul.

Încălecat pe pieptul tatălui său, Rye se uită la Beatrix.

- Nu te joci cu mine, mătușă?

- Sigur că da. Bile? Jack-Sperietoarea?

- De-a războiul, rosti băiatul încîntat. Eu voi fi cavalerist și tu rușii, și am să te urmăresc în jurul tufișurilor.

- În loc de asta, n-am putea să reconstituim tratatul de la Paris?

- Nu poți încheia un tratat, înainte de a avea război, protestă Rye. N-ar fi nimic de discutat.

Beatrix îi zîmbi surorii ei.

- Cît se poate de logic.

Rye sări în sus și apucă mîna mătușii lui, apoi se apucă să o tragă de acolo.

- Vino, mătușă, încercă el să o convingă. Promit că n-am să te lovesc cu sabia, ca ultima dată.

- Nu te duce în pădure, Rye, strigă Cam după ei. Unul dintre arendași mi-a spus că un cîine rătăcit a ieșit din aluniș în dimineața asta și aproape l-a atacat. Crede că animalul ar fi turbat.

Beatrix se opri și se uită la Cam.

- Ce fel de cîine?

- O corcitură cu o blana aspră, ca a terierilor. Arendașul spune că i-a furat una dintre găini.

- N-ai grijă, Papa, rosti încrezător Rye. Cu Beatrix voi fi în siguranță. Toate animalele o iubesc, chiar și cele turbate.

CAPITOLUL 7

După o oră de zbenguială printre tufișuri și prin livadă, Beatrix îl duse pe Rye înapoi acasă, pentru lecțiile de după-amiază.

- Nu-mi plac lecțiile, afirmă Rye scoțînd un oftat, cînd se apropiara de ușile franțuzești, de pe una din laturile casei. Îmi place mai mult să mă joc.

- Da, dar trebuie să înveți și matematică.

- Nu am nevoie, cu adevărat. Deja știu să număr pînă la o sută. Și sînt sigur că nu voi avea nevoie niciodată, de mai mult de o sută din orice.

Beatrix zîmbi.

- Atunci repetă literele alfabetului. Și vei putea să citești o mulțime de istorii de aventuri.

- Dar dacă îmi pierd timpul *citind* despre aventuri, rosti

Rye, nu o să am așa ceva cu adevărat.

Beatrix clătină din cap și râse.

- Ar trebui să știi că e mai bine să nu te contrazic, Rye. Ești tot atât de deștept, ca o căruță plină cu maimuțe.

Copilul alergă în sus pe scări, apoi se întoarse să se uite la ea.

- Nu vii, mătușă?

- Nu încă, rosti ea absentă, cu privirea spre pădurea din spatele Casei Ramsay. Cred că mă duc să mă plimb puțin.

- Să nu vin cu tine?

- Mulțumesc, Rye, dar pentru moment am nevoie de o plimbare solitară.

- Te duci să cauți câinele, rosti el plin de înțelepciune.

Beatrix zîmbi.

- S-ar putea.

Rye o privi speculativ.

- Mătușă?

-Da?

- O să te măriți vreodată?

- Așa sper, Rye. Dar mai întâi, trebuie să găsesc domnul potrivit.

- Dacă nimeni altcineva nu te va lua, o voi face eu, când am să cresc. Dar numai dacă sînt mai înalt, fiindcă nu vreau să mă uit la tine privind în sus.

- Mulțumesc, rosti ea grav, înăbușindu-și un zîmbet, în timp ce se întoarse și porni cu pași mari spre pădure.

Era o plimbare pe care o făcuse de sute de ori. . Peisajul îi era familiar, umbrele erau străpunse de razele soarelui, care pătrundeau printre ramurile copacilor. Scoarțele pomilor erau tapetate cu mușchi de un verde palid, cu excepția eroziunilor întunecate, unde lemnul se transformase în praf. Pe jos, pădurea era înmuiată de la noroiul depus pe frunzele ca hîrtia, pe ferigi și pe mîțîșorii alunului. Și sunetele îi erau familiare, ciripit de păsări, foșnetul frunzelor și freamăul a milioane de ființe mici.

Dar cu toate cunoștințele ei despre această pădure, totuși, Beatrix era conștientă de un nou imțămînt. Sentimentul că trebuia să fie prudentă. Aerul era încărcat de promisiunea a... ceva. Pe măsură ce înainta, senzația se intensifica. Inima ei se comporta ciudat, o pulsație sălbatică în încheieturi, în gît și chiar în genunchi.

În fața ei observă o mișcare, o umbră alunecînd pe jos printre copaci clătînînd ferigile. Nu era o siluetă umană.

Ridicînd o ramură căzută, Beatrix o rupse cu dibăcie de lungimea unui baston de promenadă.

Animalul rămse nemișcat și liniștea coborî peste pădure.

- Vino aici, chemă Beatrix.

Un cîine veni sărînd spre ea, doborînd tufișuri și frunze. Scoase un lătrat distinctiv de terier. Oprindu-se la cîtiva metri de ea, cîinele mîrîi și-și arată colții albi și lungi.

Beatrix rămase liniștită și-l studie cu calm. Era slab, cu blana sîrmoasă tunsă scurt, cu excepția unor pămătufuri comice de pe față, de pe urechi și aproape de ochi. Niște ochi așa de expresivi și luminoși, rotunzi ca niște bănuți.

Nu putea să confunde această figură deosebită. O mai văzuse.

- Albert? rosti ea minunîndu-se. Urechile cîinelui se mișcară cînd își auzi numele. Ghemuindu-se, mîrîi gutural, un sunet de supărare tulburată. Te-a luat cu el, rosti Beatrix aruncînd bățul. Ochii o usturară la apariția unor lacrimi, cu toate că lăsă să-i scape un mic hohot. Sînt așa încîntată că ai reușit să scapi în siguranță din război. Vino, Albert, hai să fim prieteni. Rămase nemișcată și-l lăsă să se apropie de ea cu prudență. Îi amușină fustele,

ocolind-o încet. În momentul în care îi simți nasul ud și rece împungându-i dosul mâinii, nu se mișcă să-l mîngîie, îi permise doar să se familiarizeze cu mirosul ei. Când văzu schimbarea de pe figura lui, mușchii fălcilor relaxându-se și limba atîrnîndu-i din gura deschisă, i se adresă fermă: jos, Aibert.

Se lăsă pe pămînt, pe labele din spate. Din gît îi scăpă un scîncet. Beatrix întinse mîna să-l mîngîie pe cap și să-l scarpine după urechi. Aibert gîfii nerăbdător și cu ochii pe jumătate închiși de plăcere.

- Deci ai fugit de la el, nu-i așa? Întrebă Beatrix netezind ciuful sîrmos de pe capul cîinelui. Băiat neascultător ce ești! Presupun că ai petrecut bine în pădure vînd șoareci și veverițe. Și există și zvonul urît despre o găină lipsă. Ar fi bine să stai departe de curțile orățăniilor, sau nu o să o duci prea bine în Stony Cross. Să te duc acasă, băiete? Probabil că te cauă. El...

Se opri auzind ceva... pe cineva... mișcîndu-se prin desiș. Aibert întoarse capul și scoase un lătrat fericit, țopăind spre silueta care se apropia.

Beatrix ridică capul încet. Se lupta să-și modereze respirația și încerca să-și calmeze bubuitul frenetic al inimii. Era conștientă de cîinele care veni înapoi la ea sărind vesel și cu limba scoasă. Apoi se uită înapoi la stăpînul lui, ca și cum i-ar fi mărturisit: *Uite pe cine am găsit!*

Dînd drumul încet respirației pe care o reținuse, Beatrix ridică ochii la omul care se oprise la aproximativ trei metri de ea.

Christopher.

Părea că tot mapamondul se oprise în loc.

Beatrix încercă să-l compare pe omul care stătea înaintea ei, cu cavalerul libertin care fusese

odată. Părea imposibil să fie aceeași persoană. Nu cu mult timp în urmă, un zeu coborât din Olymp... acum, un luptător aprig, marcat de experiențe amare.

Tenul lui era un amestec profund de aur și aramă, ca și cum ar fi umblat tot timpul prin soare. Șuvițele ca spicul de grâu întunecat ale părului său fuseseră tăiate scrupulos, cu eficiență. Fața îi era impasibilă, totuși exista ceva volatil în nemișcarea lui

Ce deprimat arăta... Cît de singur!

Ar fi vrut să alerge la el. Ar fi vrut să-l atingă. Efortul de a rămîne nemișcată făcu ca mușchii să-i vibreze protestînd.

Se auzi vorbind, cu o voce destul de nesigură.

- Bine ai venit acasă, căpitane Phelan. El rămase tăcut, privind-o aparent fără să o recunoască. Dumnezeu mare... ochii aceia... gheață și foc, privirea lui arzîndu-i conștiința. Sînt Beatrix Hathaway, reuși ea să îngaime. Familia mea...

- îmi amintesc de tine.

Catifeaua aspră a vocii lui era o mîngîiere plăcută pentru urechile ei. Fascinată, tulburată, Beatrix se uita fix și precaută la fața lui.

Pentru Christopher Phelan, era o străină. Dar amintirea scrisorilor lui persista între ei, chiar dacă el nu era conștient de asta.

Mîna ei se mișcă blînd peste blana aspră a lui Albert.

- Ai lipsit de la Londra, rosti ea. S-a făcut o groază de tam-tam în numele tău.

- Nu eram pregătit pentru așa ceva.

Atît de multe erau exprimate în aceste cîteva cuvinte simple. Sigur, nu era pregătit. Contrastul ar fi fost prea supărtor, brutalitatea însîngerată a războiului urmată de fanfară, parade, trompete și petale de trandafiri!

- Nu pot să-mi imaginez un om normal, care să fi fost pregătit, afirmă ea. E pur și simplu doar zarvă. Fotografia ta se află în toate vitrinele prăvăliilor. Se dă numele tău unor lucruri.

- Lucruri, repetă el prudent.

- Există o pălărie Phelan.

Sprîncenele lui coborîră.

- Nu se poate!

- O, ba da, există. Cu calota rotundă și borurile înguste. Vîndută în nuanțe de cenușiu și negru. Au fost imaginate de o modistă din Stony Cross. Încruntîndu-se, Christopher murmură ceva în barbă. Beatrix se juca calmă cu urechile lui Albert. Am... aflat despre Albert, de la Prudence. Ce drăguț că l-ai adus cu tine.

- A fost o greșeală, rosti el inexpresiv. S-a comportat ca un nebun, de cînd am acostat la Dover. A ajuns să încerce să muște două persoane, inclusiv pe unul din servitorii mei. Și nu s-a oprit din lătrat. Noaptea trecută a trebuit să-l închid într-un adăpost din grădină, dar a scăpat

- E îngrozit, afirmă Beatrix. Crede că dacă acționează așa, nimeni nu-l va răni.

Nerăbdător, cîinele se așeză pe picioarele dinapoi și își puse labele din față pe ea. Beatrix îl lovi ușor cu genunchiul în piept.

-*Aici*, rosti Christopher cu un ton plin de o atare amenințare calmă, încît îi trimise lui Beatrix un fior pe spinare. Cîinele se furișă spre el, cu coada între picioare. Christopher scoase o zgardă de piele, din buzunarul hainei și o fixă în jurul gîtului cîinelui. Se uită la Beatrix, cu privirea trecînd de la cele două pete de noroi de pe fustă, la curbele molcome ale sînilor ei. Scuze, rosi brusc.

- Nu s-a întâmplat nimic. Nu-mi pasă. Dar trebuie învățat să nu sară pe oameni.

- Nu a stat decît cu soldații. Nu știe nimic în legătură cu o companie politicoasă.

- Poate să învețe. Sînt sigură că va fi un cîine minunat, odată ce se obișnuiește cu noul lui mediu. Beatrix făcu o pauză înainte de a se oferi: pot să lucrez eu cu el, data viitoare cînd o vizitez pe Audrey. Sînt foarte bună cu cîinii.

Christopher îi aruncă o privire gînditoare.

- Am uitat că ești prietenă cu cumnata mea.

- Da. Beatrix ezită. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, că îmi pare foarte rău pentru pierderea...

Mîna lui se ridică într-un gest de stopare. Cînd și-o lăsă în jos, degetele i se strînseră între-un pumn puternic.

Beatrix înțelese. Durerea pricinuită de moartea fratelui său era încă prea acută. Era un teren pe care încă nu putuse să-l traverseze.

- N-ai avut timp să-l plîngi, nu-i așa? întrebă ea blîndă. Presupun că moartea lui nu a fost cu adevărat reală pentru tine, pînă cînd nu te-ai întors la Stony Cross.

Christopher îi aruncă o privire de avertizare.

Beatrix văzuse privirea aceasta la animalele prinse de ea: animozitate neajutorată adresată oricui se apropia. Învățase să respecte o astfel de privire, înțelegînd că animalele sălbatice erau mai periculoase, cînd aveau cele mai mici posibilități de apărare. Își întoarse atenția spre cîine, mîngîindu-i repetat blana.

- Ce mai face Prudence? îl auzi întrebînd. O duru să audă nota de dor plin de grijă din vocea lui.

- Destul de bine, cred. E la Londra pentru Sezon. Beatrix ezită înainte de a adăuga cu grijă.

Sîntem încă prietene, dar probabil nu chiar așa de apropiate cum eram odată.

- De ce?

Privirea lui era alertă. În mod clar, orice menționare a lui Prudence îi stîrnea o atenție sporită.

Din cauza ta, gîndi Beatrix și reuși să schițeze un zîmbet slab și crispat.

- **Se pare că avem interese diferite. Eu sînt interesată de tine, ea e interesată de moștenirea ta.**

- Nu sînteți croite din același material.

Auzind nota sardonică din glasul lui, Beatrix clătină din cap și îl privi curioasă.

- Nu-mi dau seama ce vrei să spui.

El ezită.

- Vreau să spun că domnișoara Mercer este o ființă convențională. Iar tu... nu ești. Tonul lui era asezonat cu destulă condescendență... dar nu putea fi confundat.

Brusc toate sentimentele de compasiune și tandrețe din ea dispărură, cînd își dădu seama că, într-o anumită privință, Christopher Phelan nu se schimbaseră: continua să nu o placă.

- Niciodată n-am dorit să fiu o persoană convențională, rosti ea. Acestea sînt de obicei insensibile și superficiale.

Se pare că el luă aceasta drept dispreț față de Prudence.

- în comparație cu persoanele care aduc la picnic animale de companie Pacostea Grădinilor? Într-adevăr, nimeni nu poate să te acuze că ești insensibilă, domnișoară Hathaway.

Beatrix simți cum sîngele i se scurge din obraji.

O insultase. Realizînd aceasta amorți.

- Poți să mă insulti, rosti ea uluită pe jumătate, că încă mai putea să vorbească. Dar lasă-mi în pace ariciul.

Răsucindu-se, plecă de lângă el cu pași mari și apăsați. Albert scînci și încercă să o urmeze, ceea ce îl făcu pe Christopher să-l cheme înapoi.

Beatrix nu se uită peste umăr, înainta doar cu greu. Era destul de rău, că se îndrăgostise de un bărbat care nu o iubea. Dar exponențial, era și mai rău să iubească un bărbat care nici măcar nu o plăcea.

Ridicol, dar ar fi vrut să poată să-i scrie lui Christopher *al ei*, despre străinul pe care l-a întâlnit.

Era așa de disprețuitor, *i-ar fi scris. M-a respins ca pe cineva, care nu merită nici minimum de respect. În mod dar, crede că sînt sălbatică și, mai mult decît atît, puțin nebună. Și partea cea mai rea este că, probabil are dreptate.*

Îi trecu prin minte că, de aceea prefera ea compania animalelor în locul celei a oamenilor. Animalele nu te decepționează. Nu dau o impresie diferită de ceea ce sînt în realitate. Și nimeni nu a fost tentat vreodată să-și închipuie, că un animal poate să-și schimbe caracterul.

Christopher se îndreptă spre casă, cu Albert tropăind liniștit alături de el. Dintr-un motiv oarecare, comportamentul cîinelui părea îmbunătățit, după întâlnirea cu Beatrix Hathaway. Cînd Christopher îi aruncă o căutătură critică, Albert ridică privirea spre el cu dinții rînjiți și limba atîrnînd.

- Idiot, bombăni Christopher, deși nu era sigur dacă epitetul era adresat cîinelui, sau lui însuși.

Se simțea tulburat și vinovat. Știa că se comportase cu Beatrix Hathaway ca un ticălos. Ea

Încercase să fie prietenoasă și el fusese rece și condescendent.

Nu intenționase să o ofenseze. Doar că era aproape nebun de dor după Prudence, după vocea dulce, directă, care îi salvase sănătatea mintală. Fiecare cuvânt al fiecărei scrisori pe care i-o trimisese, încă stârnea ecou în sufletul lui.

În ultima vreme am făcut o mulțime de plimbări. Se pare că gîndesc mai bine în aer liber... ”

Și cînd Christopher ieșise să-l caute pe Aibert, s-a trezit că se plimbă prin pădure, cu ideea nebună ce îi trecuse prin cap... că ea era aproape și soarta îi va pune față în față, repede și simplu.

Dar, în loc de a o găsi pe femeia la care visa, pe care o dorea cu înfocare, de care avea nevoie de atîta timp, dăduse peste Beatrix Hathaway.

Nu că nu i-ar fi plăcut de ea. Beatrix era o creatură ciudată, dar extrem de drăguță și cu mult mai atractivă decît își amintea. De fapt, în absența lui devenise o frumusețe, silueta ei de mînz greoi și jucăuș, căpătase acum forme și grație...

Christopher clătină din cap cu nerăbdare, încercînd să-și redirecționeze gîndurile.

Dar imaginea lui Beatrix Hathaway persista. O față ovală drăguță, o gură ușor senzuală și niște ochi albaștri cuceritori, un albastru așa de bogat și de profund, încît părea că are urme de purpuriu. Și părul acela negru mătăsos, adunat neglijent în creștet, cu șuvițe adorabile desprinzîndu-se libere!

Cristoase, era prea mult de cînd nu avusese o femeie. Era excitat ca dracu', singur și plin atît de tristețe, cît și de furie. Avea așa de multe nevoi neîmplinite și nu începuse să-și dea seama, cum să le rezolve pe niciuna dintre ele. Găsirea lui Prudence părea un bun început.

Va rămîne aici cîteva zile. Cînd se va simți așa cum fusese înainte, se va duce la Londra, la Prudence. Pentru moment însă, îi era perfect clar că vechiul lui fel de a fi îl părăsise. Știa că, în timp ce cîndva fusese relaxat și încîntător, acum era precaut și rigid.

O parte a problemei era că nu dormea bine. Cel mai ușor zgomot, un trosnet al casei ce se așeza, izbirea unei ramuri de fereastră, îl trezeau cu inima bătînd cu repeziciune. Și se întîmpla și în timpul zilei. Ieri, Audrey scăpase o carte din teancul pe care-l ducea în brațe și Christopher aproape că sărise din pantofi. Instinctiv întinsese mîna după armă, înainte de a-și aminti, în clipa următoare, că nu mai avea armă. Se obișnuise așa de mult cu pușca, parcă era o prelungire a mîinilor lui... adesea o simțea ca pe o prezență fantomatică.

Christopher pășea încet. Apoi se opri și se ghemui lîngă Albert, uitîndu-se ia fața lui mițoasă.

- E greu să lași în urmă războiul, nu-i așa? murmură el mîngîindu-l cu o duritate plină de afecțiune. Albert oftă și se lipi de el încercînd să-l lingă pe față. Bietul de tine, nu ai idee ce se întîmplă, nu-

i așa? După cîte știi tu, obuzele ar putea să înceapă să explodeze deasupra capului, în orice clipă. Albert se lăsă pe spate și își arcui burtica, cerînd să fie scărpinat. Christopher îl satisfăcu, apoi se ridică. Hai să ne ducem acasă, continuă el. Am să te las să intri înăuntru din nou - dar Dumnezeu să te ajute, dacă ai să muști pe cineva.

Din păcate, imediat ce intrară în conacul acoperit cu iederă, Albert demonstră aceeași ostilitate, pe care o arătase și înainte. Înverșunat, Christopher

Îl trase în salon, unde luau ceaiul mama lui și Audrey.

Albert lătra la cele două femei. Lătră și la camerista îngrozită. Lătră și la o muscă de pe perete. Lătră și la ceainic.

- *Taci*, se răsti Christopher cu dinții încleștați, trăgând nebunul de cîine lîngă canapea. Apoi legă capătul lesei de un picior al ei. *Culcat*, Albert. Jos.

Prudent, cîinele se așează pe dușumea și mîrîi în surdină.

Audrey afișă un zîmbet fals și iniție o parodie a felului cum se servea ceaiul:

- Pot să torn?

- Mulțumesc, rosti Christopher cu glas sec și se duse să se așeze alături de ele, la măsuța pentru ceai.

Fața mamei lui era toată numai cute, ca un acordeon, și vocea ei se auzi cu ton silit:

- A făcut murdărie pe covor. Chiar trebuie să ni-l bagi pe gît pe animalul ăsta, Christopher?

- Da, trebuie. Va trebui să se obișnuiască să stea în casă.

- Eu n-am să mă obișnuiesc cu el, replică mama lui. Înțeleg că acest cîine te-a sprijinit în timpul războiului. Dar în mod cert, acum nu mai ai nevoie de el.

- Zahăr? Lapte? Întrebă Audrey, cu ochii ei căprui blînzi, dar fără să zîmbească, în timp ce se uita de la Christopher la mama lui.

- Doar zahăr. Christopher privi cum mestecă cu lingurița în ceai, unde pusese o canitate generoasă de zahăr. Apucă ceașca și se concentră asupra lichidului aburind, în timp ce se lupta cu o furie refractară. Și aceasta era o problemă nouă, aceste valuri de sentimente, cu totul disproporționate în

comparație cu circumstanțele. Când se calmă suficient pentru a vorbi, zise: Aibert a făcut mai mult decât m-a sprijinit. Odată, când am petrecut zile întregi într-o tranșee plină de noroi, a continuat să vegheze asupra mea, astfel încât am putut să dorm, fără frica de a fi surprins în somn. Ducea mesaje în sus și-n jos, de-a lungul liniilor noastre, așa că n-am încurcat niciodată ordinele. Ne alerta când simțea că se apropie inamicul, cu mult înainte ca ochii sau urechile noastre să fi putut detecta pericolul. Christopher făcu o pauză privind fața încordată și nefericită a mamei lui. îi datorez viața și loialitatea mea. Și cu toate că e urâcios și lipsit de maniere, se întâmplă să-l iubesc. îi aruncă o privire lui Aibert.

Coada acestuia lovi dușumeaua cu entuziasm.

Audrey arăta șovăielnică. Mama lui arăta furioasă.

Christopher își bău ceaiul în tăcerea ce urmă. I se rupea inima văzînd schimbările survenite în ambele femei. Erau amîndouă slabe și palide. Părul mamei lui albise. Fără îndoială, înainte de a muri, îndelungata boală a lui John făcuse ravagii și aproape un an de doliu desăvîrșise treaba.

Nu pentru prima oară, Christopher se gîndi că e o rușine că regulile doliului impuneau oamenilor o atare solitudine, când probabil ar fi fost în beneficiul lor ca, în această perioadă, să aibă companie și distracții plăcute.

Punînd jos cana cu ceai pe jumătate băută, mama lui se retrase de la masă. Christopher se ridică, pentru a o ajuta trăgîndu-i scaunul.

- Nu pot să mă bucur de ceai, .cu bestia asta uitîndu-se la mine, rosti ea. în orice clipă, ar putea să sară să-mi sfîșie gîtul.

- E legat cu lesa de canapea, mamă, sublinie Audrey.
- Asta nu contează. E o creatură sălbatică și eu îl detest. Ieși din cameră ca o furtună, indignată și cu capul sus.

Eliberată de necesitatea de a afișa bune maniere, Audrey își puse coatele pe masă și își lăsă bărbia pe mână.

- Unchiul și mătușa ta au invitat-o să stea la ei, în Hertfordshire, îl informă ea. Am încurajat-o să le accepte oferta. Are nevoie de o schimbare de atmosferă.

- Casa e prea întunecoasă, sublinie Christopher. De ce sînt lăsate toate jaluzelele și draperiile trase?

- Lumina o deranjează la ochi.

- O deranjează pe naiba! Christopher o privi cu o ușoară încruntare. Trebuie să se ducă, adăugă el. E ținută în această morgă, de prea multă vreme. Și tu la fel.

Audrey oftă.

- Este aproape un an. În curînd nu va mai trebui să țin doliu total și voi trece la semi-doliu.

- Ce înseamnă exact semi-doliu? Întrebă Christopher avînd doar o vagă noțiune despre ritualurile impuse femeilor în această situație.

- Înseamnă că pot să încetez să mai port voalul, rosti Audrey fără entuziasm. Pot să port rochii cenușii și de culoarea levănțicăi și podoabe fără strălucire. Și pot să particip la unele evenimente sociale, atîta timp cît nu par că mă distrez cu adevărat.

Christopher sforăi în bătaie de joc.

- Cine a inventat regulile astea?

- Nu știu. Dar, cerul să ne ajute, trebuie să le respectăm, sau să înfruntăm oprobriul societății.

Audrey făcu o pauză. Mama ta spune că nu va trece la semi-doliu. Intenționează să poarte negru tot restul vieții.

Christopher dădu din cap deloc surprins. Devotamentul mamei lui a fost accentuat de moartea lui John.

- E clar că, de fiecare dată când se uită la mine, se gândește că eu ar fi trebuit să fiu fiul dispărut.

Audrey deschise gura pentru a protesta, apoi o închise la loc.

- Cu greu poate fi considerată vina ta, că te-ai întors viu, rosti ea pînă la urmă. Eu sînt încîntată că ești aici. Și cred că într-un fel, în inima ei, și mama ta e încîntată. Dar a devenit ușor dezechilibrată, în anul care a trecut. Nu cred că e întotdeauna pe deplin conștientă de ceea ce spune, sau ce face. Cred că o vreme departe de Hampshire îi va face bine. Făcu o pauză. Am să plec și eu, Christopher. Vreau să-mi văd familia din Londra. Și nici n-ar fi potrivit, ca noi două să stăm aici lipsite de protecție.

- Peste cîteva zile, am să te conduc eu la Londra, dacă dorești. Deja am făcut planul să mă duc, să o văd pe Prudence Mercer.

Audrey se încruntă.

- Ohooo!

Christopher îi aruncă o privire întrebătoare.

- Bănuiesc că părerea ta despre ea nu s-a schimbat.

- O, s-a schimbat. În mai rău.

Nu se putu abține să nu ia o atitudine defensivă, în numele lui Prudence.

- De ce?

- În ultimii doi ani, Prudence și-a cîștigat o reputație de fată care flirtează fără rușine. Ambiția ei de a se mărita cu un bărbat bogat, de preferință un

nobil, este cunoscută tuturor. Sper că nu ți-ai făcut iluzii, că în absența ta s-a prăpădit după tine.

- Nici nu mă așteptam să-și pună cenușă în cap, cât timp am fost plecat.

- Foarte bine, pentru că nu a făcut-o. De fapt, după toate aparențele, i-ai pierit cu desăvârșire din minte. Audrey făcu o pauză, înainte de a adăuga cu amărăciune: totuși, curînd după ce John a murit și tu ai devenit noul moștenitor al moșiei Riverton, Prudence a demonstrat pentru tine un mare interes, reînnoit.

Christopher rămase lipsit de expresie, în timp ce încerca să descifreze această informație deloc binevenită. Nu ^semăna cu femeia cu care corespondase el. În mod clar, Prudence era victima unor bîrfe urîte - și, avînd în vedere frumusețea și farmecul ei, era de așteptat.

Totuși, nu dorea să înceapă să-și contrazică cumnata. Sperînd să o distragă de la acest subiect ușuratic, Prudence Mercer, rosti:

- S-a întîmplat să mă întîlnesc astăzi cu una din prietenele tale. Am dat peste ea, în timp ce mă plimbam prin pădure.

- Cine era?

- Domnișoara Hathaway.

- Beatrix? Audrey se uită la el cu atenție. Sper că ai fost politicos cu ea.

- Nu în mod deosebit, admise el.

- Ce i-ai spus?

Se încruntă în cana cu ceai.

- I-am insultat ariciul, bombăni el.

Audrey păru exasperată.

- O, Doamne Sfinte! Începu să amestece în ceai cu atîta vigoare, încît lingurița amenința să spargă cana fină de porțelan. Și să crezi că odată, ai fost

renumit pentru limba ta elocventă! Ce instinct pervers te face să o jignești, în mod repetat, pe una din cele mai drăguțe femei, pe care le-am cunoscut vreodată?

- Nu am jignit-o *în mod repetat*, doar astăzi.

Gura ei se strîmbă decepționată.

- Ce convenabil de scurtă e memoria ta. Tot Stony Cross știe că odată ai spus că aparține grajdurilor.

- N-am spus niciodată așa ceva unei femei, indiferent cît de afurisit de excentrică era. *Este*.

- Beatrix te-a auzit spunîndu-i asta unuia dintre prietenii tăi, la balul recoltei de la conacul Stony Cross.

- Și le-a spus tuturor?

- Nu, a făcut greșeala să aibă încredere în Prudence, ea a spus tuturor. Prudence e o bîrfitoare incurabilă.

- În mod evident, Prudence nu-ți place deloc, începu el, dar dacă ai...

- Am încercat tot ce am putut, pentru ca să-mi placă. Am crezut că dacă cineva i-ar înlătura straturile de superficialitate, ar putea să o găsească dedesubt pe adevărata Prudence. Dar dedesubt nu există nimic. Și mă îndoiesc că va exista vreodată.

- Și o găsești pe Beatrix Hathaway superioară ei?

- În toate privințele, cu excepția poate a frumuseții.

- Aici greșești, o informă el. Domnișoara Hathaway *este* o frumusețe.

Sprîncenele lui Audrey se ridicară.

- Așa crezi? întrebă ea alene ridicînd cana cu ceai la buze

- E evident. Spre deosebire de ceea ce cred despre caracterul ei, domnișoara Hathaway este o femeie excepțional de atractivă.

- O, nu știu... Audrey dădu o atenție deosebită câinii, adăugând încă puțin zahăr. E destul de înaltă.

- Are o înălțime și o siluetă ideale.

- Și părul șaten e așa de comun...

- Nu e o nuanță obișnuită de șaten, e tot așa de întunecat ca o blană de samur. Și ochii aceia...

- Albaștri, roști Audrey cu o mișcare de lehamite a mâinji.

- Cel mai profund și mai pur albastru, pe care l-am văzut vreodată. Nici un artist n-ar putea să-l redea... Christopher se opri brusc. Nu contează. Mă abat de la subiect.

- Care este subiectul? Întrebă dulce Audrey.

- Că pentru mine nu contează dacă domnișoara Hahaway e o frumusețe sau nu. E ciudată și așa e și familia ei și nu mă interesează nici unul dintre ei. Pe de altă parte, nu dau nici doi bani pe faptul că Prudence Mercer e frumoasă - sînt interesat de sufletului ei. De sufletul ei adorabil, original, absolut captivant.

- îmi dau seama! Sufletul lui Beatrix e ciudat și al lui Prudence e original și captivant.

- Chiar așa.

Audrey dădu încet din cap.

- Există ceva ce aș vrea să-ți spun. Dar, cu timpul, va deveni evident de la sine. Și, de fapt nici n-ai crede, dacă ți-aș spune eu, sau cel puțin n-ai vrea să crezi. E unul din acele lucruri, care trebuie descoperite personal.

- Audrey, despre ce dracu' vorbești?

Încrucișându-și brațele subțiri pe piept, cumnata lui îl contemplă cu severitate. Și un mic zîmbet ciudat continua să i se furișeze în colțul buzelor.

- Dacă ești cît de cît gentleman, rosti ea în final, te vei duce la Beatrix mîine și-i vei cere scuze, că i-ai rănit sentimentele. Du-te în timpul uneia din plimbările tale cu Aibert - va fi încîntată să-l vadă, pe el, dacă nu pe tine.

CAPITOLUL 8

Christopher s-a dus la Casa Ramsay a două zi după-amiază. Nu pentru că voia să facă aceasta cu adevărat. Totuși, nu avea nici un plan pentru ziua aceea și dacă nu voia să se mulțumească doar cu privirile neiertătoare ale mamei lui, sau și mai rău, cu stoicismul tăcut al lui Audrey, trebuia să se ducă undeva. Liniștea camerelor, amintirile adunate în fiecare colțișor și în fiecare umbră, erau mai mult decît putea el să suporte.

Ar fi trebuit să o întrebe deja pe Audrey cum fuseseră ultimile cîteva zile din viața lui John... care fuseseră ultimele lui cuvinte.

Beatrix Hathaway avusese dreptate cînd a ghicit că moartea lui John nu constituise pentru el o realitate, pînă cînd n-a revenit acasă.

Trecînd prin pădure, Albert țopăia dintr-un loc în altul, cercetînd tufișurile. Christopher se simțea ursuz și neliniștit, anticipînd urarea de bun sosit - sau lipsa ei - cînd va ajunge la Casa Ramsay. Fără îndoială că Beatrix relatase familiei despre comportamentul lui lipsit de eleganță. Vor fi furioși pe el și total îndreptățiți. Era bine cunoscut că familia Hathaway era foarte unită, un adevărat clan,

protejându-se cu îndârjire unul pe altul. Și chiar așa trebuia să fie, cu o pereche de cumnați țigani, fără să mai vorbim de propria lor lipsă de sînge albastru și de educație.

Doar titlul de noblețe deținut de Leo, lordul Ramsay, permitea familiei un punct de sprijin oarecare. Spre norocul lor, erau acceptați de lordul Westcliff, unul din cei mai puternici și respectați nobili ai regatului. Această legătură le oferea posibilitatea de a intra în cercuri, care altfel le-ar fi fost interzise. Totuși, ceea ce plictisea aristocrația locală era faptul că familiei Hathaway nu părea să-i pese de nimic.

Cînd se apropie de Casa Ramsay, Christopher se întrebă ce dracu' face, sosind la familia Hathaway neanunțat. Probabil că nu era o zi adecvată pentru vizite și în mod cert nici o oră corespunzătoare. Dar, aproape se îndoia că vor băga de seamă.

Moșia Ramsay era mică dar productivă, cu cei trei mii de acri de teren arabil și două sute de ferme prospere ale arendașilor. În plus, moșia poseda o pădure mare, care furniza anual cherestea foarte profitabilă. Încîntătorul și deosebitul profil al acoperișului conacului apăru în raza lui vizuală, un fronton medieval central flancat de șiruri de acoperișuri jacobine ascuțite, creste deschise și brîuri, precum și un pătrat georgian îngrijit adăugat în stînga. Efectul acestei arhitecturi mixte nu era totuși neobișnuit. Multe case vechi își adăugau construcții, într-o diversitate de stiluri. Dar pentru că aceasta se afla în posesia familiei Hathaway, părea că îi accentuează ciudătenia.

Christopher îi puse lui Aibert zgarda și se îndreptă spre intrarea principală, cu un mic junghi de teamă.

Dacă ar avea noroc, nimeni n-ar fi disponibil să-l primească.

După ce legă lesa lui Albert de o coloană subțire a porticului, Christopher bătu la ușă și așteptă tensionat.

Se retrase, când ușa fu deschisă de o cameristă cu o figură înnebunită.

- Vă cer iertare, domnule, sîntem în toiul... Făcu o pauză la sunetul unui porțelan ce se spărgea, sunet venit de undeva din interiorul casei. O, Doamne ajută, gemu ea și făcu un gest spre salonul din față. Așteptați acolo, dacă sînteți bun, și...

- Am prins-o, strigă o voce de bărbat. Apoi: la naiba, n-am reușit. Se îndreaptă spre scări.

- Nu o lăsa să vină sus! țipă o femeie. Un bebeluș plîngea cu țipete stridente. O, creatura dracului a trezit copilul. Unde sînt cameristele?

- Se ascund, bănuiesc.

Christopher ezită pe prag, clipind când auzi un behăit.

- Țin animalele fermei în casă?

- Nu, sigur că nu, rosti fata grăbită, încercînd să-l împingă în salon. Este... plînsul unui bebeluș. Da. Un bebeluș.

- Nu prea seamănă cu așa ceva, zise el.

Christopher îl auzi pe Albert lătrînd pe verandă.

O pisică cu trei picioare trecu ca fulgerul prin hol, urmată de un arici țepos, ce gonea cu mult mai repede decît s-ar fi putut aștepta cineva. Camerista se grăbi după ei.

- Pandora, vino înapoi, se auzi o altă voce - vocea lui Beatrix Hathaway - și sentimentele lui Christopher vibrară recunoscînd-o. Se contractă stingherit din cauza tulburării, reflexele îndemnîndu-l

să întreprindă ceva, orice, cu toate că nu era încă sigur ce iadului se întâmpla.

O capră mare și albă sosi în hol sărind, zburdînd și contorsionîndu-se.

Apoi apăru Beatrix Hathaway, de după colț. Și se opri patinînd.

- Ar fi trebuit să încerci să o oprești, exclamă ea. Cînd ridică ochii la Christopher, fața îi deveni încruntată. O, tu erai!

- Domnișoară Hathaway... începu el.

- Ține asta.

Ceva cald și care se răsucea îl fu depus în brațe, iar Beatrix plecă în urmărirea caprei.

Consternat, Christopher se uită la creatura din mîinile lui. Un ied de culoare crem, cu capul cfeniu. Căută să facă în așa fel încît să nu scape animalul, în timp ce privea silueta lui Beatrix ce se depărta și realizează că era îmbrăcată în pantaloni și cu cizme.

Christopher văzuse femeii îmbrăcate în tot felul de haine și lenjerii greu imaginabile. Dar nu văzuse niciodată vreuna îmbrăcată ca un băiat de la grăjduri.

- Trebuie că visez, i se adresează el absent iedului agitat. Un vis ciudat despre Beatrix Hathaway și niște capre...

- Am prins-o! strigă vocea de bărbat. Beatrix, ți-am spus că țarcul trebuie făcut mai înalt.

- Nu a sărit peste el, protestă Beatrix, a trecut prin el.

- Cine i-a dat drumul în casă?

- Nimeni. A împuns una din ușile laterale și a deschis-o.

Urmă o conversație neinteligibilă.

Pe cînd Christopher aștepta, un băiat cu părul negru, de aproximativ patru sau cinci ani, își făcu

intrarea prin ușa din față țopăind. Căra o sabie de lemn și își legase o batistă în jurul capului, care îi dădea aspectul unui pirat în miniatură.

- Au prins capra? îl întrebă el pe Christopher, fără altă introducere.

- Așa cred.

- O, mii de trăsnete! Am pierdut toată distracția. Băiatul oftă. Apoi ridică ochii la Christopher, Tu cine ești?

- Căpitan Phelan.

Privirea copilului se ascuți interesată.

- Unde ți-e uniforma?

- Nu o mai port, acum că războiul s-a sfârșit.

- Ai venit să-l vezi pe tata?

- Nu, am... venit să vorbesc cu domnișoara Hathaway.

- Ești unul dintre curtezanii ei? Christopher clătină hotărât din cap. S-ar putea să fii, adăugă cu înțelepciune băiatul, dar încă n-ai aflat.

Christopher simți cum un zîmbet - primul zîmbet adevărat de multă vreme - îi înflori pe buze.

- Domnișoara Hathaway are mulți curtezani?

- O, da. Dar nici unul nu vrea să se însoare cu ea.

- De ce, îți imaginezi?

- Nu vor să fie săgetați, rosti copilul ridicînd din umeri.

- Poftim? Sprîncenele lui Christopher se ridicară.

- Înainte de a te căsători, trebuie să se tragă în tine cu o săgeată, ca să te îndrăgostești, explică băiatul. Făcu gînditor o pauză. Dar nu cred că doare prea tare, prima dată.

Christopher nu-și putu reține un zîmbet. În acel moment, Beatrix se înapoie în hol, trăgînd capra de funie.

Beatrix îl privi pe Christopher cu o expresie reținută.

Zîmbetul lui pieri și se trezi uitîndu-se în ochii ei .ilbaștri-albaștri. Erau surprinzător de direcți și lucizi... ochii unui înger vagabond. Aveai sentimentul ca indiferent ce văzuse în lumea asta păcătoasă, niciodată nu va fi înfrînt. Își aminti că lucrurile pe care le văzuse și le făcuse, nu pot fi șterse ca pata de pe un vas de argint.

Treptat privirea ei se desprinsese de a lui.

- Rye, rosti ea întinzînd funia băiatului. Du-o pe Pandora în șură, ești bun? Și pe ied. Întinzînd mîna, luă ieduțul din brațele lui Christopher. Atingerea mîinilor ei de pieptul cămășii lui stîrni un răspuns enervant, o agitație plăcută în vintre.

- Da, mătușă. Băiatul ieși prin ușa din față, reușind să țină și caprele și sabia de lemn.

Christopher stătea în fața lui Beatrix, încercînd a nu rămîna cu gura căscată. Și nereușind. Ea ar fi putut tot atît de bine să stea acolo în lenjerie de

i orp. De fapt, ar fi fost de preferat, deoarece asta n-ar fi putut să o facă să pară așa de deosebit de excitantă. Putea să vadă linia feminină a șoldurilor și a coapselor ei, înveștmîntate în haine bărbătești, și nu părea deloc conștientă de efectul stîrnit. Ei drăcie, ce fel de femeie era?

Se lupta cu reacția față de ea, un amestec de iritare, fascinație și excitare. Cu părul amenințînd să se desprindă din agrafe, cu obrajii îmbujorați de efort, era chintesența sănătății feminine incandescente.

- De ce te afli aici? întrebă ea.

- Am venit să-mi cer scuze, rosti el. Ieri am fost... prost crescut.

- Nu, ai fost grosolan.

- Ai dreptate. Regret foarte mult. În lipsa răspunsului ei, Christopher caută niște cuvinte. El, care odată era așa volubil cu femeile! Am fost prea multă vreme în companie brutală. De când am plecat din Crimeea, am descoperit că reacționez cu iritare, fără o cauză aparentă. Eu... cuvintele sînt prea importante pentru mine, ca să fiu așa de neglijent cu ele.

Poate că era imaginația lui, dar îi trecu prin minte că figura ei se îmblînzise puțin.

- Nu trebuie să te scuzi că nu mă plăci, rosti ea. Doar că ai fost prost crescut.

- Grosolan, corectă Christopher. Și de fapt eu nu...

- Ce nu?

- Nu e vorba că nu te plac. Asta e... nu te cunosc destul de bine, pentru ca să-mi plăci, sau să-mi displaci.

- Sînt absolut sigură, căpitane, interveni ea, că - cu cît descoperi mai multe despre mine - cu atît mai mult nu mă vei plăcea. Totuși, hai să încetăm vînătoarea și să recunoaștem că nu ne place unul de altul. Apoi, nu va trebui să ne batem capul cu partea dintre picături.

Era așa de afurisit de sinceră și practică, în legătură cu toată această treabă, încît Christopher nu se putu abține să nu fie amuzat.

- Mi-e teamă că nu pot să te oblig.

- De ce nu?

- Pentru că atunci cînd ai vorbit așa, am descoperit că începe să-mi placă de tine.

- Îți vei reveni, zise ea.

Tonul ei hotărît îl făcu să dorească să zîmbească.

- Va fi și mai rău, pînă la urmă, îi spuse el. Acum sînt absolut convins că îmi place de tine.

Beatrix îi aruncă o privire sceptică și răbdătoare.

- Și ce spui de ariciul meu? Îți place și de el?

Christopher se gîndi puțin.

- Afecțiunea pentru rozătoare nu poate fi impusă.

- Medusa nu e un rozător. E un erinacieid.

- De ce ai adus-o la picnic? nu rezistă Christopher să nu întrebe.

- Pentru că am crezut că ar fi preferabilă compania ei celei a oamenilor, pe care îi voi întîlni acolo. Un zîmbet slab se juca la colțurile gurii ei. Și am avut dreptate. Făcu o pauză. Sîntem gata să luăm ceaiul, rosti ea. Nu vrei să ni te alături?

Christopher începuse să dea din cap, chiar înainte ca ea să fi terminat. Îl vor încolți cu întrebări și el va trebui să dea niște răspunsuri atente, iar gîndul la o conversație prelungită îi provocă oboseală și anxietate.

- Mulțumesc, dar nu. Eu...

- E condiția iertării mele, rosti Beatrix. Ochii aceia albaștri profunzi, se luminară cu o urmă de provocare, privind direct în ai săi.

Surprins și amuzat, Christopher se întreba cum se poate că o tîină naivă, cam de douăzeci de ani, are tupeul să-i dea lui ordine.

Totuși, după-amiaza devenise deja ciudată și amuzantă. De ce să nu rămîină? Nu era așteptat nicăieri. Și nu conta ce se va întîmpla în continuare, era de preferat, decît să se întoarcă la camerele acelea sumbre și întuncoase de acasă.

- În acest caz... Se opri uimit, cînd Beatrix se aplecă spre el.

- O, Doamne. Se uita de aproape la reverele hainei lui de tweed. Ești plin de păr de capră. Și încep să-i scuture viguros reverele.

Lui Christopher îi trebură cinci secunde întregi, pentru a-și aminti cum să respire.

- Domnișoară Hathaway... în efortul ei de a îndepărta părul de capră depus din loc în loc pe revere, se apropiase cam prea mult. Însă el ar fi vrut-o și mai aproape. Ce ar simți dacă ar înconjura-o cu brațele și și-ar apăsa obrazul pe părul acela strălucitor și întunecat...

- Nu te mișca, porunci Beatrix continuând să scuture cu mîna partea din față a hainei lui. Aproape că am terminat.

- Nu, eu nu... asta nu e... Christopher își pierde controlul. îi apucă încheieturile subțiri în mîinile lui, ținîndu-le nemișcate. Dumnezeu, senzația asta... pielea fină... bătaia ritmică a venelor sub degetele lui. Un fior subtil o străbătu. El ar fi vrut să-i pipăie trupul, să-și plimbe palmele peste curbele ei suple. Voia să o înfășoare în jurul lui, cu picioarele, cu brațele, cu părul.

Dar, în ciuda atracției de netăgăduit exercitată asupra lui, n-are să curteze niciodată o femeie ca Beatrix Hathaway, chiar dacă n-ar fi fost îndrăgostit deja de Prudence. Ceea ce voia cu adevărat, de ce avea el nevoie, era să se întoarcă la normalitate. La felul acela de viață care îi va reda liniștea.

Încet Beatrix își eliberă brațele de degetele lui ce o încătușau. Se uită la el, cu o privire atentă și concentrată.

Amîndoi tresăriră la suneul unor pași ce se apropiau.

- Bună ziua, se auzi o voce feminină plăcută.

Era cea mai mare soră Hathaway, Amelia. Era mai scundă și mai voluptoasă decât sora ei mai mică. Existea la ea un aer cald matern, ca și cum era gata să împartă simpatie și confort în orice clipă.

- Doamnă Rohan, murmură Christopher și se înclină.

- Sir, replică ea într-un ritm vioi și interogativ. Deși se mai întâlneau înainte, în mod clar ea nu-l recunoscuse.

- E căpitanul Phelan, Amelia, rosti Beatrix.

Ochii albaștri se măriră.

- Ce surpriză plăcută, exclamă ea dînd mîna cu Christopher.

- Mie și căpitanului Phelan nu ne place unul de altul, o informă Beatrix. De fapt, sîntem dușmani de moarte.

Christopher se uită repede la ea.

- Cînd am devenit dușmani de moarte?

Ignorîndu-l, Beatrix i se adresă surorii ei.

- Cu toate acestea, rămîne să ia ceaiul cu noi.

- Minunat, rosti liniștită Amelia. De ce sînteți dușmani, draga mea?

- L-am întîlnit ieri, în timp ce mă plimbam, explică Beatrix. I-a spus Medusei „pacostea grădinilor” și m-a acuzat că am dus-o la picnic.

Amelia îi zîmbi lui Christopher.

- Pe aici, Medusa a fost numită cu nume mult mai urîte, inclusiv „pernă de ace periculoasă” și „cactus ambulant”.

- N-am înțeles niciodată, zise Beatrix, de ce oamenilor nu le plac aricii, în mod atît de irațional.

- Șapă prin grădini, rosti Amelia, și nu sînt ceea ce ai putea numi ceva ce se cere mîngîiat.

Căpitanul Phelan are dreptate, dragă - ar fi trebuit să-ți duci la picnic pisica, în locul ariciului.

- Nu fi rea. Pisicilor nu le plac picnicurile, tot așa de mult ca aricilor.

Conversația continuă cu o viteză de argint viu, care îi oferi lui Christopher prea puține ocazii să intervină. Totuși reuși să găsească o breșă:

- I-am cerut scuze domnișoarei Hathaway pentru remarcile mele, i se adresă Ameliei stînjinit.

Informația stîrni o privire aprobatoare.

- Încîntător! Un bărbat căruia nu-i e teamă să se scuze. Dar adevărul e că, degeaba se risipesc scuze pe familia noastră - de obicei sîntem încîntați de lucrurile, care ar trebui să ne ofenseze, și invers. Vino înăuntru, căpitane, ești printre prieteni.

Christopher se trezi îndemnat să intre într-o casă luminoasă și veselă, cu o mulțime de ferestre și teancuri de cărți peste tot.

- Beatrix, rosti Amelia peste umăr, în timp ce străbăteau holul. Poate că ar trebui să-ți reconsideri felul cum ești îmbrăcată. Bietului căpitan Phelan poate să i se pară cam șocant.

- Dar deja m-a văzut așa, se auzi vocea lui Beatrix din spatele lui Christopher, și deci deja l-am șocat. Care e treaba cu schimbatul hainelor? Căpitane, te-ai simți mai bine dacă mi-aș scoate pantalonii?

- Nu! rosti el grăbit.

- Bine. Am să-i las pe mine. Realmente, nu văd de ce femeile nu se pot îmbrăca așa tot timpul. Ar putea să se plimbe libere și chiar să sară. Cum ar fi să alergi după o capră în fustă?

- E ceva ce croitorii ar trebui să ia în considerație, rosti Amelia. Deși grija mea se îndreaptă

mai mult în direcția alergatului după copii, nu după capre.

Intrară într-o încăpere prevăzută cu un șir semicircular de ferestre înalte, cu vedere spre grădina primăvărată. Era o cameră confortabilă, plină de mobilă și de perne brodate. O cameristă era ocupată cu așezarea farfuriilor de porțelan pe o masă pentru ceai. Christopher nu se putu abține să nu constate contrastul dintre această scenă plăcută și ceaiul prețios de ieri, din salonul protocolar și imaculat al familiei Phelan.

- Te rog mai pune un tacâm, Tillie, rosti Amelia. Avem un musafir.

- Da, doamnă. Camerista arăta în mod clar cam îngrijorată. Capra a plecat?

- Cu desăvârșire, sosi răspunsul liniștitor. Poți să aduci tava cu ceai, când e gata. Amelia îi adresă o încruntare sfidătoare lui Christopher. Capra asta nu a provocat nimic altceva decât necazuri. Și afurisitul de animal nici măcar nu e o frumusețe. Caprele nu seamănă cu nimic altceva, decât cu o oaie prost crescută.

- E pur și simplu nedrept, rosti Beatrix. Caprele au un caracter mult mai frumos și sînt mai inteligente decât oile, care nu sînt decât niște obediente. Am întîlnit o mulțime la Londra.

- Oi? întrebă Christopher perplex.

- Sora mea vorbește la figurat, căpitane Phelan, rosti Amelia..

- Ei bine, am întîlnit niște adevărate oi la Londra, afirmă Beatrix. Și într-adevăr, mă refeream la oameni. Toți îți relatează aceleași bîrfe, ceea ce e plictisitor. Aderă la moda curentă și la opiniile mulțimii, indiferent cît sînt de prostești. Și niciodată

nu devii mai deștept în compania lor. Iar unii dintre ei se aliniază celorlalți și încep să behăie.

Un rîs calm se auzi din ușă, cînd Cam Rohan intră în cameră.

- Evident, cei din familia Hathaway nu sînt oi. Pentru că am încercat ani de zile să adun turma, fără succes.

Din ceea ce-și amintea Christopher despre Rohan, acesta lucrase o vreme la un club de jocuri de noroc din Londra, apoi făcuse avere investind în manufacturi. Deși devotamentul lui față de soție și de familia ei era bine cunoscut în Stony Cross, Rohan prezenta cu greu imaginea unui patriarh așezat și respectabil. Cu părul lui negru lung, cu ochii exotici de ambră și diamantul ce-i sclipea în ureche, moștenirea țigănească era evidentă.

Apropiindu-se de Christopher, Rohan făcu o plecăciune și-l studie cu o privire prietenoasă.

- Căpitane Phelan! E plăcut să te văd. Am sperat să te întorci în siguranță.

- Mulțumesc. Iar eu sper că prezența mea nu e inoportună.

- Absolut deloc. Cu lordul Ramsay și soția lui la Londra și cu fratele meu

Merripen și soția lui vizitînd Irlanda, e mult prea multă liniște pe aici, în ultima vreme. Rohan făcu o pauză cu ochii lucindu-i amuzați. Dacă nu luăm în considerație caprele alergătoare.

Doamnele se așezară, iar bolurile pentru spălat degetele și șervetele fură puse unde trebuie, după care urmă o somptuoasă tavă încărcată. Cînd Amelia turnă ceaiul, Christopher observă că în ceașca lui Beatrix adăugă cîteva frunze verzi sfărmate.

Văzîndu-l interesat, Amelia explică:

- Sora mea preferă ca ceaiul ei să fie parfumat cu mentă. Ți-ar plăcea puțină, căpitane?

- Nu, mulțumesc, eu... Vocea lui Christopher se stinse, când o văzu mestecînd în ceașcă o lingură de miere.

Jn fiecare dimineață și după-amiază beau ceai *cu mentă proaspătă, îndulcit cu miere...* ”

Amintirea lui Prudence trezi dorința obișnuită și Christopher se încordă opunîndu-i-se. Se forță să se concentreze doar asupra situației prezente, asupra acestor oameni.

În pauza care urmă, auzi de afară lătrăturile lui Albert. Cu o nerăbdare deznădăjduită, Christopher se întreba dacă afurisitul de cîine va reuși vrodată să stea liniștit.

- Vrea să te protejeze, rosti Beatrix. Se întrebă unde te-am dus.

Christopher scoase un oftat încordat.

- Poate că nu ar fi trebuit să rămîn. O să latre ore întregi.

- Nonsens! Albert trebuie să învețe să se adapteze programului tău. Îl aduc înăuntru.

Comportamentul ei autoritar îl supără pe Christopher, cu toate că avea dreptate.

- S-ar putea să strice ceva, rosti el ridicîndu-se în picioare.

- Nu poate face ceva mai rău decît o capră, răspunse Beatrix ridicîndu-se pentru a-i face față.

Politicos, Rohan se ridică la rîndul lui, uitîndu-se la cei doi.

- Domnișoară Hathaway... continuă Christopher să obiecteze, dar apoi tăcu clipind, când ea întinse mîna și i-o puse pe piept. Degetele ei rămaseră pe inima lui, cît o bătaie de inimă.

- Lasă-mă să încerc, rosti ea blînd.

Christopher făcu un pas înapoi, trăgînd aer în piept. Trupul lui răspunsese la atingerea ei, cu o repeziciune deconcertantă. O doamnă nu pune niciodată mîna pe nici un loc de pe torsul unui bărbat, decît atunci cînd circumstanțele sînt atît de deosebite încît... ei bine, nu-și putea imagina ce ar fi putut să justifice gestul. Poate dacă i-ar fi luat foc jiletca și ea ar fi încercat să i-o scoată. În afară de asta, nu putea să-și imagineze nici un alt motiv.

Iar acum, dacă ar fi vrut să sublinieze încălcarea etichetei, faptul de a corecta o doamnă era la fel de lipsit de eleganță. Tulburat și stîrnit, Christopher îi făcu doar un semn afirmativ din cap.

După ce Beatrix ieși din cameră, bărbații își reluară locurile.

- Iartă-ne, căpitane Phelan, murmură Amelia. Văd că sora mea te surprinde. Am încercat realmente să învățăm niște maniere mai frumoase, dar cu toții sîntem filistini. Și pentru că Beatrix nu poate să ne audă, aș vrea să te asigur că de obicei nu se îmbracă așa de neobișnuit. Oricum, deseori întreprinde Cîte ceva, ce face ca fustele lungi să nu fie corespunzătoare. Repunerea unei păsări în cuib, de exemplu, sau antrenarea unui cal, și așa mai departe.

- O soluție mai convențională, rosti Christopher cu grijă, ar fi să i se interzică activitățile, care necesită îmbrăcarea hainelor bărbătești.

Rohan rînji.

- Una din regulile mele personale, în comportamentul față de familia Hathaway, este să nu le interzic niciodată nimic. Deoarece asta garantează doar că vor continua să o facă cu și mai multă dîrzenie.

- Cerule, nu sîntem chiar așa de răi, protestă Amelia.

Rohan îi adresează soției sale o privire ce vorbea de la sine, însoțită de un zîmbet gales.

- Familia Hathaway pretinde libertate, îi spuse el lui Christopher. Beatrix în- deosebi. O viață obișnuită

- prin saloane și săli de recepție - ar fi o închisoare pentru ea. E legată de omenire în modul cel mai vital și mai natural, pe care l-am cunoscut eu la vreun *gagiu*. Văzînd nedumerirea lui Christopher, adăugă: acesta e cuvîntul pe care țigani îl

folosesc pentru femeile din rasa ta.

- Și datorită lui Beatrix, roști Amelia, posedăm o menajerie cu animale pe care nimeni altcineva nu le vrea: o capră cu un maxilar ieșit în afară, o pisică cu doar trei picioare, un arici solid, un catîr cu o conformație a picioarelor din spate dezzechilibrată și așa mai departe.

- Un catîr? Christopher o privi intens, dar, înainte de a putea să mai pună o întrebare, Beatrix se întoarse, cu Albert în lesă.

Christopher se ridică și se îndreptă spre ea să-i ia cîinele, dar Beatrix clătină din cap:

- Mulțumesc, căpitane, dar îl țin eu. La vederea lui Christopher, Albert dădu din coadă sălbatic și se năpusti spre el lătrînd. *Nu!* îl dojeni Beatrix tră- gîndu-l înapoi și punîndu-i scurt mîna pe bot. Stăpînul tău e în siguranță. Nu e nevoie să faci gălăgie. Vino! Întinzînd mîna după o pernă de pe divan, o puse într-un colț. Christopher se uită la ea cum conduce cîinele la pernă și îi scoase zgarda. Albert scînci și refuză să se așeze, dar rămase supus în colț. Stai aici! mai porunci ea. Spre amuzamentul lui Christopher, Albert nu se mișcă. Un cîine, care nu știa nimic altceva, decît să alerge printre gloanțe, era supus pe deplin de Beatrix Hathaway. Cred că se va comporta bine, adăugă

Beatrix întorcîndu-se la masă. Dar cel mai bine ar fi, dacă nu i-am da nici o atenție. Se așeză, își puse un șervet pe genunchi și întinse mîna după ceașca cu ceai. Zîmbi, cînd văzu expresia lui Christopher. Relaxează-te, căpitane, rosti ea blînd. Cu cît ești mai relaxat, cu atît mai calm va fi și el.

În ora care urmă, Christopher bău cîteva cești de ceai fierbinte și dulce și lăsă conversația animată să curgă în jurul lui. Încet, o serie de noduri strînse și reci din pieptul lui începură să dispară, înaintea lui fu pusă o farfurie plină cu sendviciuri și tarte. Din cînd în cînd, arunca o privire spre Aibert, care stătea în colț, cu botul pe labe.

Pentru experiența lui Christopher, familia Hathaway era o noutate. Erau inteligenți și amuzanți, conversația lor virînd și lansîndu-se în direcții neașteptate. Era clar pentru el că surorile erau prea deștepte pentru societate. Singurul subiect asupra căruia nu se opriseră a fost Crimeea, fapt pentru care Christopher le fu recunoscător. Păreau că înțeleg că războiul era ultimul lucru, despre care ar fi vrut el să discute. Din această cauză, printre altele, îi plăcu de ei.

Dar Beatrix era o problemă.

Christopher nu știa ce să creadă despre ea. Era indus în eraore și plictisit de modul familiar cum îi vorbea. Și vederea ei în pantalonii aceia, cu picioarele încrucișate ca ale unui bărbat, era neliniștitoare. Era ciudată. Distructivă și doar pe jumătate domesticită.

Cînd ceaiul s-a terminat, Christopher le mulțumi pentru după-amiaza aceea așa de agreabilă.

- Sper că vei mai trece pe la noi în curînd, rosti Amelia.
- Da, zise Christopher fără să creadă cu adevărat. Era pe deplin convins că pe familia Hagthaway, deși plăcută, era mai bine să o iei în doze mici și rare.

- Merg cu tine pînă la marginea pădurii, anunță Beatrix ducîndu-se să-l ia pe Albert.

Christopher își reprimă o tresărire de exasperare.

- Nu e nevoie, domnișoară Hathaway.

- O, știu că nu e. Dar vreau să merg. Maxilarul lui Christopher întepea. Întinse mîna să apuce lesa lui Albert. Il duc eu, zise Beatrix reținînd-o.

Conștient de privirea amuzată a lui Rohan, Christopher își înghiți riposta și o urmă pe Beatrix, afară din casă.

Amelia se duse la terestra salonului și se uită după cele două siluete, care se depărtau trecînd prin livadă, spre pădure. Merii, încărcăți de muguri de culoare verde deschis și ninși de flori albe, conspirară să ascundă în curînd perechea vederii.

Amelia se minuna de felul în care se purtase Beatrix cu soldatul cu fața severă, legîndu-se mereu de el și ciripind întruna, ca și cum încerca să-i amintească ceva ce el uitase.

Cam i se alătură la fereastră, rămînînd în picioare în spatele ei. Ea se lăsă pe spate lipindu-se de el, reconfortîndu-se cu prezența sigură și puternică a soțului ei. Una din mîinile lui alunecă de-a lungul părții ei din față. Se înfioră de plăcere de senzualitatea întîmplătoare a atingerii lui.

- Bietul om, murmură Amelia gîndindu-se la ochii chinuți ai lui Phelan. La început nici nu l-am recunoscut. Mă întreb dacă știe cît de mult s-a schimbat?

Buzele lui Cam îi atinseră ușor tîmpla, cînd răspunse:

- Suspectez că acum realizează, odată ce se află acasă.

- Înainte era încântător. Acum pare așa de auster. Și felul în care privește uneori, ca și cum se uită prin cineva...

- A petrecut doi ani îngropându-și prietenii, replică blînd Cam. Și a luat parte la felul acela de lupte corp la corp, care îi înrăiesc pe oameni. Făcu o pauză reflectînd. Unele fapte nu poți să le dai la spate. Fețele oamenilor pe care i-ai ucis rămîn cu tine pentru totdeauna. Știind că își amintea un episod deosebit din propriul lui trecut, Amelia se întoarse și-și îmbrățișă strîns bărbatul. Țiganul nu crede în război, continuă Cam în părul ei. Să se bată, să se certe, să lupte, da. Dar nu să ia viața unui om, cu care nu are nici un fel de neînțelegere personală. Acesta e unul din nenumăratele motive, pentru care eu n-aș fi fost un bun soldat.

- Dar pentru aceleași motive, ești un *foarte* bun soț.

Brațele lui Cam se strînseseră în jurul ei și îi șopti ceva pe țigănește. Deși nu înțelegea cuvintele, sunetul lor aspru-blînd făcu ca nervii ei să vibreze.

Amelia se cuibări mai aproape. Cu obrazul pe pieptul lui, reflectă cu voce tare:

- Este evident că Beatrix e fascinată de căpitanul Phelan.

- A fost întotdeauna atrasă de creaturile rănite.

- Cele rănite sînt adesea cele mai periculoase.

Mîna lui se mișcă într-o mîngîiere liniștitoare, de-a lungul spatelui ei.

- O să ne ținem ochii permanent pe ea, *monișă*.

Beatrix ținu cu ușurință pasul alături de Christopher, pe măsură ce se îndreptau spre pădure. Îl sîcîia să aibă pe cineva, care să-l ducă pe Albert în lesă. Insistența Beatricexi îl deranja ca o piatră intrată în pantof. Și totuși cînd se afla aproape, era imposibil

să se simtă detașat, de ceea ce-l înconjura. Ea avea iscusința de a-l ține ancorat în prezent.

Nu se putea opri să nu se uite cum i se mișcau picioarele și șoldurile în pantalonii aceia. Ce era în capul familiei ei, că o lăsa să se îmbrace așa? Chiar și în particular, era inacceptabil. Un zîmbet lipsit de umor îi curbă buzele, cînd se gîndi că avea cel puțin un lucru în comun cu Beatrix Hathaway - nici unul dintre ei nu era în pas cu restul lumii.

Diferența era că el ar fi vrut să fie.

Fusese așa de ușor pentru el, înainte de război, întotdeauna știuse perfect ce să facă, sau să spună. Acum, perspectiva de a se reintegra în societate părea ca și cum ar fi jucat un joc, ale cărui reguli le uitase.

- Ai să-ți vinzi în curînd mandatul de militar? întrebă Beatrix.

Christopher dădu afirmativ din cap.

- în cîteva zile, plec la Londra să fac aranjamentele.

- O! Tonul lui Beatrix era sesizabil copleșit cînd spuse: presupun că vei trece pe la Prudence.

Christopher scoase un sunet neutru. în buzunarul hainei îi rămăsese micul bilet mototolit, pe care-l purta cu el în permanență.

„Nu sînt cine crezi tu că sînt...”

Vino înapoi, te rog vino acasă și găsește-mă.”

Da, o va găsi și va descoperi de ce a scris astfel de cuvinte obsedante. Și apoi se va însura cu ea.

- Acum că fratele tău nu mai e, reluă Beatrix, va trebui să înveți cum să conduci moșia Riverton.

- Printre alte lucruri, rosti el scurt.

- Riverton cuprinde o mare parte din pădurea Arden.

- Sînt conștient de asta, rosti nu prea amabil Christopher.

Se pare că ea nu observase urma aceea de sarcasm.

- Unii dintre proprietarii de moșii fac tăieri masive, pentru a aproviziona afacerile manufacturilor locale. Sper că n-ai să faci asta. Christopher rămase tăcut, în speranța că asta va înăbuși orice altă discuție. *Vrei să moștenești Riverton?* îl surprinse Beatrix întrebându-l.

- Nu contează dacă vreau sau nu. Sînt următorul în linie și voi face ceea ce se cere.

- Ba contează, rosti Beatrix. De aceea întreb.

Pierzîndu-și rădarea, Christopher rosti:

- Răspunsul e nu, nu vreau moștenirea. Întotdeauna s-a presupus că e a lui John. Mă simt ca un impostor afurisit încercînd să-i iau locul.

Pentru oricine altcineva, explozia aceea vehementă ar fi pus capăt întrebărilor. Dar Beatrix insistă:

- Ce ai fi făcut dacă ar fi trăit? Ți-ai fi vîndut mandatul, nu-i așa?

- Da. M-am săturat de armată.

- Și apoi? Ce ai fi făcut?

- Nu știu.

- Care sînt aptitudinile tale? Talentele tale?

Pașii lor încetiniră, cînd au ajuns la pădure.

Talentele lui... putea să țină la băutura, să bată un om la biliard sau la cărți, să seducă o femeie. Era un bun trăgător și un excelent călăreț.

Apoi Christopher se gîndi la lucrul din viața lui, pentru care fusese mult lăudat și laureat cu premii și medalii.

- Am un talent, rosti el luînd lesa lui Albert din mîna Beatrixei. Se uită în ochii ei rotunzi. Sînt bun să ucid.

Fără alt cuvînt, o lăsă stînd la marginea pădurii.

CAPITOLUL 9

În săptămîna următoare întoarcerii lui Christopher în Hampshire, conflictul dintre el și mama lui deveni așa de acut, încît găseau dificil să ocupe amîndoi aceeași încăpere, mai mult de cîteva minute. Biata Audrey făcea tot ce putea, să acționeze ca făcător de pace, dar fără

mare succes.

Doamna Phelan căpătase obiceiul să se plîngă fără încetare. Nu putea să treacă printr-o cameră, fără să lanseze comentarii cicălitoare, ca o fată de flori, care la nuntă azvîrlea pumni întregi de petale. Nervii ei erau de o sensibilitate acută, obligînd-o ca, în miezul zilei, să zacă într-o cameră întunecoasă, fără să scoată o vorbă. O colecție de dureri și junghiuri o rețineau de la supravegherea gospodăriei și, drept rezultat, nu se mai făcea nimic care să o mulțumească.

În timpul perioadei zilnice de odihnă, doamna Phelan reacționa chiar și la zgomotul farfuriilor din bucătărie, ca și cum ar fi fost împunsă cu cuțite invizibile. Murmurul vocilor, sau tropăitul picioarelor pe dușumeaua de deasupra, erau agonizante pentru nervii ei. Întreaga gospodărie trebuia să calce ca pe ouă, de frică să nu o deranjeze.

- Am văzut oameni care-și pierduseră brațele sau picioarele și se plîngeau mult mai puțin decît mama mea, i se adresă Christopher lui Audrey, care zîmbi cu tristețe.

Și cumpătată, comentă:

- În ultima vreme a devenit obsedată de ritualurile de doliu... aproape ca și cum tristețea ei îl va reține într-un fel pe John lîngă ea. Sînt încîntată că unchiul tău vine mîine. Programul zilelor ei are nevoie să fie schimbat.

Cel puțin patru dimineți pe săptămîină, doamna Phelan se ducea la cimitirul bisericii Stony Cross și petrecea o oră la mormîntul lui John. Pentru că nu voia să meargă singură, de obicei o ruga pe Audrey să meargă cu ea. Totuși, ieri doamna Phelan insistase să o însoțească Christopher. Acesta așteptă o oră, în liniște și cu un zîmbet silit pe față, în timp ce ea îngenunchease lîngă piatra de căpătîi a lui John și lăsase să-i picure cîteva lacrimi.

Cînd în sfîrșit păru că vrea să se ridice și Christopher se duse să o ajute, ea îi ceru să îngenuncheze și el și să se roage, la fel ca ea.

Dar el nu putea să o facă, nici chiar pentru a-i face ei plăcere.

- Eu țin doliul în felul meu, îi spuse Christopher. În momentul ales de mine, nu de tine.

- Nu e deloc decentă, rosti doamna Phelan cu patimă, această lipsă de respect față de John. Fratele tău merită să fie plîns, sau cel puțin să facă o astfel de demonstrație, omul care profită atît de mult de pe urma morții lui.

Christopher se uită la ea neîncrezător.

- *Profit?* repetă el cu voce scăzută. Știi că niciodată n-am dat nici un ban pe moștenirea Riverton. Aș da orice am, dacă aș putea să-l aduc

înapoi. Dacă aş fi putut să-mi sacrific viaţa pentru a o salva pe a lui, aş fi făcut-o.

- Ce mult aş vrea să fi fost posibil, rosti acidă ea şi se îndreptară înapoi spre casă, în tăcere.

Şi în tot acest timp, Christopher se întreba, oare câte ore stătuse ea la mormîntul lui John, dorind ca unul din fii săi să fie în locul celuilalt.

John fusese fiul perfect, responsabil şi demn de încredere. Christopher fusese fiul sălbatic şi rece, senzual, nepăsător, uşuratic. Ca şi tatăl lui, William. De fiecare dată cînd William era prins într-un fel de scandal la Londra, adesea implicînd soţia altui bărbat, doamna Phelan fusese rece şi distantă faţă de Christopher, ca şi cum el era reprezentantul desemnat al soţului ei necredincios. Cînd William Phelan muri, pentru că fusese aruncat de pe cal, s-a şoptit prin Londra că, singura surpriză era că n-a fost împuşcat de un soţ sau un frate grav jignit, al uneia dintre femeile pe care le sedusese.

Christopher avea doisprezece ani la acea vreme. În absenţa tatălui său, căpătase gradat comportamentul unui crai trăind sălbatic. Se pare că asta trebuia să se aştepte de la el. Adevărul era că savura din plin plăcerile oraşului, nu conta dacă astfel de distracţii erau trecătoare şi găunoase. Să fie ofiţer în armată fusese o ocupaţie perfectă pentru el... o găsisese distractivă în toate privinţele. Pînă cînd, reflectă Christopher cu un rînjet, un fel de zîmbet intim, fusese pînă la urmă mobilizat să se ducă la război.

Şi în luptă fusese mult mai eficient, decît se aşteptase el sau oricine altcineva. Şi cu cît era mai mare succesul dobîndit omorîndu-i pe alţii, cu atît mai mort se simţea în sufletul lui.

Dar exista Prudence. Aceasta era singura latură decentă ce mai rămăsese din el, partea care însemna dragostea pentru ea. Gîndul de a merge la ea îl umplea de agitație.

Încă găsea că îi e dificil să doarmă, adesea trezindu-se ca lovit de trăsnet dintr-un coșmar. Și existau momente ale zilei cînd tresărea cu un spasm, la un zgomot brusc și se descoperea bîjbîind după pușcă. Dar era sigur că toate acestea se vor rezolva în bine, cu timpul..

Trebuia.

CAPITOLUL 10

În mod evident, nu exista nici un motiv să-și facă speranțe în legătură cu Christopher Phelan, continua Beatrix să-și amintească. El o voia pe Prudence. Frumoasa, cu părul auriu, convenționala Prudence.

Era pentru prima oară în viața lui Beatrix, cînd ar fi vrut să fie altcineva, nu cine era în realitate.

„Cred că s-ar putea să fii singura mea șansă, de a deveni din nou o parte din omenire...”

Poate că pînă la urmă, Prudence era cea mai potrivită să-l ajute pe Christopher. Se afla în largul ei în societate, într-un fel în care Beatrix nu va putea să fie niciodată. Foarte bine. Dacă asta e cel mai bine pentru el, Beatrix nu găsea nimic în inima ei care să-l acuze pentru asta. Acestui om, care îndurase atîta durere și greutate, nu voia să-i mai adauge și ea alte dificultăți.

Cu excepția faptului că ... nu se putea opri să nu se gîndească la el. Era ca o boală. Îi era imposibil să continue ca pînă acum. Era în permanență gata să plîngă. Se simțea febrilă, obosită și lipsită de poftă de mîncare. De fapt, devenise atît de morocănoasă, încît Amelia insistă să-i pregătească un recipient cu tonic de măcriș.

- Nu ești tu însăși, spuse Amelia. De obicei ești așa veselă.

- De ce să fiu veselă, dacă nu am nici un motiv? întrebă Beatrix ursuză.

- Ai vreun motiv să te simți așa prost?

Beatrix tînjea să se confeseze surorii ei, dar tăcu. Amelia nu putea să facă nimic în legătură cu această situație. În afară de asta, chiar dacă spunea la o sută sau o mie de persoane, tot n-ar fi ajutat-o să se simtă mai bine. Se prăpădea după un om, pe care nu-l va putea avea niciodată și n-ar fi vrut să i se spună ce ridicol era acest lucru. Dar nu voia nici să înceteze. Disperarea dorinței ei consituia o legătură fragilă cu Christopher.

Era așa obsedată de el, încît pînă la urmă se gîndi să meargă la Londra pentru restul Sezonului. Va putea să o viziteze pe Audrey și astfel să-l vadă și pe Christopher. Cu excepția faptului că totodată, va fi constrînsă să-l vadă cu Prudence... dansînd, flirtînd, curtînd-o... și Beatrix era absolut convinsă că așa ceva nu va putea suporta.

Nu, va rămîne în Hampshire, căruia îi aparține.

Audrey comentase că era o hotărîre înțeleaptă.

- S-a schimbat, Bea, și nu în bine. Cînd Christopher s-a întors din Crimeea, am fost tentată să-i mărturisesc adevărul despre scrisori. Că tu ai fost cea care i-ai scris, nu Prudence. Dar acum sînt încîntată că n-am făcut-o. N-aș vrea să încurajez apropierea dintre tine și Christopher. Nu e el însuși, Bea, mai mult decît trebuie. E ușor de speriat. Uneori aude sau vede ceva, ce de fapt nu există. Și știi că nu doarme - adesea îl aud noaptea umblînd prin casă. Însă, cînd încerc să vorbesc cu el, respinge orice întrebare, parcă aș fi înapoiată mintal. Și uneori, o simplă întrebare - mai ales, ceva ce

are de a face cu războiul - îi stîrnește o furie, pe care îi e greu să o controleze. Mă întreb...

- Ce? șopti Beatrix cu inima strînsă de îngrijorare.

Audrey s-a uitat fix în ochii ei.

- Mă întreb dacă Prudence poate să-l înțeleagă. E atît de hotărît să o aibă... dar, nu e omul care a fost. Și Prudence nu e în stare să-și dea seama. Chiar mă întreb dacă nu va constitui un pericol pentru ea.

Cîntărind cuvintele de rău augur ale lui Audrey, Beatrix se îndrepta spre casa familiei Phelan, cu o misiune în minte. Deși nu exista nimic ce ar putea să facă pentru Christopher, putea să facă foarte multe pentru Albert. Un cîine agresiv putea să le facă rău celor din jur, lipsindu-l și pe el însuși de dragostea și atenția necesare. Cîinii erau în mod firesc animale sociabile, deci Albert trebuia învățat cum să se comporte cu celelalte ființe.

Menajera casei Phelan, doamna Clocker, îi ură la ușă bun sosit și îi spuse că Audrey nu e acasă, dar era așteptată să se întoarcă repede, de la o vizită în sat.

- N-ai vrea să o aștepți, domnișoară Hathaway?

- De fapt, mi-ar plăcea să vorbesc cu căpitanul Phelan, într-o problemă particulară. Beatrix zîmbi ușor la privirea întrebătoare a menajerei. Vreau să mă ofer să-l îngrijesc pe Albert, cît timp e el la Londra.

Ochii menajerei se măriră.

- Stăpînul a plănuit să lase animalul aici, să aibă grijă servitorii de el. Apropiindu-se mai mult, șopti: e un cîine din Hades, domnișoară. Nici diavolul n-ar avea un astfel de cîine.

Beatrix zîmbi cu simpatie.

- Sper că pot să-l influențez în bine. Dacă permite căpitanul Phelan, astăzi îl voi lua pe Albert cu mine și vă scap de povara de a-l supraveghea.

Doamna Clocker arăta de-a dreptul entuziasmată.

- O, foarte amabil din partea ta, domnișoară Hathaway! Am să-l informez imediat pe căpitanul Phelan. Plecă în grabă, parcă i-ar fi fost teamă ca Beatrix să nu se răzgîndească

Cînd silueta înaltă a lui Christopher intră în camera de primire, Beatrix fu acoperită pe tot trupul de o roșeață violentă. *Încetează imediat, Beatrix Hathaway*, își spuse severă. *Dacă continui să fi idioată, va trebui să te duci acasă și să bei o sticlă întreagă de tonic de măcriș.*

- Domnișoară Hathaway, rosti Christopher făcînd o plecăciune plină de o politețe meticuloasă.

Cearcănele de sub ochii lui, cauzate de lipsa de somn, îl făceau și mai atractiv dacă era posibil, așternînd o expresie umană pe contururile dure ale feței lui.

Beatrix reuși să afișeze un zîmbet de circumstanță.

- Bună dimineața, căpitane Phelan.

- E trecut de amiază.

- O, adevărat? Aruncă o privire peste umărul lui la ceasul de pe consola căminului. Douăsprezece și jumătate. Atunci, bună ziua.

Una din sprîncenele lui se ridică.

- Există ceva ce pot să fac pentru tine?

- Invers, sper. Mi-ar plăcea să-l iau pe Albert cu mine, la Casa Ramsay, în timp ce tu ești plecat la Londra.

Ochii lui se îngustară.

- De ce?

- Vreau foarte mult să-l ajut să se adapteze la noua lui viață. Albert va primi cea mai bună îngrijire

și am să lucrez cu el, am să-l dreserez... Vocea ei scăzu văzînd expresia lui amenințătoare. Nu-i trecuse prin minte că ar putea să-i refuze oferta.

- Mulțumesc, domnișoară Hathaway. Dar cred că e în interesul lui să rămînă aici, cu servitorii.

- Tu... te îndoiești că aș putea să-l ajut? reuși Beatrix să întrebe.

- E un cîine nervos. Are nevoie de pace și liniște totală. Nu vreau să ofensez pe nimeni, dar atmosfera din Casa Ramsay e mult prea agitată pentru el.

Spîncenele ei coborîră.

- Te rog să mă ierți, căpitane, dar greșești cu desăvîrșire. Aceasta e în mod sigur felul de ambianță, de care are nevoie Aibert. Vezi tu, din perspectiva unui cîine...

- N-am nevoie de sfaturile tale.

- Ba da, rosti impulsivă Beatrix. Cum poți fi așa de sigur că ai dreptate? Ai putea cel puțin să pierzi o clipă ascultînd - îndrăznesc să spun că știu mai multe despre cîini decît tine.

Christopher o țintui cu privirea dură a unui bărbat, care nu era obișnuit să i se comenteze hotărîrile.

- Fără îndoială că știi. Dar eu știu mai multe despre acest cîine.

- Da, dar...

- E timpul să pleci, domnișoară Hathaway.

Beatrix era crunt dezamăgită.

- Ce crezi că vor face servitorii cu el, în absența ta? întrebă ea și se grăbi să adauge, înainte ca el să poată răspunde: îl vor ține închis într-o cușcă, sau îl vor înclua într-o cameră, pentru că le este frică de el, și aceasta va face ca Aibert să devină și mai periculos. Va fi furios, plin de anxietate și

singur. Nu știe ce se așteaptă de la el. Are nevoie de atenție și o grijă constantă și sînt singura persoană, care are timpul și dorința de a-i oferi toate acestea.

- Cîinele acesta a fost însoțitorul meu timp de doi ani, o repezi Christopher. Ultimul lucru ce-i poate fi oferit, e balamucul unei gospodării. Nu are nevoie de haos. Nu are nevoie de zgomot și confuzie...

Fu întrerupt de o explozie de lătrături sălbatice, însoțite de un zgomot metalic asurzitor. Albert țîșni alergînd prin holul de la intrare, pe care-l traversează, după o cameristă care căra o tavă cu tacîmuri de argint lustruite.

Beatrix zări furculițele și lingurile împrăștiindu-se pe prag, chiar înainte de a se arunca cu tot trupul, pe podeaua camerei de primire. Impactul o lăsă fără suflare.

Buimăcită, se trezi țintuită pe covor și acoperită de greutatea unui bărbat.

Uluită, încercă să înțeleagă situația. Christopher sărise peste ea. Brațele lui îi înconjurau capul... instinctiv se aruncase să o apere cu propriul lui trup. Stăteau lungiți amîndoi, într-o învălmășeală de membre, îmbrăcăminte în neorînduială și respirație gîfîitoare.

Ridicînd capul, Christopher aruncă o privire atentă în jur. Pentru o clipă, ferocitatea de nedescris a feței lui o îngrozi pe Beatrix. Așa, arăta el în luptă, realizează ea. Așa îl văzuseră inamicii lui, înainte de a-i izbi.

Albert se grăbi spre ei, lătrînd furios.

- *Nu*, porunci Beatrix cu ton scăzut, întinzînd brațul spre el. Culcat!

Lătratul cîinelui se transformă în mîrîit și încet se întinse pe podea. Privirea lui nu se depărta de stăpînul lui.

Beatrix își întoarse atenția spre Christopher. Acesta gîfîia și înghițea, luptîndu-se să-și recapete (liscernămîntul).

- Christopher, chemă ea cu grijă, dar părea că nu o aude. În acel moment, nici un cuvînt nu ajungea pînă la el.

Ea îl înconjură cu brațele, unul pe după umeri și • iltul pe talie. Bărbatul solid, superb făcut, tremura puternic din tot trupul. Un sentiment de tandrețe trzătoare o străbătu și își lăsa degetele să-i mîngîie ceafa rigidă.

Albert scînci ușor, pivindu-i.

Dincolo de umărul lui Christopher, Beatrix o zări l>e cameristă stînd nesigură în ușă, ținînd strîns în mîină furculițele adunate de pe jos.

Cu toate că Beatrix nu dădea un ban pe apa- tonțe sau pe scandal, îi păsa foarte mult să-l protejeze pe Christopher în această clipă vulnerabilă. El n-ar fi vrut să-l vadă cineva, cînd nu era pe deplin stăpîn pe el însuși.

- Lasă-ne singuri, rosti ea încet.

- Da, domnișoară. Recunoscătoare, fata plecă Inchizînd ușa în urma ei.

Beatrix își întoarse atenția spre Christopher,

■ .ire nu părea că a observat schimbarea. Cu grijă îi trase capul spre ea și își lipi obrazul de părul lui lucios de ambră. Și așteptă, lăsîndu-l să-i simtă iitmul respirației.

Mirosul lui era curat, văratic, de soare fierbinte și 'lo șofran. Ochii i se închiseră, cînd îi simți trupul ipâsat de al ei, cu o fermitate ce o intriga, genunchii lui săpînd în masa înfoiată a fustelor ei.

Trecu un minut, apoi altul. Toată viața ei își va iminti, cum stătea întinsă singură cu el, în pătratul strălucitor de lumină al ferestrei... delicioasa lui

greutate, fierbințeala intimă a respirației pe ceafa ei. Ar fi trăit acest moment pentru todeauna, dacă ar fi fost posibil. *Te iubesc, se gîndi ea. Sînt nebunește, disperat, permanent îndrăgostită de tine.*

El își înălță capul și se uită la ea, cu ochii lui cenușii tulburați.

- Beatrix. Șoapta lui aspră îi cutremură nervii. Mîinile lui îi legănară capul, degetele lungi pătrun- zînd blînd printre șuvițele ei întunecate, în dezordine. Te-am lovit?

Stomacul lui Beatrix se strînse. Clătină din cap, incapabilă să vorbească. O, felul în care o privea, o privea *cu adevărat...* acesta era Christopher al visurilor ei. Acesta era bărbatul care îi scrisese. Era așa de grijuliu, de real și de uluit, că ei îi venea să plîngă.

- Am crezut... reluă Christopher și își plimbă degetul mare pe suprafața fierbinte a obrazului ei.

- Știu, șopti ea, cu nervii scăpărînd la atingerea lui.

- N-am intenționat să fac asta.

- Știu.

Privirea lui se îndreptă spre buzele ei desfăcute, zăbovind pînă cînd ea o simți ca pe o mîngîiere. Inima i se străduia să trimită sîngele în membrele ei lipsite de energie. Fiecare respirație făcea ca trupul ei să se ridice spre al lui, o fricțiune ațîțătoare a cărnii tari și curate, a lenjeriei fierbinți.

Beatrice era încremenită de schimbările subtile de pe fața lui, culoarea care revenea, strălucirea de argint a ochilor. Posibilitățile străbătuseră nemiș carea, așa cum soarele pătrunde printre umbrele pădurii.

Se întrebă dacă avea intenția să o sărute.

Și două cuvinte îi străbătură mintea:

Te rog.

CAPITOLUL 11

Christopher se încordă pentru a-și stăpîni tremurul mușchilor. Bătăile inimii îi ciocăneau în urechi. Se lupta să înțeleagă, cum de-și pierduse controlul atît de total. L-a speriat un zgomot și a reacționat fără să gîndească. Nu fusese conștient de

nimic, pînă cînd nu se trezise lungit peste Heatrix, încercînd să o protejeze, încercînd să se protejeze și pe el... și cînd bătăile feroce ale inimii dispărură din urechile lui, fu inundat de conștiința hidoasă a ceea ce făcuse.

Să doboare la pămînt o femeie fără apărare. Să o arde asupra ei ca un smintit. *Cristoase!* Se simțea

■ lezorientat și aproape nebun. S-ar fi putut să o ranească.

Ar trebuit să o ajute să se ridice, să-și ceară ■.cuze. În loc de asta își privi degetele exploratoare îndreptîndu-se spre gîtul ei, mîngîind pulsul micuț. Drace, ce făcea?

Trecuse mult timp de cînd îl ținuse o femeie în itrațe. Se simțea atît de bine, încît nu putea să se hotărască să-i dea drumul. Trupul ei îl ținea cu o putere de felină, feminină. Degetele acelea subțiri blînde continuau să-i mîngîie ceafa. Nu văzuse

niciodată niște ochi așa de albaștri, senini și întunecați, ca sticla albastră de Bristol.

Christopher încercă să-și amintească motivul pentru care nu trebuia să o dorească. Încercă chiar să-și îndrepte gândurile spre Prudence, dar era imposibil. Închise ochii și îi simți respirația pe bărbie.

O simțea peste tot, cu tot trupul, mirosul ei se afla în nările și în gâtul lui, căldura ei pătrundea în el.

Parcă toate luniile și anii de nevoi se distilasera în acest unic moment, cu această siluetă subțire adunată sub el. De fapt, îi era teamă de ceea ce ar putea să-i facă. Știa că trebuie să se rostogolească de acolo, să pună o distanță între ei, dar tot ce putea să facă era să conștientizeze senzațiile stîrnite de ea, ridicarea și coborîrea ispititoare a sînilor, senzația picioarelor ei apăsate sub rîndurile de fuste. Mîngîierea degetelor ei pe ceafă îi stîrnea frisoane de plăcere și în același timp îi înfierbînta carnea de dorințe.

Disperat bîjbîi după mîinile ei și i le fixă deasupra capului.

Mai bine.

Și mai rău.

Privirea ei îl provoca, invitîndu-l să se apropie și mai mult. Putea să-i simtă puterea voinței radiînd ca un val arzător și în el totul răspundea. Fascinat, privi cum îmbujorarea se răspîndea pe pielea ei. Voia să urmeze culoarea ce se extindea, cu degetele și cu gura.

Dar, în loc de asta, clătină din cap, pentru a și-l limpezi.

- Regret, rosti el și trase adînc aer în piept. Regret, repetă apoi. Îi scăpă un hohot lipsit de veselie. Totjimpul mă scuz față de tine.

Încheieturile ei se relaxară sub mîinile lui.

- N-a fost vina ta.

Christopher se întrebă cum naiba putea ea să fie așa de calmă. În afară de petele de culoare de pe obraji, nu arăta nici un semn de stînjeneală. Avu sentimentul brusc și enervant că fusese manevrat.

- Te-am aruncat pe podea.

- Nu intenționat.

Eforturile ei de a-l face să se simtă bine aveau efect contrar.

- Intențiile nu mai contează, când ai fost doborîită de cineva de două ori cît tîne.

- Intențiile contează întotdeauna, rosti Beatrix. Și \înt obișnuită să fiu doborîită.

El îi dădu drumul la imîini.

- Ți se întîmplă des? întrebă sardonice.

- O, da. Cîinii, copiii... toți sar pe mine.

Christopher putea să înțeleagă foarte bine asta.

sa sară pe ea a fost cel mai plăcut lucru, pe care-l tâcuse de ani de zile.

- Nefiind nici cîine, nici copil, n-am nici o scuză, ifirmă el.

- Fata a scăpat tava. Reacția ta a fost de înțeles.

- Așa a fost? întrebă cu amărăciune Christopher, rostogolindu-se de pe ea. Să fiu afurisit dacă înțeleg.

- Sigur că e de înțeles, rosti Beatrix, în timp ce

ol o ajuta să se ridice. O mulțime de vreme ai fost obișnuit să te arunci la pămînt ca să te aperi, de liecare dată cînd un obuz sau o grenadă exploda, nau se trăgea un glonț. Doar pentru că te-ai întors icasă, nu înseamnă că aceste reflexe pot fi înlăturate cu ușurință.

Christopher nu putea să nu se întrebe... Oare Prudence l-a uitat deja repede, sau ar reacționa cu | iicelași simț al posesiunii?

Fața lui se întunecă, atunci când îl străbătu un nou gând. Avea oare dreptul să se ducă la Prudence, când comportamentul lui era așa imprezizibil? Nu putea să o supună unor riscuri. Trebuia să-și câștige mai întâi controlul asupra lui însuși. Dar cum? Reflexele lui erau așa de puternice, așa de rapide!

La tăcerea lui prelungită, Beatrix se îndreaptă spre Albert și se aplecă să-l mângâie. Cîinele se rostogoli pe spate, oferindu-i burtica.

Christopher își aranjă îmbrăcămintea și își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Nu vrei să-ți reconsideri hotărîrea? întrebă Beatrix. Și să mă lași să-l iau pe Albert?

- Nu, rosti Christopher hotărît.

- *Nu?* repetă ea, ca și cum refuzul lui era de neconceput.

Christopher se încrunță.

- Nu e nevoie să fii îngrijorată din cauza lui. Le-am lăsat servitorilor instrucțiuni amănunțite. Vor avea multă grijă de el.

Fața lui Beatrix era încordată de indignare.

- Sînt sigură că asta crezi.

Iritat, el o repezi.

- Aș vrea să mă bucur și eu auzindu-ți opiniile, pe cît te bucuri tu expunîndu-le, domnișoară Hathaway.

- îmi susțin opiniile, cînd știu că am dreptate, căpitane Phelan. În timp ce tu le susții pe ale tale, în special pentru că ești încăpățînat.

Christopher îi aruncă o privire împietrită.

- Te conduc.

- Nu te deranja, cunosc drumul. Se îndreaptă spre ieșire, cu pași mari și spatele foarte drept.

Albert o urmă, pînă cînd Christopher îi porunci să se întoarcă.

Oprindu-se pe prag, Beatrix se întoarse pentru

< h arunca lui Christopher o privire ciudat de intensă.

- Te rog, transmite-i lui Audrey dragostea mea. sper să aveți amîndoi o călătorie plăcută spre Londra. Ezită. Și dacă nu te superi, te rog transmite-i urările mele de bine și lui Prudence, cînd ai s-o vezi, și să-i transmiți un mesaj.

- Care?

- Spune-i, rosti calmă Beatrix, că n-am să-mi calc promisiunea.

- Ce promisiune?

- Va înțelege ea.

La exact trei zile după ce Christopher și Audrey au plecat la Londra, Beatrix se duse la casa familiei Phelan să întrebe de Albert. Așa cum se așteptase, cîinele aruncase gospodăria în haos, lătrînd și urlînd fără încetare, rupînd covoarele și tapițeriile în fîșii și mușcînd mîna unui valet.

- Și în plus, îi spuse menajera, doamna Clocker, nu vreă să mănînce. I se văd deja coastele. Și stăpînul va fi furios dacă permitem să i se întîmple ceva. Of, e cel mai enervant cîine, animalul cel mai detestabil pe care l-am întîlnit vreodată.

O cameristă, ocupată cu lustruirea balustradei, se pare că nu putu să reziste fără să comenteze:

- Mă sperie îngrozitor. Nu pot dormi noaptea, pentru că urlă, de ar putea să scoale și morții.

Menajera arăta profund mîhnită.

- Așa face. Totuși, stăpînul a spus că nu trebuie să dăm voie nimănui să-l ia pe Albert. Și cu toate că tînjesc să scap de afurisita de bestie, mi-e teamă și mai tare de supărarea stăpînului.

- Eu pot să-l ajut, rosti blînd Beatrix. Știu că pot.

- Pe stăpîn sau pe cîine? întrebă doamna Clocker, ca și cum n-ar fi putut să-și dea seama singură. Tonul ei era crispat și disperat.

- Pot începe cu cîinele, rosti Beatrix cu voce scăzută. Schimbară o privire.

- Aș vrea să ai această ocazie, murmură doamna Clocker. Gospodăria asta nu seamănă cu un loc unde te-ai putea simți bine. Pare un loc unde lu crurile au intrat în declin și merg din ce în ce mai rău

Mai mult decît orice, afirmația aceasta o făcu pe Beatrix să ia o hotărîre.

- Doamnă Clocker, n-am să-ți cer niciodată sa nu te supui instrucțiunilor căpitanului Phelan. Totuși... dacă aș auzi că-i spui uneia dintre came riște unde e ținut Albert în acest moment, n-ar fi vina ta, nu-i așa? Și dacă Albert reușește să scape și să fugă... și dacă o persoană necunoscută îl ia și are grijă de el, dar nu te anunță imediat, n-ar putea să te acuze nimeni, nu-i așa?

Doamna Clocker se aplecă spre ea.

- Ești o prefăcută, domnișoară Hathaway.

Beatrix zîmbi.

- Da, știu.

Menajera se întoarse spre cameristă.

- Nellie, rosti clar și distinct, vreau să-ți amintesc că îl ținem pe Albert în adăpostul acela mic și albastru, de lîngă grădina bucătăriei.

- Da, m'am. Camerista nici măcar nu se uită la Beatrix. Iar eu trebuie să vă amintesc, m'am, că lesa lui e pe masa semicirculară din holul de la intrare.

- Foarte bine, Nellie. Poate că ar trebui să te duci să le spui celorlalți servitori și grădinarului sâ se facă că nu observă, dacă cineva se duce sâ viziteze adăpostul albastru.

- Da, m'am.

Pe cînd camerista se grăbea să plece, doamna olocker îi aruncă lui Beatrix o privire plină de recunoștință.

- Am auzit că faci minuni cu animalele, domnișoară Hathaway. Și realmente de așa ceva e nevoie, pentru a împlîndi acest duh necurat și plin de purici.

- Nu fac minuni, rosti Beatrix cu un zîmbet. Dar perseverez.

- Dumnezeu să te binecuvînteze, domnișoară. E o creatură sălbatică. Dacă e cîinele cel mai bun prieten al omului, sînt îngrijorată pentru căpitanul l'helan.

- Și eu, rosti sincer Beatrix.

În cîteva minute găsi adăpostul albastru.

Acesta, construit pentru a găzdui uneltele mici de grădinărit, se cutremură cînd animalul dinăuntru %e izbi de pereți. Irumpseră lătrături furioase, cînd Heatrix se apropie. Deși ea nu se îndoia de măiestria ei de a-l stăpîni, lătratul lui feroce, ce suna aproape nepămîntean, era suficient pentru a o opri.

- Aibert?

Lătratul deveni și mai pasionat, însoțit de scîncete și schelălăieli.

Încet, Beatrix se lăsă pe pămînt și se așeză cu •patele sprijinit de adăpost.

- Calmează-te, Aibert, rosti ea. Dacă te liniștești, te las să ieși afară.

Terierul mîrîi și rîcîi la ușă.

Pentru că consultase mai multe cărți despre cîini, una mai ales despre terierii agresivi, Beatrix ora sigură că a-l dresa pe Aibert cu tehnici ce Implicau dominarea și pedeapsa nu va ajuta la

nimic. De fapt, asta ar face probabil comportamentul lui și mai rău. Terierii, spunea cartea, încearcă frecvent să-i întreacă în deșteptăciune pe oameni. Singura metodă potrivită era să le răsplătești comportamentul bun, cu laude, mîncare și blîndețe.

- Sigur că ești nefericit, bietul de tine. A plecat, iar locul tău e alături de el. Dar am venit să te iau și, cît e el plecat, o să acționăm asupra manierelor tale. Poate că vom putea să te transformăm într-un cățel de salon perfect... dar am să te ajut să înveți și să te înțelegi cu ceilalți. Făcu o pauză, înainte de a adăuga cu un zîmbet meditativ: desigur, n-am să reușesc să te fac să te porți adecvat și în societatea mai rafinată. Dar întotdeauna am considerat că există o serioasă lipsă de onestitate în aceste rafinamente. Deci, iată-te liniștit. Se ridică și trase zăvorul. Albert, prima regulă: e foarte urît să-i muști pe oameni.

Albert țîșni afară și sări pe ea. Dacă n-ar fi fost sprijinită de adăpost, ar fi fost doborâtă. Scîncind și dînd din coadă, Albert se așeză pe picioarele dinapoi și își îngropă fața în fustele ei. Era scheletic, neîngrijit și mirosea îngrozitor.

- Bun băiat, reluă Beatrix mîngîindu-l și scărpinîndu-i blana aspră. Încercă să-i pună zgarda la gît, dar fu împiedicată, cînd el se răsturnă pe spate, cu labele în aer tremurînd. Rîzînd, ea îl sili să se întoarcă frecîndu-l pe burtică. Hai cu mine acasă, Albert. Cred că te vei simți foarte bine cu familia Hathaway - sau cel puțin așa va fi, după cît îți voi face baie.

CAPITOLUL 12

Christopher o duse în siguranță pe Audrey la Londra, unde familia Kelsey o întîmpină cu entuziasm. Nenumăratele progeneruri Kelsey erau super-încîntate să o aibă cu ei pe sora lor. Din motive pe care nu le înțelesese nimeni, Audrey refuzase să permită cuiva dintre rudele ei să meargă să stea cu ea, în Hampshire, după moartea lui John. Insistase să poarte doliul împreună cu doamna Phelan, fără nimeni altcineva.

- Mama ta a fost singura, care a resimțit pierderea lui

John la fel de dureros ca și mine, îi explică Audrey lui Christopher în timpul călătoriei cu trăsură spre Londra. A fost un fel de ușurare în asta. Oricine din familia mea ar fi încercat să mă facă să mă simt mai bine și să mă înconjoare cu dragoste și confort, ceea ce m-ar fi oprit să-mi port doliul cum trebuie. Totul ar fi fost amplificat. Nu, cel mai corect era să trăiesc jelind, cât de mult aveam nevoie. Acum e timpul să-mi revin.

- Ești o foarte bună organizatoare a sentimentelor tale, nu-i așa? o întrebă Christopher sec.

- Presupun că da. Aș dori să pot să le organizez și pe ale tale. În prezent, par să semene cu un sertar plin de fulare, răsturnat.

- Nu fulare, afirmă el, tacîmuri cu muchii ascuțite.

Audrey zîmbi.

- Îi compătimesc pe cei care se găsesc în situația ta. Făcînd o pauză, îl studie pe Christopher cu o grijă afectuoasă. Ce greu îmi este să te privesc, comentă ea luîndu-l prin surprindere. E vorba de asemănarea ta cu John. Ești mai frumos decît a fost el, desigur, dar am preferat figura lui. O față minunată obișnuită - nu m-am săturat niciodată de ea. A ta e puțin prea intimidantă pentru gustul meu. Semeni cu un aristocrat, mult mai mult decît John, să știi.

Privirea lui Christopher se întunecă, atunci cînd se gîndi la unii dintre oamenii cu care luptase, care au fost norocoși dacă au supraviețuit rănilor, dar care au suferit vreo desfigurare oarecare. Probabil s-au întrebat, cum vor fi primiți la întoarcerea acasă, dacă soțiile sau iubitele nu-și vor întoarce capul de oroare, în fața figurii lor distruse.

- Nu contează cum arată cineva, rosti el. Tot ce contează e ce este el.

- Sînt așa încîntată să te aud spunînd asta.

Christopher îi aruncă o privire speculativă.

- La ce te gîndești?

- La nimic. Doar că... vreau să te întreb ceva. Dacă o altă femeie - să zicem Beatrix Hathaway - și cu Prudence Mercer și-ar schimba între ele personalitățile și tot ce stimezi tu la Prudence i-ar fi transferat lui Beatrix... ai vrea-o pe Beatrix?

- O Doamne, nu.

- De ce nu? Întrebă ea indignată.

- Pentru că o știi pe Beatrix Hathaway și nu se compară cu Pru.

- Nu o cunoști pe Beatrix. Nu ai petrecut suficient timp cu ea.

- Știi că e nesupusă, încăpățînată și mult prea veselă, decît trebuie să fie o persoană rațională. Se îmbracă în pantaloni, se cațără în copaci, și rătăcește pe unde vrea, fără însoțitoare. De asemenea, știi că a umplut Casa Ramsay cu veverițe,

«rici și capre, iar bărbatul suficient de lipsit de noroc, care s-ar însura cu ea, va fi ruinat financiar din cauza onorariilor veterinarului. Ai putea să nu fii (ie acord cu vreunul din aceste puncte?

Audrey își încrucișă brațele și îi aruncă o privire acră.

- Ba sînt de acord. Dar nu are nici o veveriță.

Căutînd în haină, Christopher scoase scrisoarea de la Pru, cea pe care o purta cu el în permanență. Devenise un fel de talisman, un simbol ilustrînd motivul pentru care luptase. Motivul de a trăi. Se uită la bucățica de hîrtie împăturită, neavînd nevoie nici măcar să o desfacă. Cuvintele fuseseră imprimare în inima lui.

„Te rog vino acasă și găsește-mă...”

În trecut se întrebese dacă era capabil de iubire. Nici una din aventurile lui nu durase mai mult de cîteva luni și, deși fuseseră pline de ardoare din punct de vedere fizic, nu trecuseră niciodată de atît. Pînă la urmă, nici o femeie n-a părut altfel decît celelalte, niciodată.

Pînă la aceste scrisori. Frazele îl înlănțuiseră cu o forță atît de categorică și de adorabilă, încît s-a îndrăgostit, s-a îndrăgostit de autoare.

Degetul mare se mișcă peste hîrtie, de parcă ar fi fost piele vie și sensibilă.

- Ține minte ce-ți spun, Audrey - am să mă însor cu femeia care a scris această scrisoare.

- Am să țin minte, îl asigură ea. Și am să văd dacă vei trăi conform celor scrise.

Sezonul londonez dura pînă în august, cînd se termina și activitatea Parlamentului, așa că aristocrația putea să se retragă la moșiile de la țară. Acolo vîneau, trăgeau la țintă și-și îngăduiau distracțiile de vineri-pînă-luni. În timp ce în oraș, Christopher își va vinde mandatul de militar și se va întîlni cu bunicul lui, pentru a discuta noile responsabilități ca moștenitor al domeniului Riverton. De asemenea, își va reînnoa prietenii cu vechii amici și-și va petrece timpul cu unii bărbați din regimentul lui.

Și cel mai important, o va găsi pe Prudence.

Christopher nu era sigur cum o să o contacteze, avînd în vedere modul cum întrerupsese ea corespondența.

A fost vina lui. îi făcuse declarații prea devreme. Fusesse prea impetuos.

Fără îndoială că Prudence a fost înțeleaptă, cînd a întrerupt comunicarea dintre ei. Era o tînără obișnuită cu delicatețea. Curtarea serioasă trebuia să aibă loc cu răbdare și moderație.

Dacă asta era ceea ce voia Prudence de la el, asta va avea.

Aranjase să ia un apartament la *Rutledge*, un hotel elegant preferat de regalitățile europene, întreprinzătorii americani și aristocrații britanici, care nu aveau reședință permanentă în oraș. Rutledge nu avea egal în privința confortului și a luxului și merita, după cum demonstrase, tariful exorbitant pentru care erai cazat acolo. În timp ce Christopher controla rezervarea de la hotel sînd de

vorbă cu portarul, remarcă un portret ce atârna deasupra consolei căminului din vestibul. Pictura era portretul unei femei deosebit de frumoase, cu un păr de culoarea mahnului și ochi albaștri pătrunzători.

- E portretul doamnei Rutledge, sir, rosti portarul

< u o urmă de mîndrie drăgăstoasă. O frumusețe, nu-i așa? Cea mai bună și mai amabilă doamnă, care n-ar putea fi găsită nicăieri în altă parte.

Christopher privi portretul cu un oarecare interes. își aminti că Amelia Hathaway i-a spus că una din surorile ei s-a măritat cu Harry Rutledge, proprietarul hotelului.

- Atunci doamna Rutledge e una din surorile Hathaway, din Hampshire?

- Chiar așa, sir.

Asta aduse pe buzele lui Christopher un zîmbet ironic. Harry Rutledge, un bărbat bogat și cu relații, putea să aibă orice femeie dorea. Ce nebunie l-a lăcut să intre într-o astfel de familie? Ochii au fost cauza, hotărî Christopher privind portretul mai de aproape, fascinat fără voia lui. Ochii Hathaway, albaștri și cu gene dese. Exact ca ai lui Beatrix.

În ziua în care Christopher se instalează în apartamentul de la *Rutledge*, începură să curgă invitațiile. Baluri, serate, cîne, seri muzicale... chiar o convocare la un dineu de la *Buckingham Palace*, unde urmau să cînte compozitorul Johann Strauss și orchestra lui.

După cîteva cercetări, Christopher acceptă invitația la un bal privat, la care i s-a confirmat că domnișoara Prudence Mercer și mama ei con- simțiseră să participe. Balul se desfășura la reședința *Mayfair*, construită la scară mare în stil italian, cu o curte extinsă în fața clădirii și o sală

centrală cu balcoane, ce se ridica pe trei etaje. Populat de aristocrați, diplomați străini și artiști celebri în diverse domenii, balul era o demonstrație strălucitoare a bogăției și poziției sociale.

Atmosfera aglomerată generă un sentiment de vagă panică în pieptul lui Christopher. Înfrîngîndu-și anxietatea, continuă să schimbe glume cu ceilalți oaspeți. Deși ar fi preferat că poarte haine civile, fusese obligat să-și îmbrace uniforma de infanterist, verde cu negru, cu epoleți cu franjuri pe umeri. Cum mandatul lui militar încă nu fusese vîndut, ar fi cauzat multe comentarii și deza-probare, dacă n-ar fi îmbrăcat uniforma. Și mai rău, a fost de asemenea obligat să-și pună toate medaliile ce-i fuseseră decernate - să nu pună vreuna ar fi fost de rău. Medaliile fuseseră oferite ca niște însemne de onoare. Pentru Christopher, reprezentau evenimente, pe care dorea să le uite.

Mai existau și alți ofițeri în diversele uniforme, purpurii sau negre tivite cu auriu. Atenția pe care o generau, în special din partea femeilor, nu făcea decît să mărească stînjeneala lui Christopher.

O căută pe Prudence, dar nu se afla nici în camera de primire, nici în salon. Minut după minut, își croi drumul sîrguincios prin mulțime, oprindu-se frecvent, cînd era recunoscut de vreo cunoștință și forțat să converseze.

Unde dracu' e Prudence?

„... ai putea să mă găsești cu ochii închiși în mulțime. Pur și simplu ia-te după mirosul ciorapilor pîrlîți.”

Gîndul îi stîrni un zîmbe ușor pe buze.

Neliniștit și plin de dorință, intră în sala de bal. Bătăile inimii i se localizară în gît.

Respirația i se opri, cînd o văzu.

Prudence era chiar mai frumoasă decât își amintea el. Purta o rochie roz cu pliseuri tivite cu dantelă, cu mâinile ascunse în mici mănuși albe. Cum tocmai se termina un dans, rămăsese în picioare vorbind cu un admirator, cu o expresie senină.

Christopher se simți ca și cum ar fi călătorit milioane de kilometri pentru a ajunge la ea. Puterea propriei dorințe îl împietri. Vederea ei, împreună cu luminosul ecou al cuvintelor ei, îl făcu să simtă ceva ce nu simțise de foarte multă vreme.

Speranță.

Cînd Christopher ajunse la ea, Prudence se întoarse și îl privi. Ochii ei de un verde clar se măriră și izbucni într-un rîs de o incredibilă delectare.

7 Dragul meu căpitan Phelan.

Întinse mîna înmănușată și el se aplecă asupra ei și închise scurt ochii. Mîna ei în mîna lui! Cît de mult așteptase această clipă. Cît de mult visase la ea.

- La fel de impetuos ca întotdeauna, zîmbi Prudence De fapt, chiar mai mult. Cum te simți să ai atît de multe medalii pe piept?

- Îngreunat, rosti el și ea rîse.

- Am fost disperată la gîndul, dacă am să te mai văd... Crezînd la început că se referea la Crimeea, Christopher simți o undă de căldură. Dar ea continuă:... pentru că ai fost de neiertat de evaziv, în privința întoarcerii tale în Anglia. Își curbă buzele într-un zîmbet provocator. Desigur însă, știai că asta nu va face decît să fii și mai căutat.

- Crede-mă, zise el, nu a fost dorința mea să fiu căutat.

- Și totuși, ești. Fiecărei gazde din Londra i-ar plăcea să declare că-i ești oaspete. Îi scăpă un

chicotit delicat. Și fiecare fată vrea să se mărite cu tine. Voia să o ia în brațe. Voia să-și îngroape fața în părul ei.

- Poate că nu sînt potrivit pentru căsătorie.

- *Vai*, sigur că ești. Ești erou național și moștenitorul Riverton.

Cu greu ar putea fi un bărbat mai mult de atît.

Christopher se uită la fața ei frumoasă, cu forme fine, la strălucirea dinților ca perlele. Îi vorbea așa cum făcuse întotdeauna, flirtînd cu ușurință, tachinînd.

- Moștenirea Riverton nu este o hotărîre inevitabilă, îmi spuse el. Bunicul ar putea să o lase unuia dintre verii mei.

- După felul în care te-ai distins în Crimeea? Mă îndoiesc. Îi zîmbi. Ce te-a determinat să-ți faci pînă la urmă apariția în societate?

El răspunse cu voce scăzută.

- Mi-am urmat steaua călăuzitoare.

- Steaua... Prudence ezită și zîmbi. O, da, îmi amintesc.

Dar ceva din ezitarea ei îl supără.

Nevoia presantă, fierbinte și veselă începu să pălească.

Fără îndoială, era lipsit de rațiune să se aștepte ca Prudence să-și amintească tot. Christopher citise scrisorile ei de mii de ori, pînă cînd fiecare cuvînt fusese gravat în sufletul lui pentru totdeauna. Dar nu putea aștepta și de la ea același lucru. Viața ei continuase la fel ca pînă acum. El se schimbase, în toate privințele.

- Încă îți mai place să dansezi, căpitane? Întrebă ea cu genele lungi lăsate peste ochii verzi, vii.

- Cu tine ca parteneră, da. El îi oferi brațul și ea îl luă fără ezitare.

Dansară. Femeia pe care o iubea se afla în brațele lui!

Asta ar trebui să fie cea mai minunată noapte din viața lui. Dar după câteva minute începu să realizeze că plăcerea îndelung așteptată nu era mai substanțială decât un pod făcut din fum.

Ceva era greșit.

Ceva nu era real.

CAPITOLUL 13

În săptămînile care urmară, Christopher își aduse frecvent aminte ce spusese Audrey despre Prudence, că nu exista nimic sub straturile ei artificiale. Dar trebuia să existe. Scrisorile acelea nu fuseseră imaginația lui. I le-a scris *cineva*.

O întrebase pe Prudence mai devreme despre ultima scrisoare pe care i-o scrisese... „*JVU sîntcine crezi tu că sînt...*”, despre ce înțelesese prin asta și de ce încetase să mai corespundeze cu el.

Prudence s-a roșit și a părut stînjenită, așa de diferită față de obișnuita ei îmbujorare fermecătoare. Era primul semn de emoție reală, pe care îl descoperea la ea.

- Eu... presupun că am scris asta pentru că... am fost jenată, vezi tu.

- De ce? întrebase Christopher tandru, trăgînd-o mai departe, într-un colț mai umbrat al balconului-terasă. Îi atinse brațele cu mîinile înmănușate, exercitînd o presiune cît se poate de ușoară, pentru a o trage mai aproape. Am adorat lucrurile despre care mi-ai scris. Tînjea să o apese pe inima lui și să o facă să-i accelereze pulsul. Cînd te-ai oprit...

puteam să înnebunesc, doar că... m-ai rugat să vin să te găesc.

- O, da, așa am făcut. Presupun... că eram alarmată, pentru felul cum m-am comportat, scriindu-ți așa niște lucruri prostești...

O trase mai aproape, într-o mișcare grijulie, pacă ar fi fost infinit de fragilă. Gura lui se lipi de pielea subțire și delicată a tâmplei ei.

- Pru... am visat să te țin în brațe așa... toate nopțile acelea...

Brațele ei îi înconjurară gâtul și capul și se lăsă pe .pate în mod natural. El o sărută, cu o gură blîndă și iscoditoare. Ea răspunse imediat, buzele ei moi deschizîndu-se. A fost un sărut delicios. Dar n-a lacut nimic pentru a-l satisface, nimic care să ușureze durerea furioasă a dorinței lui. Se pare că visele lui de a o săruta pe Prudence eclipsaseră într-un fel realitatea.

Visele aveau felul lor de a face asta.

Prudence își întoarse fața de la el, cu un rîs încurcat.

- Ești plin de dorință.

- Iartă-mă. Christopher îi dădu imediat drumul, lia rămase lipită de el, cu aroma de floare a parfumului ei umplînd aerul din jur. El își ținu mîinile pe ea, cu palmele pe umeri. Continua să aștepte să simtă ceva... dar regiunea din jurul inimii lui era prinsă în gheață.

Într-un fel, îi trecu lui prin cap... un gînd lipsit de rațiune. Nici o femeie din lume n-ar fi putut satisface astfel de speranțe.

Pe durata Sezonului, Christopher căută compania lui Prudence, întîlnind-o la baluri și la dineuri, luînd-o pe ea și pe doamna Mercer la plimbare cu

trăsura, în plimbări pitorești, la expoziții de artă și muzee.

Christopher nu putu să-i reproșeze Prudencei decît foarte puține. Era frumoasă și încântătoare. Nu punea întrebări indiscrete. De fapt, arareori îi punea întrebări personale. Nu arăta nici un interes față de război și de luptele unde participase el, doar față de decorații. Se întreba dacă se gîndea vreodată la ele, ca la ceva mai mult decît niște medalii strălucitoare.

Aveau aceleași conversații prietenoase și plăcute, condimentate cu bîrfe, pe care Christopher le avusese de mii de ori înainte, cu alte femei, în timpul Sezoanelor din Londra. Și asta fusese întotdeauna destul pentru el.

Voia ca dracu' să-i fie destul și acum.

Crezuse... sperase... că lui Prudence îi păsă de el într-un fel. Dar nu exista nici un semn de așa ceva, nici tandrețe și nici urmă de femeia care scrisese: *Nutresc gînduri despre tine, ca propria mea constelație personală...*

Și a iubit-o atît de disperat, pe acea Prudence a scrișorilor. Unde era? De ce se ascundea de el?

Visurile nopții îl purtau prin păduri întunecoase, căutînd printre muri și ferigi, strecurîndu-se prin spațiile înguste dintre copaci, în timp ce urmărea silueta palidă a unei femei: întotdeauna se afla în fața lui, dar neputînd niciodată să o atingă. Se trezea gîfîind furios, cu mîinile apucînd singurătatea.

În timpul zilei, Christopher își rezolvă întîlnirile de afaceri și angajamentele sociale. Așa de multe camere mici, supraîncărcate și supradecorate! Așa de multe conversații fără scop! Așa de multe evenimente fără nici o consecință! Nu putea să înțeleagă cum îl distraseră toate astea cîndva. Și

se regăsea aducându-și aminte de Crimeea cu un fel de nostalgie, de fapt cuprins de dor după timpul scurt cînd se simțise cu adevărat viu.

Chiar și în luptă cu dușmanul, simțise cu el un fel de legătură, în efortul lor de a înțelege de ce au ajuns să se omoare unul pe altul. Cu acești patricieni înțepeniți în hainele lor elegante și fragilitatea lor sofisticată, nu se mai simțea înrudit, ci doar lipsit de simpatie. Știa că e altfel. Și mai știa că și ei simțeau asta.

Christopher înțeluse cît de disperat era după ceva sau cineva familiar, atunci cînd deveni atrăgătoare perspectiva de a-și vizita bunicul.

Lordul Annandale fusese întotdeauna un bunic sever, care intimida, niciodată cineva care să-și cruțe comentariile nimicitoare. Nici unul din nepoții Annandale, inclusiv vărul care cîndva s-ar putea să moștenească titlul de lord, nu-l plăcuse de bătrînul ticălos. Cu excepția lui John, desigur. Christopher se îndreptase în mod conștient în altă direcție.

Se apropie de bunicul lui cu un amestec de teamă și compasiune ezitantă, știind că bătrînul trebuie că a fost devastat de moartea lui John.

La sosirea în luxoasa lui casă din Londra, Christopher fu condus în bibliotecă, unde fusese aprins focul în cămin, în ciuda faptului că se aflau în toiul verii.

- Dumnezeule, bunicule, rosti el cînd intră în bibliotecă, aproape bătînd în retragere în fața rafalei de căldură ce-l întîmpină. O să fierbem înăbușit ca două găini în oală. Îndreptîndu-se spre fereastră o deschise și inhală o gură de aer proaspăt. Ai putea cu ușurință să te încălzești, făcînd o plimbare pe afară.

Bunicul se încruntă la el, dintr-un scaun de lângă cămin.

- Medicul m-a sfătuit să evit aerul de afară. Iar eu te-aș sfătui să-ți negociezi moștenirea, înainte de a încerca să scapi de mine.

- Nu există nimic de negociat. Lasă-mi ce do rești - sau nimic, dacă asta îți face plăcere.

- Manipulator ca întotdeauna, bombăni Annandale. Presupui că voi face exact inversul celor spuse de tine.

Christopher zîmbi și își scoase haina. O puse pe un scaun de alături, în timp ce se apropia de bunicul lui. Și dădu mîna cu el, strîngînd degetele fragile și reci în palma lui caldă.

- Bună, sir. Arăți bine.

- Nu sînt bine, replică Annandale. Sînt bătrîn. Să treci prin viață cu trupul ăsta, e ca și cum ai încerca să navighezi pe o epavă.

Luînd celălalt scaun, Christopher își studie bunicul. Exista la Annandale o nouă delicatețe, cu pielea ca un polog de mătase mototolită întins peste o ramă de oțel. Ochii, totuși, erau aceiași, srălucitori și pătrunzători. Și sprîncenele lui, în ciuda albeții de zăpadă a părului, erau la fel de groase și negre ca întotdeauna.

- Mi-a fost dor de tine, comentă Christopher cu un ton de surpriză uimită. Deși nu pot să mă hotărăsc din ce cauză. Trebuie să fie privirea ta aspră - care mă transportă înapoi, în copilărie.

- Întotdeauna ai fost un drac împielit, îl inf formă Annandale, și egoist pînă în măduva oaselor. Cînd am citit reportajele lui Russell, despre faptele tale eroice pe cîmpul de bătaie, am fost sigur că te-a confundat cu altcineva.

Christopher rînji.

- Dacă m-am purtat eroid, a fost pur și simplu accidental. Nu făceam decît să încerc să-mi salvez propria piele.

Un hîrîit amuzat se auzi în pieptul bătrînului, înainte de a-l putea împiedica. Sprîncenele îi coborîră.

- Te-ai comportat cu onoare, se pare. Se vorbește despre un rang de cavaler, ce ți-a fost decernat. Pînă la urmă, poate ai să încerci să fii receptiv la invitațiile reginei. Refuzul tău de a sta la Londra, după întoarcerea din Crimeea, nu a fost bine văzut.

Christopher îi aruncă o privire răutăcioasă.

- N-am vrut să-i distrez pe oameni, ca un fel de maimuță dresată. Nu sînt cu nimic deosebit de miile de bărbați, care au făcut ceea ce se presupunea că trebuia să facă.

- O astfel de modestie e ceva nou la tine, observă alene bunicul lui. Este veritabilă, sau mai ales în beneficiul meu?

Rămînînd într-o tăcere morocănoasă, Christopher trase iritat de cravată, o desfăcu și o lăsă să-i atîrne de gît. Și cum asta nu-l ajută să se răcorească, se duse la fereastra deschisă.

Se uită în jos, la stradă. Era aglomerată și plină de zarvă - în lunile mai calde, oamenii trăiau în public - șezînd sau stînd în picioare în ușă, mîncînd, bînd și vorbind, în timp ce vehiculele și copitele cailor stîrneau un praf fierbinte și fetid. Atenția lui Christopher fu atrasă de un cîine, care se afla în spatele unei cotigi, în timp ce stăpînul lui conducea poneiul ce se spetea, de-a lungul străzii principale. Gîndindu-se la Aibert, fu cuprins de remușcări. Ar fi vrut să-l fi adus și pe el la Londra.

Dar nu. Gălăgia și restricțiile l-ar fi înnebunit pe bietul Albert. Îi era mai bine acolo, la țară.

Își întoarse atenția spre bunicul lui, realizînd că acesta spunea ceva.

—... am reconsiderat problema moștenirii tale. Inițial am pus deoparte foarte puține pentru tine. Partea leului era, desigur, pentru fratele tău. Dacă a existat vreodată un bărbat, care merita Riverton mai mult decît John Phelan, eu încă nu l-am întîlnit.

- De acord, rosti Christopher calm.

- Dar acum a plecat, fără să lase un urmaș, ră-mînînd astfel doar tu. Și cu toate că, acum caracterul tău dă semne de îmbunătățire, nu sînt convins că meriți Riverton.

- Nici eu. Christopher făcu o pauză. Nu vreau nimic ce ai intenționat inițial să-i dai lui John.

- Am să-ți spun ce vei primi, indiferent ce vrei tu. Tonul lui Annandale era ferm, dar nu lipsit de amabilitate. Ai responsabilități, băiete, și acestea nu pot fi îndepărtate sau evitate. Dar, înainte de a-ți expune modul de acționare, vreau să te întreb ceva.

Christopher îl privi inexpresiv.

- Da, sir.

- De ce ai luptat, așa cum ai făcut-o? De ce ți-ai riscat viața așa de des? Ai făcut-o pentru binele țării?

Christopher sforăi dezgustat.

- Războiul n-a fost pentru binele țării. A fost făcut în beneficiul intereselor particulare mercantile și alimentat de vanitatea politicianilor.

- Atunci, ai luptat pentru glorie și medalii?

- Deloc.

- Atunci, de ce?

În liniște, Christopher căută printre posibilele răspunsuri. Descoperind adevărul, îl examinează cu o resemnare obosită, înainte de a răspunde:

- Tot ce am făcut a fost pentru oamenii mei. Pentru cei fără grade, care au intrat în armată pentru a evita foamea sau azilul de săraci. Și pentru ofițerii tineri, care aveau experiență și serveau de mult, dar nu au avut mijloace să-și cumpere un mandat militar. Am primit comanda, doar pentru că am avut bani să o cumpăr, nu din cauza vreunui merit. Absurd. Iar oamenii din compania mea, bieții ticăloși, se presupunea că trebuie să mă urmeze, chiar dacă m-aș fi dovedit incompetent, imbecil, sau laș. Nu aveau de ales, depindeau de mine. Și deci, nici eu n-am avut de ales, ci doar să încerc să fiu comandantul de care aveau nevoie. Am încercat să-i mențin în viață. Ezită. Dar am eșuat mult prea des. Și acum, mi-ar plăcea ca cineva să-mi spună cum să trăiesc în continuare, cu moartea lor pe conștiință. Fixându-și privirea - fără să vadă - pe o pată depărtată a covorului, se auzi spunând: nu vreau Riverton. Mi s-au dat destule lucruri, pe care nu le-am meritat.

Annandale îl privi într-un fel, cum nu o făcuse niciodată înainte, speculativ și aproape amabil.

- De aceea o vei avea. Nu voi diminua cu nici un ban, sau cu un centimetru de teren, ceea ce voiam să-i dau lui John. Pun pariu că vei avea grijă de arendașii și de muncitorii tăi, cu același simț al responsabilității, pe care l-ai avut față de oamenii tăi. Făcu o pauză. Poate că tu și Riverton vă veți face bine unul altuia. Era destinată să fie povara lui John. Acum e a ta.

Cînd un august lent și fierbinte se instalează peste Londra, duhoarea adunată începu să-i alunge pe locuitorii orașului spre aerul mai dulce de la țară. Christopher era mai mult decît gata să se întoarcă

În Hampshire. Devenise clar că Londra nu-i făcuse bine deloc.

Aproape în fiecare zi se luptase cu imagini ce năvăleau peste el de nicăieri, spaime, dificultăți de concentrare. Coșmaruri și sudoare când dormea, melancolie când era treaz. Auzea sunetul armelor și al șrapnelor, când nu exista nicăieri așa ceva, simțea bătaile inimii începînd să bubuie și mâinile să-i tremure fără motiv. Era imposibil să-și coboare garda, indiferent de circumstanțe. Își vizitase vechii prieteni din regiment, dar când a făcut tentativa să întrebe dacă sufereau de aceleași misterioase indispoziții, se lovi de o tăcere absolută. Era ceva ce nu putea fi discutat. Era ceva de care trebuia să te ocupi personal, singur, în orice fel ar fi putut să cedeze.

Singurul lucru care ajuta era alcoolul tare. Christopher și-l administra, pînă când confortul cald și întunecat al alcoolului îi liniștea creierul înnebunit. Și încerca să-i calculeze efectele, așa încît să poată fi treaz când trebuia. Ascunzîndu-și cît de bine putea nebunia, ce depășea limitele rațiunii, se întreba când și cum, sau dacă se va simți vreodată mai bine.

În ce o privea pe Prudence... era un vis pe care trebuia să-l lase să dispară. O iluzie pierdută. O parte din el murea puțin cîte puțin, de fiecare dată când o vedea. Nu simțea o dragoste adevărată pentru el, asta era clar. Nimic asemănător cu ceea ce scrisese. Poate în efortul de a-l distra, selectase fragmente din romane sau piese și le copiase în scrisorile ei. Crezuse într-o iluzie.

Știa că Prudence și părinții ei au sperat că îi va cere mîna, acum că Sezonul se apropia de sfîrșit. Mama ei, îndeosebi, sugerase indirect căsătoria,

zestrea, promisiunea unor copii frumoși și liniștea căminului. Totuși, el nu era în situația de a fi un soț corespunzător, pentru nimeni.

Cu o teamă amestecată cu ușurare, Christopher se duse la reședința din Londra a familiei Mercer, pentru a-și lua rămas bun. Când ceru permisiunea să vorbească între patru ochi cu Prudence, mama ei îi părăsi, lăsându-i în salon câteva minute, cu ușa rămasă în mod vădit deschisă.

- Dar... dar... rosti Prudence panicată, când îi spuse că părăsea orașul, n-ai să pleci fără să vorbești întâi cu tata, nu-i așa?

- Despre ce să vorbesc cu tatăl tău? întrebă Christopher, cu toate că știa.

- Am crezut că vrei să-i ceri permisiunea de a- mi face curte în mod oficial, rosti Prudence părînd indignată.

El privi direct în ochii verzi.

- În acest moment, nu am libertatea să fac asta.

- *Nu ai libertatea?* Prudence sări în sus obligîndu-l și pe el să se ridice și îi aruncă o privire de furie nedumerită. Ba sigur că ai. Nu există altă femeie, nu-i așa?

-Nu.

- Problemele tale de afaceri sînt rezolvate, cu moștenirea e în ordine?

- Da.

- Atunci nu mai există nici un motiv să aștepți. În mod cert, ai dat tuturor impresia că îți pasă de mine. În special cînd te-ai întors, la început - mi-ai spus de atîtea ori cît de mult ai dorit să mă vezi, ce mult am însemnat pentru tine... De ce îți s-a răcit pasiunea?

- M-am așteptat - am sperat - că vei fi ca aceea care erai în scrisori. Christopher făcu o

pauză privind-o de aproape. M-am întrebat adesea... te-a ajutat cineva să le scrii?

Cu toate că Prudence avea o față de înger, furia din ochii ei era exact opusul unei seninătăți cerești.

- O! De ce mă întrebi mereu de aceste scrisori stupide? Erau doar cuvinte. Cuvintele nu înseamnă nimic!

„Vl-ai făcut să înțeleg că, cuvintele sînt lucrurile cele mai importante din lume...”

- Nimic, repetă Christopher privind-o.

- Da. Prudence păru ușor calmată, cînd văzu că-i captase întreaga atenție. Sînt aici, Christopher. Sînt reală. Acum nu mai ai nevoie de scrisorile alea afurisite. Mă ai pe *mine*.

- Dar ce a fost cînd mi-ai scris despre qinte- sență? Întrebă el. N-a însemnat nimic?

- Despre... Prudence se uită la el roșind. Nu-mi amintesc ce am vrut să spun cu asta.

- Cel de al cincelea element, după Aristotel, îi reaminti el amabil.

Culoarea ei pieri, lăsînd-o albă ca hîrtia. Arăta ca un copil vinovat, prins asupra unei pozne.

- Ce are asta de a face cu noi? țipă ea, găsindu- și refugiul în furie. Vreau să vorbesc despre ceva real. Cui îi pasă de Aristotel?

Jmi place ideea că există puțin din lumina stelară în fiecare din noi...”

Nu ea scrisese vreodată aceste cuvinte.

Pentru o clipă Christopher fu incapabil să reacționeze. Un gînd urmă celuilalt, fiecare conectîndu-se scurt, ca mîinile sportivilor în cursa de ștafetă. O cu totul altă femeie îi scrisese... cu consimțămîntul lui Prudence... fusese amăgit... Audrey trebuie că a știut... fusese determinat să-i pese... apoi scrisorile s-au oprit. *De ce?*

„Nu sînt cine crezi tu că sînt... ”

Christopher își simți gîtul și pieptul strîngîndu-se și auzi un scrîșent, ceva ce suna ca un hohot de rîs.

Rîdea și Prudence, un sunet plin de ușurare. Nu avea nici pe departe idee, ce îi cauzase lui amuzamentul acela amar.

Au vrut să-l prostească? Se intenționase asta, ca o răzbunare pentru vreo greșeală trecută? Pentru Dumnezeu, va afla cine a făcut-o și de ce.

A iubit și a fost trădat de cineva, al cărui nume nici nu-l cunoștea. Încă o mai iubea - asta era partea de neiertat. Și va plăti, indiferent cine era.

Era bine să ai din nou un scop, să vînezi pe cineva cu intenția de a-i face rău. Era ceva familiar. Era ceva ce semăna cu el.

Zîmbetul lui, subțire ca lama de cuțit, îi tăie furia rece.

Prudence îl privea nesigură.

- Christopher? se bîlbîi ea. La ce te gîndești?

Se îndreptă spre ea și o prinse de umeri, gîndindu-se o secundă ce ușor ar fi fost să-și ajunece mîinile în sus, pe gîtul ei, și să o sugrume. Își modelă gura într-un zîmbet fermecător.

- Ai dreptate, rosti el. Cuvintele nu sînt importante. Asta e ceea ce e important. O sărută încet, expert, pînă cînd îi simți trupul subțire relaxîndu-se lipit de el. Prudence scoase un mic sunet de încîntare, înnodîndu-și brațele în jurul gîtului său. Înainte de a pleca în Hampshire, murmură Christopher lîngă obrazul ei îmbujorat, am să-i cer tatălui tău permisiunea de a te curta oficial. Asta îți place?

- O, da, țipă Prudence cu fața radiind. O, Christopher... am inima ta?

- Ai inima mea, rosti Christopher inexpressiv ținând-o aproape, în timp ce privirea lui rece se fixă pe un punct îndepărtat, dincolo de fereastră.

Cu excepția faptului că, nu-i mai rămăsese deloc inimă, pe care să i-o dea.

- Unde e? au fost primele cuvinte ale lui Christopher adresate lui Audrey, în momentul în care a ajuns la casa părinților ei din Kensington.

Furia lui nu păru să o impresioneze pe cumnată.

- Te rog nu te încrunta la mine. Despre ce vorbești?

- Prudence a pus scrisorile în mîna ta, sau altcineva ți le-a dat?

- O! Audrey rămase senină. Stînd pe divanul din salon, apucă un cerc cu lucru de mîna și examinează o porțiune de broderie. Deci, pînă la urmă ai realizat că nu Prudence le-a scris. Ce a dat-o de gol?

- Faptul că știa conținutul scrisorilor mele, dar nimic despre cele pe care le-a trimis ea. Christopher se aplecă spre ea privind-o feroce. A fost una din prietenele ei, nu-i așa? Spune-mi care.

- Nu pot face nici o afirmație.

- Beatrix Hathaway a făcut parte din complot?

Audrey își dădu ochii peste cap.

- De ce ar fi vrut Beatrix să ia parte la ceva de genul acesta?

- Răzbunare. Pentru că odată am spus că aparține grajdurilor.

- Ai negat că ai fi spus asta.

- *Tu* ai zis că așa am spus! Pune jos cercul ăla cu broderie, ori jur că îți fac guler din el. Înțelege ceva, Audrey. Sînt plin de cicatrice din cap pînă în picioare. Am fost împușcat, înjunghiat, împuns cu baioneta, străpuns de șrapnele și tratat de doctori

atît de beți, încît abia puteau să se țină pe picioare.

O pauză sălbatică. Și nimic din toate astea nu m-a rănit așa!

- Regret, rosti Audrey cu un ton supus. N-aș fi fost niciodată de acord, cu nici un fel de schemă, dacă aș fi crezut că-ți va cauza vreo neplăcere. A început ca un act de amabilitate. Cel puțin asta e ceea ce am crezut eu.

Amabilitate! Christopher era revoltat de ideea că a fost privit ca un obiect de care să-ți fie milă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai ajutat să fiu amăgit?

- Nici nu prea am fost conștientă de asta, se înflăcăra ea. Eram pe jumătate moartă de grijă pentru John - nu mîncam, nu dormeam - și eram epuizată. Nu m-am gîndit prea mult la toate astea, decît pentru a hotărî că nu va dăuna nimănui dacă-ți scrie.

- Ba mi-a dăunat, afurisită să fii!

- Ai vrut să crezi că e Prudence, îl acuză ea. Altfel ți-ai fi dat seama, în mod clar, că nu ea era autoarea scrisorilor.

- Eram în mijlocul unui război sîngeros. Nu aveam timp să examinez gerunziul și prepozițiile, în timp ce-mi tîram fundul din tranșee în tranșee...

Fu întrerupt de o voce din prag.

- Audrey! Era Gavin, unul din frații ei, înalt și voinic. Se rezemă neglijent de tocul ușii, aruncîndu-i lui Christopher o privire de avertizare. E imposibil să nu se audă în toată casa zarva stîrnită de cearta voastră. Ai nevoie de ajutor?

- Nu, mulțumesc, afirmă fermă Audrey. Pot să mă descurc și singură, Gavin.

Fratele ei zîmbi ușor.

- De fapt, pe Phelan l-am întrebat.

- Nici el n-are nevoie de ajutor, rosti Audrey cu demnitate. Te rog lasă-ne singuri cîteva minute, Gavin. Avem ceva important de discutat.

- Foarte bine, dar n-am să merg prea departe. Oftînd, Audrey se uită după super-protectorul ei frate, apoi își întoarse atenția spre Christopher.

El o fixa îndîrjit.

- Vreau un nume.

- Numai dacă juri că n-ai să-i faci nici un rău acestei femei.

-Jur.

- Jură pe mormîntul lui John, insistă ea. Intervenii o tăcere îndelungată. E clar, rosti cruntă Audrey. Dacă nu poți să fii sigur că n-ai să-i faci niciun rău, eu categoric nu pot să-ți spun cine e.

- E măritată? în glasul lui intervenise un sunet răgușit.

-Nu.

- E din Hampshire? Audrey ezită, înainte de a face un semn prudent din cap. Spune-i că am s-o găsesc, anunță el. Și, cînd am să reușesc, o să regrete. în liniștea tensionată ce urmă, se îndreptă spre ușă aruncînd o privire peste umăr. între timp, poți să fii prima care mă felicită, adăugă el. Prudence și cu mine sîntem aproape logodiți.

Audrey deveni cenușie.

- Christopher... ce fel de joc e ăsta?

- Ai să afli, veni răspunsul lui rece. Tu și misterioasa ta prietenă o să vă distrați - se pare că amîndurora vă plac jocurile.

CAPITOLUL 14

- Ce dracu' mîncăți acolo? Leo, lord Ramsay, se afla în salonul familiei din Casa Ramsay, uitîndu-se la gemenii lui cu părul negru, Edward și Emmaline, care se jucau pe covor.

Soția lui, Catherine, care îi ajuta pe bebeluși să construiască turnuri, ridică ochii cu un zîmbet.

- Mănîncă biscuiți.
- De ăștia? Leo se uită la un bol de pe masă, cu niște biscuiți mici și cafenii. Arată revoltător de asemănători cu cei cu care Beatrix hrănește cîinele.
- Asta pentru că chiar de aceia sînt.
- Sînt... Dumnezeu mare, Cat! Ce ți-a trecut prin cap! Lăsîndu-se pe vine, Leo încercă să ia un biscuit umed de la Edward.
- Eforturile lui se izbiră de un țipăt indignat.
- E al meu! strigă Edward strîngînd și mai tare în mînă biscuitul.
- Dă-mi-l mie, protestă Catherine. Gemenilor le cresc dinții și biscuiții aceștia sînt tari. Nu există nimic dăunător în ei.
- De unde știi tu asta?
- I-a făcut Beatrix.

- Beatrix nu gătește. După cunoștințele mele, abia dacă poate să întindă untul pe pâine.

- Nu gătesc pentru oameni, rosti veselă Beatrix sosind în salon cu Aibert tropăind după ea. Dar pentru cîini, da.

- Normal. Leo luă un biscuit din grămada cafenie din bol, examinîndu-l cu atenție. Te-ar deranja să-mi spui din ce ingrediente sînt făcute obiectele astea dezgustătoare?

Ca pentru a sublinia situația, sconcsul de companie al lui Beatrix, Dodger, sări ca fulgerul la Leo, îi apucă biscuitul din mîină și se strecură sub un scaun alăturat.

Catherine rîse încet, cînd văzu expresia lui Leo.

- Sînt făcuți din aceleași ingrediente ca biscuiții pentru dinți, my lord.

- Foarte bine, rosti întunecat Leo. Dar dacă gemenii încep să latre și să-și îngroape jucăriile, voi ști pe cine să dau vina. Se ghemui pe podea, alături de fiica lui.

Emmaline îi adresă un zîmbet ud și împinse biscuitul ei umed spre gura lui.

- Ia, Papa.

- Nu, mulțumesc, iubito. Dîndu-și seama că Aibert îi amușina umărul, Leo se întoarse pentru a-l mîngîia. Țsta e cîine, sau mătură de stradă?

- E Aibert, replică Beatrix.

Cîinele se așeză imediat alături de el, cu coada bătînd ritmic în dușumea.

Beatrix zîmbi. Cu trei luni în urmă, o astfel de scenă ar fi fost de neimaginat. Aibert ar fi fost așa de ostil și îngrozit, că ea n-ar fi îndrăznit să-l lase în apropierea copiilor.

Dar cu răbdare, dragoste și disciplină - să nu mai menționăm un mare ajutor din partea lui Rye -

Albert devenise cu totul alt câine. Treptat se obișnuise cu activitatea obișnuită a gospodăriei, inclusiv cu prezența celorlalte animale. Acum întâmpina tot ce era nou cu curiozitate, mai curînd decît cu frică și agresivitate.

Cîștigase și ceva în greutate, care-i era atît de necesară, arătînd sănătos și cu părul lucios. Beatrix îl îngrijea sîrguincios, periind și tunzînd blana în mod regulat, dar lăsîndu-i adorabilele mustăți, care dădeau feței lui o expresie excentrică. Cînd Beatrix îl plimba pe Albert prin sat, copiii se adunau în jurul lui și el se supunea fericit mîngîierilor lor. Îi plăcea să se joace și să facă aport. Fura papuci și încerca să-i îngroape, cînd nimeni nu se uita la el. Pe scurt, era un câine absolut normal.

Deși Beatrix încă se mai usca de dorul lui Christopher, încă era disperată după el, descoperise că cel mai bun remediu pentru suferințele inimii era să încerce să fie de folos celorlalți. Existau întotdeauna oameni care aveau nevoie de ajutor, inclusiv arendașii și sătenii de pe pămînturile Ramsay. Și, cu sora ei Win în Irlanda, și Amelia ocupată cu gospodăria, Beatrix era singura surioară care avea timp și mijloace pentru activități caritabile. Le ducea alimente celor bolnavi și săraci din sat, îi citea unei femei bătrîne cu vederea slăbită și deveni implicată în acțiunile bisericii locale. Beatrix descoperi că această activitate avea satisfacțiile ei. Cînd era ocupată, era departe de a cădea în melancolie.

Acum, privindu-l pe Albert împreună cu Leo, Beatrix se întreba cum ar reacționa Christopher vîzînd schimbările petrecute în câine.

- Este un nou membru al familiei? Întrebă Leo.
- Nu, mai curînd un oaspete, replică Beatrix. Aparține căpitanului Phelan.

- L-am văzut pe Phelan cu câteva ocazii în timpul Sezonului, remarcă Leo. Un zîmbet îi înflori pe buze. I-am spus că, dacă insistă să cîştige la cărți de fiecare dată cînd jucăm, în viitor va trebui să-l evit.

- Cum era căpitanul Phelan cînd l-ai văzut? Întrebă Beatrix sperînd să pară rezervată. Arăta bine? Era în toane bune?

Catherine răspunse gînditoare.

- Părea să fie sănătos și în mod cert încîntător. Era adesea văzut în compania Prudencei Mercer.

Beatrix simți un îngrozitor junghi de gelozie. Își întoarse privirile.

- Ce drăguț, rosti ea cu voce înăbușită. Sînt sigură că făceau o pereche frumoasă.

- Există și un zvon de logodnă, adăugă Catherine. Îi aruncă un zîmbet ațîțător soțului ei. Poate căpitanul Phelan va succomba pînă la urmă, în fața iubirii unei femei bune.

- În mod cert, a succombat în fața a destul de multe alte genuri de femei, replică Leo cu un aer de mironisiță, care o făcu pe ea să izbucnească în rîs.

- Hopa! Așa ai umblat și tu după toate femeile? Îl acuză Catherine cu ochii sclipind.

- A fost de mult, în trecut, o informă Leo.

- Femeile rele sînt mai distractive? Întrebă Beatrix.

- Nu, draga mea. Dar unii au nevoie de ele, pentru contrast.

Beatrix fu abătută tot restul după-amiezei, simțindu-se mizerabil în sinea ei, la gîndul apropierei lui Christopher de Prudence. Logodiți. Căsătoriți, împărțind același nume.

Împărțind același pat.

Pînă acum nu fusese niciodată geloasă și era agonizant. Era ca o moarte lentă, prin otrăvire. Prudence petrecuse vara curtată de un soldat

Irumos și un erou, în timp ce Beatrix își petrecuse vara cu câinele lui.

Și în curînd va veni să-l recupereze pe Aibert, iar ea nu va rămîne nici măcar cu câinele.

Imediat după întoarcerea sa la Stony Cross, Christopher află că Beatrix Hathaway l-a furat pe Aibert. Servitorii nici măcar nu au avut decența de a se arăta plini de regret, spunînd niște povești rizibile despre câine, care a fugit, iar Beatrix a insistat să-l ia.

Deși era sătul de călătoria de douăsprezece ore de la Londra, murea de foame, era plin de praful călătoriei și în toane incredibil de rele, Christopher se trezi călărind spre Casa Ramsay. Era timpul să pună capăt, o dată pentru totdeauna, amestecului lui Beatrix.

Se lăsase seara cînd ajunsese la Casa Ramsay, umbrele tîrîndu-se prin pădure, pînă cînd copacii deveniră ca niște cortine date deoparte, pentru a dezvălui imaginea casei. Ultimele urme de lumină dădeau o strălucire roșcată cărămizilor și sclipeau pe geamurile cu multe ochiuri. Cu încîntătoarea linie neregulată a acoperișului și cu coșurile căminelor, casa părea că crescuse din pămîntul fertil al comitatului Hampshire, ca și cum făcea parte din pădure, un obiect viu ce în jos își trimitea rădăcinile, iar în sus se ridica spre cer.

Pe afară, se vedea agitația obișnuită a personalului, valeți, grădinari și oamenii de la grajd, care acum se retrăgeau spre interior, după munca zilei. Animelele erau duse în șură, caii în grajd. Un scurt interval, Christopher făcu pauză pentru a aprecia situația. Se simțea pe dinafară, un intrus.

Hotărît să-și facă vizita scurtă și eficientă, Christopher călări spre intrare, dădu frîul unui valet și se îndreptă cu pași mari spre ușa din față.

Menajera veni să-l salute și el ceru să o vadă pe Beatrix.

- Familia ia cina, sir... Începu menajera.

- Nu-mi pasă. Ori o aduci pe domnișoara Hathaway la mine, ori am să o găsesc eu însumi. Deja hotă rîse că gospodăria Hathaway nu va putea face nimic, pentru a-i abate sau a-i distrage atenția. Fără îndoială că, după o vară petrecută cu cîinele lui cel rău, o să i-l restituie pe Albert fără remușcări. În ceea ce o privea pe Beatrix - spera că va încerca să-l oprească, astfel încît el să poată să-i clarifice cîteva lucruri.

- Ești amabil să aștepți în salonul din față, sir?

Christopher clătină din cap fără o vorbă.

Părănd tulburată, menajera îl lăsă în holul de la intrare.

Nu după mult timp, apăru Beatrix. Era îmbrăcata cu o rochie albă făcută din volane subțiri ce fluturau și cu corsajul înfășurat complicat peste curbele sînilor. Satinul diafan al pielii pieptului și a brațelor dădea impresia că acestea ar fi fost făcute din mătase albă.

Pentru o femeie care-i furase cîinele, era remar cabil de calmă.

- Căpitane Phelan. Se opri în fața lui cu o reverență grațioasă.

Christopher o privea fascinat, încercînd să-și mențină în continuare furia atît de îndreptățită, dar aceasta îi fugise, ca nisipul printre degete.

- Unde sînt pantalonii? se trezi întrebînd cu voce răgușită.

Beatrix zîmbi.

- M-am gîndit că în curînd ai să vii să-l iei pe Albert și nu voiam să te ofensez îmbrăcînd haine bărbătești.

- Dacă erai așa de îngrijorată să nu mă ofensezi, te-ai fi gîndit de două ori înainte de a-mi rapi cîinele.

- Nu l-am răpit. A venit cu mine de bunăvoie.

- Trebuie să-ți amintesc că te-am avertizat să stai departe de el.

- Da, știu. Tonul ei era pocăit. Dar Albert a preferat să stea aici pe timpul verii. Apropo, s-a simțit foarte bine cu noi. Făcu o pauză uitîndu-se la el. Ce mai faci?

- Sînt epuizat, răspunse scurt Christopher. Tocmai am sosit de la Londra.

- Bietul om! Trebuie că ești flămînd. Vino să cinezi cu noi.

- Mulțumesc, dar nu. Tot ce vreau este să-mi iau cîinele și să mă duc acasă. *Și să beau pînă o să .imorțesc.* Unde e Albert?

- Va fi aici într-o clipă. Am rugat-o pe menajeră să-l aducă.

Christopher clipi.

- Nu-i e frică de el.?

- De Albert? O ceruri, nu, toată lumea îl adoră.

Ideea că cineva, *oricine*, îl adoră pe agresivul lui cîine era greu de digerat. Așteptîndu-se să primească un inventar al tuturor stricăciunilor făcute de Albert, Christopher îi aruncă o privire inexpresivă.

Tocmai atunci sosi și menajera, cu un cîine ascultător și îngrijit, care tropăia pe lîngă ea.

- Albert? chemă Christopher.

Cîinele îl privi cu urechile ciulite. Fața lui mus- lacioasă se schimbă, ochii îi străluciră de emoție.

I ără să ezite, Albert se lansă înainte, cu un lătrat fericit. Christopher îngenunchie pe dușumea, luînd

În brațe un câine vesel ce da din coadă. Aibert se întinse să-l lingă, scînci și sări de mai multe ori pe el.

Christopher fu copleșit de o senzație de înrudire și de ușurare. Strîngînd mai aproape trupușorul cald și tare, îi șopti numele și îl mîngîie energic, iar Aibert răspunse scheunînd și tremurînd.

- Mi-ai lipsit, Aibert. Bun băiat! Țsta-i băiatul meu! Incapabil să se stăpînească, Christopher își îngropă fața în blana aspră. Era distrus din cauza vinovăției, umilit de faptul că, cu toate că îl aban donase pe Aibert toată vara, cîinele nu-i reproșa nimic, urîndu-i doar un bun sosit nerăbdător. Am fost plecat prea mult, continuă să murmure Christopher privind în ochii aceia căprui însuflețiți. N-am să te mai părăsesc. își mută pívirea spre Beatrix. A fost o greșeală să-l las, rosti el supărat.

Ea îi zîmbi.

- Aibert nu s-a supărat. A greși e omenește, a ierta e cîinește.

Neîncrezător, Christopher simți cum un zîmbet de răspuns îi ridică rapid colțurile buzelor. Continua să mîngîie cîinele, curat și lucios.

- Ai avut mare grijă de el.

- Se comportă mult mai bine decît înainte, rosti ea. Acum poți să-l iei peste tot.

Ridicîndu-se în picioare, Christopher se uită la ea,

- De ce ai făcut asta? întrebă blînd.

7 Merita să fie salvat. Fiecare poate vedea asta

înțelegerea dintre ei deveni de nesuportat. Inima lui Christopher lucra din greu, cu bătăi neregulate. Ce frumoasă era, în rochie albă! Radia o feminitate sănătoasă, foarte diferită de fragilitatea la modă a femeilor din Londra. Se întreba cum ar fi să o ducă în patul lui, dacă ar fi tot atît de directă în pasiune, cum era în orice altceva.

- Rămîi la masă, îl îndemnă ea.

El clătină din cap.

-Trebuie să plec.

- Ai mînca deja?

- Nu, dar voi găsi ceva acasă, în cămară.

Albert se așezase și îi privea cu atenție.

- Ai nevoie de o masă corespunzătoare, după un voiaj atît de lung.

- Domnișoară Hathaway... Dar respirația i se opri cînd Beatrix îl apucă de braț cu ambele mîini, una de încheitură și alta de cot. Și trase blînd. Simți asta pînă jos, în vîntre, trupul lui răspunzînd activ la atingerea ei. Plictisit și stîrnit, se uită în ochii ei albaștri profunzi.

- Nu vreau să vorbesc cu nimeni, spuse el.

- Sigur că nu. E perfect în ordine. îl trase din nou ușor.

Vino!

Și astfel, Christopher se trezi mergînd alături de Beatrix, trecînd prin holul de la intrare și de-a lungul unui culoar împodobit cu tablouri. Albert tropăia după ei, fără zgomot.

Cînd intrară în sufrageria inundată de lumini, Beatrix îi dădu drumul la braț. Masa era încărcată cu argintărie și cristale, precum și cu o mare cantitate de mîncare. îi recunoscă pe Leo, lord Ramsay și soția lui, ca și pe Rohan și Amelia. Băiatul cu părul negru, Rye, stătea de asemenea la masă. Oprindu-se în prag, Christopher făcu o plecăciune și spuse stingherit:

- Iertați-mă, am venit doar să...

- L-am invitat pe căpitanul Phelan să ni se alătore, anunță Beatrix. Nu vrea să vorbească. Nu-i puneți întrebări directe, dacă nu e absolut necesar.

Restul familiei primi această declarație neortodoxă fără să clipească. Un valet fu trimis să mai aducă un tacîm.

- Haide, Phelan, rosti cu lejeritate Leo. Ne plac oaspeții tăcuți - asta ne permite să vorbim noi mai mult. Oricum, stai jos și nu spune nimic.

- Și dacă reușești, adăugă Catherine cu un zîmbet, încearcă să te arăți impresionat de mintea și inteligența noastră.

- Voi încerca să particip la conversație, se aventură Christopher, dacă pot să mă gîndesc la ceva interesant.

- Asta nu ne va opri pe noi, restul, remarcă Cam.

Christopher se așează pe un scaun gol de lîngă

Rye. O farfurie generos încărcată și un pahar cu vin îi fură puse în față. Doar după ce începu să mănînce, realizează cît de înfometat era. În timp ce devora mîncarea excelentă - calcan prăjit, cartofi, stridii afumate învelite în șuncă crocantă - familia discuta politică și afaceri ale moșiei, garnisite cu o serie de întîmplări din Stony Cross.

Rye se comporta ca un adult în miniatură. Asculta cu respect conversația, ocazional punea întrebări, la care ceilalți răspundeau imediat. După cîte știa Christopher, era ceva neobișnuit să li se permită copiilor să stea la masă cu adulții. Cea mai mare parte din familiile din înalta societate respectau obiceiul de a-i așeza pe copii la masă, singuri în camera lor.

- lei întotdeauna cina cu restul familiei? îl întrebă cu glas scăzut Christopher.

- De cele mai multe ori, șopti ca răspuns Rye. Nu le pasă, atîta timp cît nu vorbești cu gura plină și nu te joci cu cartofii.

- Am să încerc să nu fac așa ceva, îl asigură grav Christopher.

- Și nu trebuie să-i dai de mâncare lui Aibert, la masă, chiar dacă cere. Mătușa Beatrix spune că numai o anumită mâncare e bună pentru el.

Christopher se uită la câinele lui, care stătea retras liniștit într-un colț.

- Căpitane Phelan, întrebă Amelia observînd direcția privirii lui, ce crezi despre schimbarea petrecut în Aibert?

- Aproape de neconceput, răspunse Christopher. M-am întrebat dacă era posibil să-l aduc de pe cîmpul de bătaie, la viața pașnică de aici. Se uită la Beatrix, adăugînd grav: îți sînt îndatorat.

Beatrix roși și zîmbi cu ochii în farfurie.

- Deloc.

- Sora mea a avut întotdeauna o remarcabilă măiestrie în privința animalelor, rosti Amelia. M-am întrebat de nenumărate ori ce s-ar întîmpla, dacă Beatrix și-ar pune în cap să reformeze tot așa și un bărbat.

Leo rînji.

- Propun să găsim un pierde vară, realmente respingător și imoral, și să-l dăm pe mîna lui Beatrix. L-ar aduce pe calea cea bună, în două săptămîni.

- Nu am nici o dorință să reformez bipezi, interveni Beatrix. Patru picioare este minimul absolut. În afară de asta, Cam mi-a interzis să mai bag alte creaturi în șură.

- Cu mărimea ei? se minună Leo. Să nu spui că ai ocupat tot spațiul?

- Cineva trebuie să tragă o linie, într-un fel, rosti Cam. Și a trebuit să fac eu asta, după catîr.

Christopher se uită la Beatrix în alertă.

- Ai un catîr?

- Nu, rosti ea imediat. Poate că a fost în principal jocul luminii, dar părea că orice culoare îi

dispăruse de pe figură. Nu e nimic. Așa e, da, am un catîr. Dar nu-mi place să vorbesc despre el.

- Mie îmi place să vorbesc despre el, se oferi voluntar și inocent Rye. Hector e un catîr foarte drăguț, dar are un spate slab, și piciorul din spate strîmb. Nimeni nu l-a vrut după ce s-a născut, așa ca mătușa Beatrix s-a dus la domnul Caird și i-a spus...

- Numele lui e Hector? Întrebă Christopher cu privirea fixată pe Beatrix.

Ea nu răspunse.

O senzația ciudată și puternică i se răspîndi lui Christopher în trup. Simți cum fiecare fir de păr i se zbîrlește, simți fiecare bătaie a pulsului din vene. Armăsarul de prăsită îi aparține domnului Mawdsley? Întrebă el.

- De unde știi? se auzi vocea lui Rye.

Răspunsul lui Christopher era blînd.

- Cineva mi-a scris despre asta.

Ridicînd paharul cu vin la buze, Christopher își luă privirea de pe fața lui Beatrix, care și-o păstrase cu grijă inexpressivă.

Nu s-a mai uitat la ea tot restul mesei.

Nu a putut, altfel și-ar fi pierdut autocontrolul.

În timpul restului cinei, Beatrix fu aproape sufocată de greutatea propriei sale neliniști. Nu regretase niciodată nimic în viață așa de mult, ca faptul că îl îndemnase pe Christopher să rămînă. Ce a putut el să creadă despre informația că ea achiziționase catîrul domnului Caird și îi dăduse același nume, ca animalului de companie din copilăria lui? Probabil că voia o explicație. Trebuia să treacă de asta, afirmînd că era un fel de informație primită de la Prudence. *Presupun că numele mi-a rămas în cap, cînd l-a menționat Pru, va*

spune, cînd va fi cazul. *Și e un nume frumos pentru un cafîr. Sper că nu te deranjează.*

Da. Asta desigur va funcționa, atîta timp cît ea va părea indiferentă față de întreaga problemă.

Dar cum putea cineva să pară indiferent, cînd era încolțit de panică.

Slavă Domnului, Christopher părea că și-a pierdut interesul față de subiect. De fapt, nu o mai privise deloc, în loc de asta lansîndu-se într-o discuție cu Leo și Cam despre cunoștințele comune de la Londra. Era relaxat și zîmbea, chiar rîse sincer la una din remarcile lui Leo.

Anxietatea lui Beatrix scăzu, cînd deveni evident că subiectul Hector fusese uitat.

Îi arunca lui Christopher priviri furișe, așa cum făcuse toată seara, hipnotizată de aspectul lui. Era bronzat, aurit de soare, iar lumina luminărilor descoperea șuvițe de aur în părul lui. Strălucirea galbenă făcea să scînteieze țepii abia crescuți de pe obrazul lui. Era fascinat de virilitatea naturală și neliniștitoare, ascunsă sub calmul lui. Voia să se delecteze cu făptura lui, așa cum cineva ar fugi pe afară, în plină furtună, lăsînd elementele naturii să se dezlănțuie. Și cel mai mult, tînjea să stea de vorbă cu el... să se studieze unul pe altul în mod deschis, cu ajutorul cuvintelor, să-și împărtășească fiecare gînd, fiecare secret.

- Sincerele mele mulțumiri pentru ospitalitate, rosti în final Christopher, la terminarea mesei. Am avut mare nevoie.

- Trebuie să te întorci curînd, rosti Cam, mai ales să vezi fabrica de cherestea în funcție. Am adus niște inovații, pe care s-ar putea să vrei să le folosești cîndva la Riverton.

- Mulțumesc, mi-ar plăcea să le văd. Christopher se uită direct la Beatrix. Înainte de plecare, domnișoară Hathaway, mă întreb dacă nu vrei să-mi faci cunoștință cu câțărul tău cel faimos. Manierele lui erau relaxate... dar ochii erau ai unui prădător.

Lui Beatrix i se uscă gura. Nu avea scăpare. Asta era foarte clar. Voia răspunsuri. Și le va avea, ori acum, oh mai târziu.

- Acum? Întrebă ea slab. În seara asta?

- Dacă nu te superi, rosti el cu un ton mult prea plăcut. Șura se află la mică distanță de casă, nu-i așa?

- Da, răspunse Beatrix ridicându-se de pe scaun. Bărbații de la masă se sculară la rîndul lor. Rog scuzați-ne, nu va dura mult.

- Pot să vin cu voi? Întrebă înflăcărat Rye.

- Nu, dragul meu, interveni Amelia. E timpul pentru baia de seară.

- Dar de ce trebuie să fac baie, dacă nu văd pe mine nici o murdărie?

- Aceia dintre noi care nu prea au avut timp pentru evlavie, răspunse Amelia cu un surîs, trebuie să accepte măcar să se curețe.

Familia continuă să converseze ușor, pînă cînd Rye urcă la el și Beatrix împreună cu căpitanul Phelan păsăriră casa, cu Aibert pe urme.

După o tăcere generală, Leo a fost primul care a vorbit:

- A observat cineva...

- Da, îl întrerupse Catherine. Ce intenționezi să faci? ^

- Încă nu m-am hotărît. Leo se încruntă și luă o gură de porto. Nu e cineva pe care l-aș dori ca partener al lui Bea.

- Dar cu cine ai vrea să devină parteneră?
- Să mă spînzuri dacă știu, rosti Leo. Cineva cu interese similare. Poate veterinarul local.

- Are optzeci și trei de ani și e surd, rosti Catherine.
- Nu s-ar certa niciodată, sublinie Leo.

Amelia zîmbi și mestecă încet în ceai.

- Deși urăsc să admit, sînt de acord cu Leo. Nu despre veterinar, dar... Beatrix cu un soldat? Nu pare o combinație potrivită.

- Phelan și-a dat demisia, rosti Cam. Nu mai e soldat.

- Și dacă moștenește Riverton, cugetă Amelia, Beatrix ar avea toată pădurea la dispoziție pentru hoinărit...

- Eu văd o asemănare între ei, zise Catherine gînditoare.

Leo ridică o sprinceană.

- Cum să semene, spune-mi te rog? Ei îi plac animalele, lui îi place să tragă cu pușca.

- Beatrix pune distanță între ea și restul lumii. E foarte atrăgătoare, dar totodată are individualitate, în felul ei. Văd aceleași calități și la căpitanul Phelan.

- Da, afirmă Amelia. Ai perfectă dreptate, Catherine. În această privință, combinația pare foarte potrivită.

- Eu tot mai am rezerve, rosti Leo.

- Tu întotdeauna ai, replică Amelia. Dacă-ți amintești, la început ai obiectat împotriva lui Cam, iar acum l-ai acceptat.

- Asta pentru că, cu cît mai mulți cumnați achiziționez, rosti Leo, cu atît mai bine arată Cam, în comparație.

CAPITOLUL 15

În timp ce Beatrix și Christopher se îndreptau spre grajd, nu schimbară nici un cuvînt. Luna acoperită de nori se afla jos pe cer, imaterială ca un cerc de fum în întuneric.

Beatrix era absurd de conștientă de sunetul respirației ei, de zgomotul pașilor pe pietriș, de prezența masculină vitală de lîngă ea.

Un băiat de la grajd le făcu un semn de salut, când intrară în interiorul cald și întunecos. Obişnuiți cu venirile și plecările ei frecvente, grăjdarii învățaseră să o lase să facă ce-i place.

Mirosul pătrunzător de grajd - fîn, cai, nutreț, bălegar - era combinat într-o mireasmă familiară și reconfortantă. În tăcere, îl conduse pe Christopher mai departe în interior, trecînd pe lîngă cail pur- sînge, un cal de birjă, o pereche de cai de trăsură. Animalele necheză și își întoarseră capetele după ei.

Beatrix se opri la boxa catîrului.

- Acesta e Hector, zise ea.

Micul catîr veni spre ei să-i salute. În ciuda defectelor lui, sau poate din cauza lor, era o creatură

adorabilă. Aspectul lui era formidabil, avea o ureche îndoită și o mină calmă și permanent veselă.

Christopher se întinse să-l mângâie și el își apăsă botul în mîna lui. Gingășia lui în contact cu animalul era liniștitoare. Poate că, gîndi Beatrix plină de speranță, nu e chiar așa de furios, cît îi fusese ei de frică.

Inspirînd adînc, mai spuse:

- Motivul pentru care l-am botezat Hector...

- Nu. Christopher se mișcă cu o iuțeală surprinzătoare, țintuind-o de stîlpul boxei. Vocea lui fu joasă și aspră: să începem cu asta: ai ajutat-o pe Prudence să scrie scrisorile alea?

Ochii lui Beatrix se deschiseră mari, cînd se uită la fața lui din umbră. Sîngele îi năvăli în valuri și o roșeață puternică i se răspîndi pe sub piele.

- Nu, reuși ea să spună. Nu am ajutat-o.

- Atunci cine?

- Nimeni n-a ajutat-o.

Era adevărat. Dar nu era adevărul întreg.

- Tu știi ceva, insistă el. Și ai să-mi spui ce.

Putea să-i simtă furia. Aerul era încărcat de ea.

Inima ei se zbătea ca a unei păsărele. Și se lupta să-și stăpînească un val de emoție, aproape de nesuportat.

- Lasă-mă, rosti ea cu un calm excepțional. Nu îi faci bine nici unuia dintre noi cu acest comportament.

Ochii lui se îngustară periculos.

- Nu-ți folosi pe mine, afurisita aia de voce cu care dresezi cîinele.

- Nu e vocea cu care dresez cîinele. Și dacă ești așa hotărît să afli adevărul, de ce nu o întrebi pe Prudence?

- Am întrebat-o. M-a mințit. Așa cum minți și tu acum.

- Întotdeauna ai vrut-o pe Prudence, izbucni Beatrix. Acum o poți avea. Ce importanță mai au câteva scrisori?

- Am fost amăgit. Și vreau să știu cum și de ce.

- Mîndrie, rosti Beatrix cu amărăciune. Asta e tot ce ai... mîndria care ți-a fost rănită.

Una din mîinile lui o apucă de păr, trăgînd blînd dar ferm. Un suspin scăpă din pieptul ei, cînd el îi dădu capul pe spate.

- Nu încerca să schimbi subiectul. Știi ceva ce nu-mi spui. Mîna liberă ajunsese la partea expusă a gîtului ei. Pentru o clipă, cît o bătaie de inimă, ea crezu că s-ar putea să o sugrume. În loc de asta, el o mîngîie duios, degetul mare ajungînd printr-o mișcare subtilă în adîncitura de la bază. Intensitatea propriei ei reacții o ului.

Cu ochii pe jumătate închiși, Beatrix rosti slab:

- Încetează.

Luînd frisonul ei de răspuns ca un semn de aversiune sau de frică, Christopher își înclină capul, pînă cînd respirația lui îi mîngîie obrazul.

- Nu încetez, pînă nu aflu adevărul.

Niciodată. Dacă i l-ar spune, o va urî pentru felul

în care l-a înșelat și l-a abandonat. Unele greșeli nu pot fi iertate.

- Iadul să te ia, rosti Beatrix șovăitoare. Nu folosise în viața ei astfel de cuvinte.

- Sînt deja în iad. Trupul lui îl immobilizase pe al ei, picioarele lui presîndu-se printre faldurile fustelor.

Copleșită de vinovăție, frică și dorință, încercă să-i dea la o parte de pe gît mîna mîngîietoare. Degetele lui se îngropară în părul ei, strîngînd scurt și dureros. Gura lui era aproape de a ei. O immobiliză, cu toată puterea, forța și masculinitatea

lui și ea închise ochii, când simțurile i se calmară întunecate, într-o așteptare neajutorată.

- Am să te fac să-mi spui, îl auzi ea mormăind.

Apoi o sărută.

Într-un anumit fel, gîndi Beatrix ca prin ceață, Christopher pare să aibă impresia că ea îi va găsi sărutările atît de supărătoare, încît îi va mărturisi totul, numai să-l facă să înceteze. Nu putea să-și închipuie cum a juns el la o asemenea concluzie. Dar de fapt, ea nu putea nici măcar să gîndească.

Gura lui se tîrî peste a ei cu mișcări suple, intime, pînă găsi o direcție care să facă să devină cu desăvîrșire neputincioasă. Își petrecu brațele după gîtul lui, ca să nu cadă pe dușumea de parcă n-ar fi avut oase. Aducînd-o și mai aproape și sprijinind-o de trupul lui tare, el o exploră încet, cu vîrfurile limbii atingînd, gustînd.

Trupul ei se sprijini și mai mult de al lui, cînd membrele îi deveniră grele de plăcere. Realiză momentul cînd furia lui fu eclipsată de pasiune, dorința schimbîndu-i-se într-o nevoie ardentă. Degetele i se îngropară în părul lui frumos, cu șuvițele grele și vibrante în palmele ei. Cu fiecare respirație, inhala și mai tare mirosul lui, urme de santal pe pielea fierbinte de mascul.

Gura lui alunecă de pe a ei și se îndreptă dură de-a lungul gîtului, trecînd peste Jocurile sensibile care o făcură să se crispeze. Întorcîndu-și fața orbește, îi atinse urechea cu buzele. El trase adînc aer în piept și își dădu capul pe spate. Mîna lui ajunsese la maxilarul ei și îl apucă ferm.

- Spune-mi ce știi, ceru el cu respirația dogo- rîndu-i buzele. Ori am să fac ceva mai rău decît atît. Am să te am aici și acum. Asta vrei?

De fapt...

Totuși, amintindu-și că aceasta se presupune că e o pedeapsă, o constrângere, Beatrix reuși să rostească lipsită de vlagă:

- Nu. Oprește-te. Gura lui o prădă din nou. Ea oftă și se lipi de el.

O sărută mai dur, apăsându-i spatele de peretele din șipci al boxei, cu mâinile rătăcind indecent. Trupul ei era înlănțuit, comprimat și ascuns în straturile de haine feminine, zădărnindu-i încercările de a o mîngîia.

Îmbrăcămintea lui însă, prezenta mult mai puține obstacole. Ea își strecură brațele în haina lui, încercînd să-l atingă, trăgînd înflăcărată de vestă și de cămașă. Ajungînd pe sub bretele, reuși să-i scoată cămașa din pantaloni, materialul păstrînd căldura trupului său.

Amîndoi își pierdură răsuflarea, cînd degetele ei reci atinseră pielea fierbinte a spatelui lui. Fascinată, Beatrix exploră curbura mușchilor, rețeaua compactă de tendoane și oase, puterea uimitoare existentă aproape de suprafață. Descoperi cicatricele, vestigiile ale durerii și supraviețuirii. Cînd dădu de o urmă vindecată, o acoperi tandru cu palma.

Un fior străbătu ființa lui. Christopher gemu și își strivi gura de a ei, lipindu-i trupul de al lui, pînă cînd împreună descoperiră erotismul, cadența. Din instinct, Beatrix încercă să-l atragă în ea, sugîndu-i buzele și limba.

Dar Christopher întrerupse brusc sărutul, gîfîind. Legăndu-i capul în mâini, își apăsă fruntea de a ei.

- Tu ai fost? Întrebă el răgușit. Nu-i așa?

Beatrix simți lacrimile alunecîndu-i pe sub gene, indiferent cît de mult încerca să clipească pentru a le reține. Inima ei era cuprinsă de flăcări. Părea că

toată viața ei a condus-o spre acest bărbat, spre această clipă inexprimabilă de iubire.

Era însă prea îngrozită de disprețul lui și prea rușinată de propriile ei acțiuni, pentru a răspunde.

Degetele lui Christopher găsiră urma lacrimilor pe pielea umedă. Gura îi atinse ușor buzele tremurătoare, întîrziind într-un colț fin, apoi alunecînd în sus spre curba sărată a obrazului.

După care îi dădu drumul, făcu un pas înapoi și o privi cu o furie nedisimulată. Totuși, dorința exersa o asemenea forță asupra lor, încît Beatrix se întreba zăpăcită cum putea el să stea la distanță.

Lui îi scăpă un oftat zguduitor, apoi își îndreptă îmbrăcămintea, mișcîndu-se cu o grijă exagerată, de parcă ea era otrăvită.

- Afurisită să fii! Vocea lui era joasă și încordată. Apoi ieși din grajd cu pași mari.

Aibert, care stătuse lîngă boxă, se luă după el. Dar, dîndu-și seama că Beatrix nu li se alătura, terierul se întoarse spre ea scîncind.

Beatrix se aplecă să-l mîngîie.

- Du-te, băiete, șopti ea.

Ezitănd o clipă, Aibert alergă după stăpînul lui.

Și Beatrix îi privi disperată pe amîndoi.

Două zile mai tîrziu avu loc un bal la conacul Stony Cross, conacul de la țară al lordului și lady-ei Westcliff. Ar fi fost dificil să găsești un loc mai frumos decît vechea reședință, construită din piatră de culoarea mierii și înconjurată de grădini extinse. Complexul era situat pe un mal înalt și abrupt, ce se ridica deasupra rîului Itchen. Ca vecini și prieteni ai lordului și lady-ei Westcliff, fu invitată toată familia Hathaway. Cam îndeosebi era un companion

valoros și frecvent al lordului, cei doi fiind cunoștințe apropiate de mulți ani.

Deși Beatrix fusese oaspete la conacul Stony Cross cu multe ocazii precedente, tot mai era mișcată de frumusețea casei și în special de interiorul bogat. Sala de bal era incomparabilă, cu dușumeaua din parchet cu un desen complicat și un șir dublu de candelabre, dintre care două de-a lungul pereților, în fața nișelor semi-circulare ce cuprindeau bănci tapisate cu catifea.

După ce se împărtășe din aperitivele de pe mesele lungi ale bufetului, Beatrix intră în sala de bal, împreună cu Amelia și cu Catherine. Scena era o risipă de culoare, doamne îmbrăcate în toalete de seară remarcabile, bărbații înveșmîntați în ansambluri oficiale negru cu alb. Strălucirea candelabrelor de cristal era aproape umbrită de frumoasa etalare a bijuteriilor de la încheieturile, gâturile și urechile femeilor.

Gazda serii, lordul Westcliff, se apropie pentru a schimba amabilități cu Beatrix, Amelia și Catherine. Lui Beatrix îi plăcuse întotdeauna lordul, un bărbat curtenitor și onorabil, de a cărui prietenie beneficiase familia Hathaway în nenumărate ocazii. Cu trăsăturile lui colțuroase, cu părul și ochii negri ca tăciunele, era mai curînd frapant decît frumos. Și era înconjurat de o aură de putere confortabilă, dar fără stridențe. Westcliff o invită pe Catherine la dans, gest de favoare ce nu fu trecut cu vederea de ceilalți oaspeți, iar ea acceptă cu un zîmbet.

- Ce amabil e! i se adresă Amelia lui Beatrix privindu-l pe lord conducînd-o pe Catherine în mijlocul perechilor ce se roteau. Am observat că întotdeauna își face un punct de onoare din a fi îndatoritor și amabil cu familia Hathaway. în felul

acesta, nimeni nu îndrăznește să ne jignească, sau să ne umilească.

- Cred că-i plac oamenii nonconformiști. Nu e așa de cumpătat, cum ar putea cineva să creadă.

- Lady Westcliff spune exact același lucru, confirmă Amelia zîmbind.

Replica nu se mai formulă pe buzele lui Beatrix, cînd zări un cuplu foarte potrivit în cealaltă parte a încăperii Christopher Phelan vorbea cu Prudence Mercer. În fracul oficial negru cu alb erau îmbrăcați toți bărbații. Dar pe cineva ca Christopher îi tăia respirația. Își purta fracul cu o degajare naturală, cu silueta relaxată dar dreaptă, și cu umerii largi. Albul cravatei scrobite oferea un contrast izbitor cu pielea lui bronzată, în timp ce lumina candelabrelor strălucea pe părul lui auriu ca bronzul.

Urmărindu-i privirea, Amelia ridică din sprîncene.

- Ce bărbat atractiv, rosti ea. Atenția i se întoarse spre Beatrix: îți place, nu-i așa?

Înainte de a se putea stăpîni, îi aruncă surorii ei o privire îndurerată. Apoi lăsîndu-și ochii în jos, zise:

- Au existat o duzină de situații în trecut, cînd ar fi trebuit să-mi placă un anume domn. Cînd era convenabil, potrivit și la îndemîină. Dar nu, eu a trebuit să aștept pe cineva special. Cineva care să-mi facă inima să se simtă de parcă ar fi fost călcată în picioare de elefanți, aruncată în Amazon și mîncată de peștii pirania.

Amelia îi zîmbi compătimitoare și își puse mîna înmănușată peste a ei.

- Dragă Bea. Te-ar consola dacă ți-aș spune că astfel de sentimente pline de pasiune sînt perfect normale?

Beatrix își întoarse mîna cu palma în sus, înapoind strîngerea surorii ei. De cînd mama lor

murise, cînd Bea avea doisprezece ani, Amelia a fost pentru ea o sursă nesfîrșită de dragoste și răbdare.

- Asta e pasiunea? se auzi întrebînd încet. Pentru că se simte din cale afară de rău. E ca o boală mortală.

- Nu știu, draga mea. E dificil să spui care e diferența între dragoste și pasiune.

Timpul îți va dezvălui adevărul, pînă la urmă. Amelia făcu o pauză. El e atras de tine, afirmă ea. Toți am observat asta noaptea trecută. De ce nu-l încurajezi, draga mea?

Beatrix își simți gîtul strîngîndu-i-se.

- Nu pot.

- De ce nu?

- Nu pot să-ți explic mai mult, rosti nenorocită Beatrix, doar că l-am amăgit.

Amelia o privi surprinsă.

- Asta nu ți se potrivește. Tu ești cea mai puțin amăgitoare persoană, pe care o cunosc.

- N-am vrut să fac asta. Și el nu știe că eu am fost. Dar cred că mă suspectează.

- Oho! Amelia se încruntă, în timp ce digera perplexă declarația. Ei bine, aceasta nu pare să fie chiar o încurcătură. Poate că trebuie să ai încredere în el. Reacția lui s-ar putea să te surprindă. Ce obișnuia mama să spună, de fiecare dată cînd o împingeam pînă la limitele răbdării: „Dragostea iartă totul”. Îți amintești?

- Sigur că da, afirmă Beatrix. Îi scrisese exact această propoziție lui Christopher, în una din scrisorile ei. Gîtul i se strînse și mai mult. Amelia, nu pot să discut despre asta acum. Sau voi începe să plîng și să mă arunc pe jos.

- Ceruri, nu face asta! Cineva s-ar putea să te calce.

Altă discuție fu împiedicată, când un domn veni să o invite pe Beatrix la dans. Deși ea nu se simțea în stare să dansese în acel moment, era cel mai urât comportament să refuzi o astfel de invitație, la un bal particular. Dacă cineva nu avea o scuză plauzibilă și evidentă, cum ar fi fost un picior rupt, trebuia să danseze.

Și într-adevăr, nu era greu să fii partenera acestui domn, Theo Chickering. Era un tânăr atractiv și amabil, pe care Beatrix îl întâlnise în timpul ultimului Sezon petrecut de ea la Londra.

- Îmi faceți onoarea, domnișoară Hathaway?

Beatrix îi zîmbi.

- Va fi plăcerea mea, domnule Chickering. Dînd drumul mîinii surorii ei, se îndreptă spre el.

- Arăți adorabilă în seara asta, domnișoară Hathaway.

- Mulțumesc, amabile domn. Beatrix îmbrăcase cea mai bună rochie de seară a ei, făcută din mătase de culoare violet strălucitor. Decolteul era adînc, lăsînd să se vadă cu generozitate pielea palidă. Părul îi fusese ridicat într-un coc de bucle, prinse cu o mulțime de agrafe împodobite cu perle - în afară de asta nu purta nici o altă podoabă.

Perfect conștientă și simțînd cum i se ridică părul pe ceafă, Beatrix își aruncă rapid ochii în jur. Privirea îi fu imediat atrasă de o pereche de ochi cenușii și reci. Christopher se uita la ea, fără să zîmbească.

Chickering o conduse grațios în mijlocul ringului. După ce terminară un tur, Beatrix se uită peste umăr, dar Christopher nu o mai privea.

De fapt, după aceea, nu se mai uită la ea nici măcar o dată.

Beatrix făcu efortul să rîdă și să danseze cu Chickering, în timp ce în sinea ei reflecta că nu are nimic de făcut, decît să încerce să se prefacă că e fericită, cînd de fapt nu era. Discret se uită iar la Christopher, înconjurat de femei, care voiau să flirteze cu el și de bărbați, care voiau să îi audă poveștile.. Se pare că toată lumea dorea să fie alături de omul, pe care mulți îl numeau cel mai sărbătorit erou de război al Angliei. Christopher trata totul cu sînge rece, părăind stăpîn pe el și curtenitor și schițînd din cînd în cînd cîte un zîmbet.

- E greu pentru cineva să concureze cu *așa ceva*, i se adresă sec Chickering lui Beatrix, făcînd un semn în direcția lui Christopher. Faimă, mare bogăție și cu capul acoperit de păr. Și nimeni n-ar putea să-l disprețuiască, pentru că a cîștigat războiul de unul singur.

Beatrix rîse și îi aruncă o privire batjocoritor- miloasă.

- Nu ești mai puțin impresionant decît căpitanul Phelan, domnule Chickering.

- În ce sens? Nu am fost în armată și nici nu am fairrrâ, sau mare bogăție.

- În schimb ai capul acoperit de păr, sublinie Beatrix. Chickering zîmbi.

- Mai dansează cu mine și ai să-mi poți vedea incomparabilele mele plete, după cum ți-e voia.

- Mulțumesc, dar deja am dansat împreună două dansuri și mai multe ar fi scandalos.

- Mi-ai frînt inima, o informă el și ea rîse.

- Sînt o mulțime de doamne încîntătoare aici, care ar fi fericite să o repare, zise ea. Te rog du-te

și fă-le o favoare - un domn care dansează așa bine ca tine nu trebuie să fie monopolizat.

Cînd Chickering o părăsi cu regret, Beatrix auzi o voce cunoscută în spatele ei.

- Beatrix.

Cu toate că ar fi vrut să se facă mică de tot, își îndreptă umerii și se întoarse să facă față vechii ei prietene.

- Bună, Prudence, rosti ea. Ce mai faci?

Prudence era somptuos îmbrăcată într-o rochie de seară crem, cu fustele o spumă masivă de dantelă deschisă la culoare, ridicate și prinse din loc în loc cu boboci de trandafir roz, din mătase.

- Foarte bine, mulțumesc. Ce rochie modernă... arăți foarte matură în seara asta, Bea.

Beatrix zîmbi fals la această dovadă de condescendență, provenind de la o fată care era doar cu un an mai tînără decît ea.

- Am douăzeci și trei de ani, Pru. Îndrăznesc să spun că arăt deja matură, de cîtăva vreme.

- Sigur că da.

Urmă o pauză lungă și incomodă.

- Dorești ceva? Întrebă Beatrix direct.

Prudence zîmbi și se apropie și mai mult.

- Da. Vreau să-ți mulțumesc.

- Pentru ce?

- Ai fost o prietenă loială. Puteai cu ușurință să strici lucrurile dintre mine și Christopher, dînd la iveală secretul nostru, dar n-ai făcut-o. Ți-ai ținut promisiunea, deși eu n-am crezut că o vei face.

- De ce nu?

- Presupun că mi-am închipuit că s-ar putea să încerci să atragi atenția lui Christopher asupra ta. Indiferent cît de absurd ar fi fost.

Beatrix dădu ușor din cap.

- Absurd?

- Poate că nu e cuvântul potrivit. Vreau să spun nepotrivit. Pentru că un bărbat în situația lui are nevoie de o femeie sofisticată. Cineva care să-i sprijine poziția în societate. Cu faima și influența lui, ar putea cândva să intre în politică. Și cam greu ar putea face asta, cu o soție care își petrece cea mai mare parte a timpului în pădure... sau la grajduri.

Aluzia această delicată fu ca o săgeată ce-i împunse inima lui Beatrix.

„E mai potrivită la grajduri decât într-un salon” *spusese cândva Christopher.*

Beatrix își strânse buzele într-un zîmbet nepăsător, sperînd că nu seamănă cu o grimasă.

- Da, îmi amintesc.

- Încă o dată, mulțumirile mele, rosti cu căldură Prudence. N-am fost niciodată mai fericită. Am ajuns să-mi pese de el foarte mult. În curînd ne vom logodi. Se uită la Christopher, care stătea în picioare lîngă intrarea în sala de bal, cu un grup de domni. Vezi ce frumos e, rosti ea cu o mîndrie plină de afecțiune. Îl prefer în uniformă, cu toate medaliile acelea drăguțe, dar arată splendid și în negru, nu-i așa?

Beatrix își întoarse atenția spre Prudence, întrebîndu-se cum să scape de ea.

- O, privește!... Iat-o pe Marietta Newbury. I-ai spus de logodnă? Sînt sigură că ar fi încîntată să afle.

- O, într-adevăr, așa ar fi! Vii cu mine?

- Mulțumesc, dar mi-e o sete teribilă. Mă duc la bufet.

- Vom mai sta de vorbă, curînd, promise Prudence.

- Ar fi simpatic.

Prudence o părăsi într-un foșnet de dantele albe.

Beatrice scoase un pufăit exasperat, care îi dădu la o parte o şuviță de păr de pe frunte. Și mai aruncă o privire spre Christopher, care era implicat în conversație. Deși comportamentul lui era calm - chiar stoic - fața îi lucea de transpirație. Luându-și ochii pentru o clipă de la interlocutorii lui, își trecu discret o mână tremurătoare peste frunte.

Se simțea bolnav?

Beatrix îl privi îndelung.

Orchestra intona o bucată vioaie, obligînd mulțimea din sala de bal să vorbească mai tare, pentru a acoperi muzica. Atît de mult zgomot și culoare... atît de multe trupuri adunate la un loc. Dinspre camera bufetului se auzi zgomot: clinchet de pahare, tacîmuri ciocnite de porțelan. Pocnetul unui dop de șampanie și, imediat, Beatrix îl văzu pe Christopher contractîndu-se.

În acel moment înțelegese.

Toate acestea erau prea mult pentru el. Nervii lui erau întinși la maximum. Efortul de a se auto- controla îi cerea tot ce avea.

Fără să gîndească o secundă, Beatrix își croi drum, cît putu de repede, pînă la Christopher.

- Iată-te, căpitane Phelan, exclamă ea. Conversația domnilor încetă la această întrerupere neprotocolară. Nu e de nici un folos să te ascunzi de mine, continuă strălucitoare Beatrix. Amintește-ți, mi-ai promis că mergi cu mine pînă în galeria de tablouri a lordului Westcliff.

Fața lui Christopher era calmă. Dar ochii îi erau dilatați, irișii cenușii aproape acoperiți de negrul pupilei.

- Adevărat, rosti el rigid.

Ceilalți domni fură imediat de acord. Era singurul lucru, pe care îl puteau face, în fața cutezantei lui Beatrix.

- În mod cert, nu o să te facem să nu-ți ții promisiunea, Phelan, zise unul din ei.

Altul continuă:

- Mai ales o promisiune făcută unei creaturi adorabile ca domnișoara Hathaway.

Christopher dădu scurt din cap.

- Cu permisiunea voastră, se adresă el celor din jur și îi oferi brațul lui Beatrix. Imediat ce fură în afara circuitului principal al camerelor, el începu să respire greu. Asuda teribil, iar mușchii brațului erau incredibil de tari, sub degetele ei.

- Asta nu va aduce nimic bun reputației tale, murmură el, referindu-se la modul cum îl abordase.

- La naiba cu reputația mea.

Fiind obișnuită cu arhitectura conacului, Beatrix îl conduse într-o mică seră exterioară. Acoperișul circular atașat era sprijinit de colonade subțiri și era slab luminată de lumina torțelor ce se revărsa din grădinile înconjurătoare.

Sprijinindu-se de un perete, Christopher închise ochii și inspiră aerul răcoros și dulce. Arăta ca un om, care tocmai ieșise dintr-un îndelungat înot pe sub apă.

Beatrix rămase alături privindu-l cu îngrijorare.

- E prea mult zgomot înăuntru?

- Prea mult din orice, bombăni el. După o clipă își crăpă puțin ochii. Mulțumesc.

- Pentru puțin.

- Cine era tipul acela?

- Care?

- Cel cu care ai dansat.

- Domnul Chickering? Inima ei se simți considerabil mai ușoară, când realizează că el observase. O, e un domn drăguț. L-am întâlnit mai de mult la Londra. Făcu o pauză. Se întîmplă să fi văzut că am vorbit și cu Pru?

- Nu.

- Ei bine, așa a fost. Pare convinsă că tu și cu ea vă veți căsători.

Nici o schimbare în fizionomia lui.

- Poate că o vom face. Ea merită asta.

Lui Beatrix îi fu greu să răspundă.

- Îți pasă de ea?

Christopher îi aruncă o privire de ironie arzătoare.

- Cum aş putea să nu-mi pese?

Încruntarea ei se accentuă.

- Dacă intenționezi să fii sarcastic, pot să mă duc înapoi, înapoi.

- Atunci, du-te. El închise din nou ochii, conti- nuînd să stea sprijinit de perete.

Beatrix fu tentată să facă exact cum spusese. Totuși, când se uită la trăsăturile lui liniștite care luceau, un val de trandrețe de nedescris o cuprinse.

Arăta așa de mare și invulnerabil, cu nici un semn de emoție pe spațiul dintre sprîncene, dar ea știa că era extenuat. Nici unui bărbat nu-i place să-și piardă controlul, mai ales un bărbat a cărui viață depin- sese așa de des de abilitatea sa de a se stăpîni.

O, cît de mult ar fi dorit să poată să-i spună că în apropiere se afla casa lor secretă. *Vino cu mine*, ar fi vrut să-i spună, *și am să te duc într-un loc adorabil și liniștit...*

Dar, în loc de asta, scoase dintr-un buzunar ascuns al rochiei o batistă și se apropie de el.

- Stai liniștit, rosti ea. Ridicându-se în vârful picioarelor, îi tamponă cu grijă fața cu batista.

Și el o lăasă.

Apoi se uită la ea, după ce termină, cu o gură dîrză.

- Am aceste momente de... nebunie curată, rosti el țîfnos. În mijlocul unei conversații, sau făcînd ceva absolut obișnuit, în capul meu apare o viziune. Și apoi se ivește un moment de gol și numi dau seama ce spun, sau ce fac.

- Ce fel de viziune? întrebă Bearix. Lucruri pe care le-ai văzut la război?

Gestul lui de aprobare fu aproape imperceptibil.

- Asta nu e nebunie, rosti ea.

- Atunci ce e?

- Nu sînt sigură.

Lui îi scăpă un hohot lipsit de veselie.

- Nu ai nici cea mai afurisită idee despre ce vorbești.

- O, nu? Beatrice îl privi cu intensitate, întrebîndu-se cîtă încredere putea să aibă în el. Instinctul de auto-conservare lupta cu dorința de a-l ajuta, de a-i împărtăși totul. *Cutezanță, fii prietena mea!* cugetă ea cu tristețe, citînd în gînd fraza ei favorită din Shakespeare. Practic, era motoul familiei Hathaway.

Foarte bine! Are să-i spună secretul rușinos, pe care nu-l spusese nimănui din afara familiei. Dacă l-ar ajuta, merită riscul.

- Eu fur lucruri, rosti ea fără menajamente.

Asta îi atrase lui atenția.

- Pardon?

- Lucruri mici. Cutii de prizat tutun, ceară de sigilat, mărunțișuri. Niciodată cu intenție.

- Cum să furi lucruri fără intenție?

- O, e groaznic, confirmă Beatrix serioasă. Mă aflu într-o prăvălie, sau în casa cuiva și văd un obiect mic... poate fi ceva valoros, ca o bijuterie, sau insignifiant, ca o bucată de sfoară... și în mine apare o senzație teribilă. Un fel de sentiment de neliniște, de nervozitate... Ai avut vreodată o mîncărime atît de îngrozitoare, încît a trebuit să te scarpini, chiar dacă ai fi murit? Căreia să nu poți să-i rezîși?

Buzele lui se contractară.

- Da. De obicei apărea în una din cizmele militare, cînd stăteam într-un tranșeu, în apă pînă la genunchi. În timp ce se trăgea. Asta făcea ca mîncărimea să fie absolut de neatins.

- Dumnezeu! Ei bine, eu încerc să rezist, dar senzația devine din ce în ce mai acută, pînă cînd în final iau obiectul și-l strecor în buzunar. Și mai tîrziu, cînd mă întorc acasă, sînt copleșită de rușine și stînjeneală și trebuie să găsesc modul de a returna lucrul luat. Familia mă ajută. E mult mai dificil să pui ceva înapoi, decît să-l furi. Ea se strîmbă. Uneori nici măcar nu sînt conștientă că fac asta. De aceea am fost împiedicată să termin școala. Aveam o colecție de funde din păr, capete de creion, cărți... și încercam să pun totul înapoi, dar nu-mi puteam aminti de unde le-am luat. Beatrix se uită la el prudentă, întrebîndu-se dacă va descoperi pe fața lui condamnarea ei.

Dar gura lui era amabilă și ochii îi erau calzi.

- Cînd a început?

- După ce au murit părinții mei. Într-o seară, tatăl meu s-a dus la culcare cu dureri în piept și nu s-a mai trezit niciodată. Dar a fost și mai rău cu mama... a încetat să mai vorbească, de-abia mai mînca și a renunțat la toți și la toate. A murit de inimă rea, cîteva luni mai tîrziu. Eram foarte mică și

egoistă, presupun - pentru că m-am simțit abandonată. Mă întrebam de ce nu m-au iubit suficient de mult, pentru a rămîne cu mine.

- Asta nu înseamnă că erai egoistă. Vocea lui era liniștită și amabilă. Orice copil ar fi reacționat la fel.

- Fratele și surorile mele au avut mare grijă de mine, rosti Beatrix. Dar nu mult după ce mama a plecat, a apărut această problemă. Acum e mult mai bine, decît a fost de obicei... Cînd mă simt împăcată și sigură, nu mai fur nimic. Doar în momentele dificile, cînd mă simt inconfortabil și anxioasă, mă trezesc făcînd-o. Ridică ochii la Christopher prietenoasă. Cred că problema ta va dispărea cu timpul, așa cum s-a întîmplat și cu a mea. După aceea, uneori s-ar putea să revină, dar numai o scurtă durată. Niciodată nu va fi la fel de rău.

Lumina țrștelor sclipea în ochii lui Christopher cînd o privi. Întinse mîna și o trase mai aproape, cu o tandrețe blîndă și buimăcitoare. Una din mîinile lui o prinse de bărbie, cu degetele lui lungi cu pielea bătucită. Spre consternarea Beatriciei, îi puse capul pe umărul lui. Brațele lui o înconjurară și niciodată nu simțise ceva atît de minunat. Se sprijini de el într-o uluire plăcută, simțind chiar și cum i se ridica și i lăsa pieptul. El se jucă cu smocurile mici de păr de pe ceafa ei, mîngîierea degetului lui mare pe pielea ei trezindu-i un frison încîntător pe spinare. .

- Am un buton de manșetă din argint de la tine, zise Beatrix neliniștită, cu obrazul presat pe materialul fin al hainei lui. Și o pensulă de bărbierit. M-am dus să duc înapoi pensula și în loc de asta am furat butonul. Mi-a fost teamă să încerc să le returnez, pentru că sînt absolut sigură că voi sfîrși prin a fura altceva.

În pieptul lui se auzi un sunet de amuzament.

- În primul rînd, de ce ai luat pensula de bărbierit?
- Ți-am spus, nu mă pot stăpîni...
- Nu. Vreau să spun, ce sentiment neliniștitor ai avut față de obiectul în sine?
- O, nu are importanță.
- E important pentru mine.

Beatrix se trase înapoi, destul pentru a-l privi în față. *Era vorba de tine. Am fost neliniștită pentru tine. Dar ceea ce îi spusese a fost: nu-mi amintesc. Trebuie să mă întorc înauntru.*

Brațele lui slăbiră strînsoarea.

- Am crezut că nu ești îngrijorată pentru reputația ta.
- Ei bine, ar putea supraviețui unui mic rău, rosti rațional Beatrix. Dar nu vreau să transform totul în țândări.
- Atunci, du-te. Își luă mîinile de pe ea și ea începu să se depărteze. Dar Beatrix...

Se opri și se uită nesigură la el.

-Da?

Elji susținu privirea.

- Îmi vreau înapoi pensula de bărbierit.
- Un zîmbet ușor curbă buzele ei.
- Am să ți-o restitui în curînd, promise ea și îl lăsă singur sub razele lunii.

CAPITOLUL 16

- Beatrix, uite cine e aici! Rye sosi în padoc, cu Aibert tropăind alături.

Ea lucra cu un cal de curînd achiziționat, care fusese prost dresat de un novice și vîndut de proprietarul nemulțumit. Calul avea un obicei, potențial fatal, de a se cabra și odată aproape a strivit un călăreț, care încercase să-l disciplineze. Calul deveni neliniștit la apariția băiatului și a cîinelui, dar Beatrix îl potoli și începu să-l mîne încet în cerc, în jurul padocului.

Apoi își aruncă ochii spre Rye, care se cățăraseră pe gard și se așezaseră pe stîngia de sus. Aibert se lăsase jos și

rămase cu bărbia sprijinită pe ultima șipcă, privind-o cu niște ochi alerti.

- Aibert a venit singur? întrebă Beatrix uluită.

- Da. Și nici nu poartă zgarda. Cred că a fugit de acasă.

Înainte ca Beatrix să poată răspunde, calul se opri și se ridică în două picioare iritat. Imediat ea slăbi frâiele și se aplecă spre el înconjurându-i gâtul cu brațul drept. Imediat ce calul se lăsă jos, Beatrix îl îndemnă să continue să meargă. Și îl conduse la

trap în semi-cercuri strânse, întâi la dreapta, apoi la stînga, după care îl îndemnă să meargă înainte.

- De ce îl fugărești așa? Întrebă Rye.

- De fapt, așa m-a învățat tatăl tău. Asta pentru a-l face să înțeleagă că el și cu mine trebuie să colaborăm. Bătu cu palma gîtul calului și-l menținu într-o plimbare ușoară. Cînd un cal se cabrează, nu trebuie să tragi de hățuri - trebuie să-l determini să revină pe pămînt. Cînd simt că se lasă ușor în față, îl îndemn să meargă înainte puțin mai repede. Nu poate să se ridice în două picioare, atîta timp cît e în mișcare.

- De unde știi cînd se va îndreapta?

- Nu există o clipă anume, pe care să o știe cineva, rosti Beatrix. Eu voi continua doar să lucrez cu el și își va îmbunătăți comportamentul, puțin cîte puțin. Descălecă și legă calul de gard, iar Rye îi mîngîie gîtul satinat. Albert, rosti Beatrix cu ton de conversație aplecîndu-se să mîngîie cîinele. Ce faci aici? Ai fugit de la stăpînul tău?

El dădu entuziasmat din coadă.

- I-am dat apă, afirmă Rye. Putem să-l reținem pînă după-amiază?

- Mi-e teamă că nu. Căpitanul Phelan s-ar putea să fie îngrijorat din cauza lui. Mă duc să-l duc înapoi, chiar acum.

Băiatul oftă:

- Te-aș fi rugat să merg cu tine, dar trebuie să- mi termin lecțiile. În felul acesta voi putea aștepta ziua în care voi ști totul. După aceea, nu va mai trebui să citesc nici o carte și nici să socotesc.

Beatrix zîmbi.

- Nu vreau să te dezamăgesc, Rye, dar e imposibil să știi *totul*.

- Mama știe. Rye se opri reflectînd. Cel puțin, Papa spune că trebuie să ne prefacem că știe, deoarece asta o face fericită.

- Tatăl tău, îl informă Beatrix rîzînd, este unul dintre cei mai înțelepți oameni, pe care i-am cunoscut vreodată.

De abia cînd Beatrix a ajuns călare la jumătatea drumului către Casa Phelan, cu Albert pe urmele ei, și-a amintit că e îmbrăcată cu cizme și pan taloni. Fără îndoială că îmbrăcămintea neobișnuită îl va supăra pe Christopher.

N-a primit nici o veste de la el în săptămîna ce a urmat balului de la concacul Stony Cross. Și, cu toate că nu se așteptase în mod cert ca el să-i faca o vizită, ar fi fost totuși un gest cordial din partea lui. La urma urmei, erau vecini. Ieșise la plimbare în fiecare zi, sperînd să-l întîlnească în timpul hoinărelui, dar n-a existat nici urmă de el.

Nici nu putea să fie mai clar că Christopher nu era interesat de ea, în nici un fel. Ceea ce o făcu pe Beatrix să tragă concluzia că fusese o grava greșeală să se încredă în el. Fusese îngîmfare din partea ei să-și închipuie că problema ei se compara cu a lui.

- Recent am realizat că nu mai sînt îndrăgostita de el, i se adresă ea lui Albert, cînd se apropiară de Casa Phelan. E așa o ușurare! Acum nu mai sînt deloc nervoasă, din cauza perspectivei de a-l vedea. Presupun că e o dovadă că, ceea ce am simțit pentru el, a fost o pasiune trecătoare. Deoarece acum a dispărut cu totul. Nici nu se poate să-mi pese mai puțin, de ceea ce face, sau cu cine se însoară. O, ce senzație de libertate totală. Își aruncă privirea spre cîine, care nu părea deloc convins de declarațiile ei. Și oftă din greu.

Ajungînd la intrarea în casă, Beatrix descălecă și dădu frîul unui valet. Își reprimă un zîmbet timid, cînd văzu cum se holba la ea.

- Ține calul pregătit, te rog. Durează doar o clipă. Hai, Aibert.

La ușă fu întîmpinată de doamna Clocker, uluită de ținuta ei.

- De ce, domnișoară Hathaway... se bîlbîi menajera, ... ești îmbrăcată...

- Da. Iartă-mă, știu că nu sînt prezentabilă, dar am venit în grabă. Aibert a apărut la Casa Ramsay și am venit să ți-l înapoiez.

- Mulțumesc, rosti menajera zăpăcită. Nici măcar n-am băgat de seamă că lipsește. Cu stăpînul care nu e deloc el însuși...

- Nu e el însuși? fu Beatrix imediat interesată. În ce fel, doamnă Clocker?

- N-aș putea să spun.

- Ba da, ai putea. În mine poți avea încredere. Sînt foarte discretă - nu bîrfesc decît cu animalele. Căpitanul Phelan e bolnav? S-a întîmplat ceva?

Vocea menajerei scăzu pînă la o șoaptă.

- Acum trei nopți, toți am simțit miros de fum emanînd din dormitorul stăpînului. Era beat ca pourceaua lui David și și-a aruncat uniforma în focul din cămin, împreună cu toate medaliile! Am reușit să salvăm medaliile, dar îmbrăcămintea a fost distrusă. După asta, stăpînul s-a încuiat în camera lui și a început să bea într-una. Nu s-a mai oprit. Am pus apă în băutură, cît am putut să îndrăznim, dar... Ridică din umeri neajutorată. Nu vorbește cu nimeni. N-a atins tava, cu cina pe care i-am trimis-o. Am trimis și după medic, dar n-a vrut să-l vadă și, cînd ieri l-am adus pe pastor, a amenințat că-l ucide. Studiem ideea de a trimite după doamna Phelan.

- Mama lui?
- Doamne, nu. Doamna Phelan cea tânără. Nu cred că mama lui ar fi de vreun folos.
- Da, Audrey e o alegere bună. E echilibrată și îl cunoaște bine.
- Problema este, continuă menajera, că ar fi nevoie de cel puțin două zile pentru a sosi aici... și mi-e frică...

-Ce?

- În dimineața aceasta a cerut o lamă și o baie fierbinte. Ne-a fost frică să i le dăm, dar nici nu îndrăznim să-l refuzăm. Mă întreb dacă nu-și va face vreun rău.

Imediat, două lucruri i-au fost clare lui Beatrix: în primul rând, menajera nu s-ar fi încrezut niciodată în ea așa, dacă n-ar fi fost disperată, și în al doilea rând, Christopher suferea îngrozitor.

De grija lui, simți o durere împungînd-o sub coaste. Tot ce-și spusese despre nou găsită ei libertate, despre moartea pasiunii ei, se dovediră a fi absurdități. Era nebună după el. Ar fi făcut orice pentru el. Neliniștită, se întreba de ce avea nevoie, ce cuvinte ar putea să-l liniștească. Dar nu era la înălțimea sarcinii. Nu putea să se gîndească la nimic chibzuit sau inteligent. Tot ce știa era că voia să fie cu el.

- Doamnă Clocker, rosti ea cu grijă, mă întreb dacă... ar fi posibil să nu bagi de seamă, dacă am să urc pînă sus?

Ochii menajerei se deschiseră mari.

- Eu... domnișoară Hathaway... nu cred că ar fi ceva sigur. N-ar fi rațional.

- Doamnă Clocker, familia mea a crezut întotdeauna că, atunci cînd ne confruntăm cu probleme mari și aparent imposibil de rezolvat, cele mai bune

soluții sînt găsite de oamenii nesăbuiți, nu de cei raționali.

Părintd confuză, menajera deschise gura pentru a o contrazice, dar o închise la loc.

- Dacă strigi după ajutor, se aventură ea după o clipă, vom sări cu toții.

- Mulțumesc, dar sînt sigură că nu va fi nevoie. Beatrix intră în casă și se îndreptă spre scări. Cum Albert intenționa să o urmeze, îi spuse: nu, băiete. Tu rămîi aici, jos.

- Vino, Albert, interveni menajera, găsesc eu la bucătărie niște bucățele pentru tine.

Cîinele schimbă direcția din mers, gîfîind fericit in timp ce pleca cu doamna Clocker.

Beatrix urcă scările, fără să se grăbească. De cîte ori, reflectă ea cu tristețe, visase să le înțeleagă pe animalele sălbatice rănite. Totuși, era cu totul altă problemă să pătrunzi în nefericirea unei ființe umane.

Ajungînd la ușa lui Christopher, bătu ușor. Cînd nu se auzi nici un răspuns, intră înăuntru.

Spre surpriza ei, camera era inundată de lumina zilei, soarele de august tîrziu făcînd să strălucească particulele mici de praf ce planau la fereastră. Aerul mirosea a coniac, a fum și a săpun de baie. O cadă portabilă ocupa un colț al camerei, urme de pași pline de apă traversau covorul.

Christopher era întins pe patul nefăcut, pe jumătate sprijinit de o grămadă de perne, cu o sticlă de coniac strînsă neglijent în mînă. Privirea lui indiferentă se îndreptă spre Beatrix și rămase acolo, ochii lui devenind alerți.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de culoare cafenie, doar parțial închiși, și... nimic altceva. Trupul lui era pe pat ca un arc prelung și

auriu, cu mușchi lungi și complecși. Cicatricele punctau pielea bronzată de soare... exista o urma triumfiulară și zimțată, acolo unde baioneta îi străpunsese umărul, urme de șrapnele împrăștiate generos, o mică adâncitură circulară într-o parte, ce trebuie că fusese făcută de un glonț.

Încet Christopher se ridică puțin și puse sticla pe măsuta de lângă pat. Pe jumătate întins pe mar ginea somierei, cu un picior gol sprijinit pe podea, o privea pe Beatrix inexpresiv. Șuvițe de păr înca ude, erau întunecate ca aurul antic. Ce largi îi erau umerii, panta lor robustă coborînd spre liniile puternice ale brațelor.

- De ce ești aici? Vocea îi suna răgușită de nefolosire.

Cumva Beatrix reuși să-și smulgă privirea fasci nată de pe stratul de păr strălucitor de pe pieptul lui.

- Am venit să-l înapoiez pe Aibert, explică ea. Astăzi a apărut la Casa Ramsay. Spunea că l-ai neglijat. Și că nu l-ai luat la plimbare, în ultima vreme.

- Așa spunea? N-am avut idee că e așa o gură bogată.

- Poate că ți-ar plăcea să pui... mai multă îmbrăcămintă pe... și să vii la plimbare cu mine? Pentru a-ți limpezi creierul?

- Coniacul îmi limpezește creierul. Sau ar face- o, dacă afurisiții mei de servitori ar înceta să-l mai boteze.

- Vino să te plimbi cu mine, încercă ea să-l convingă. Sau, s-ar putea să fiu silită să folosesc cu tine vocea cu care dresesz câinele.

Christopher îi aruncă o privire răutăcioasă.

- Am fost deja dresat. De Armata Majestății Sale Regale.

Cu toată lumina soarelui din cameră, Beatrix •imțea umbra coșmarurilor lui ascunsă prin colțuri. Totul în ea insista ca el să iasă afară, în aerul liber, iieparte de restrîngeri.

-Ce e? întrebă ea. Ce a provocat starea asta? El ridică o mîină într-un gest plictisit, ca și cum ar li gonit o insectă.

Beatrix se îndreptă spre el prudentă.

- Nu, o dojeni el. Nu te apropia. Nu spune nimic. Doar pleacă,

-De ce?

El scutură nerăbdător din cap.

- Orice cuvinte te-ar face să pleci, consideră că le-am spus.

-Și dacă nu?

Ochii lui erau diavolește de strălucitori pe fața dură.

-Atunci te trag pe patul ăsta și intru în tine. Beatrix nu crezu nici o clipă. Totuși afirmația revela

imensitatea suferinței lui, dacă a putut să o amenințe astfel. Aruncîndu-i o privire sceptică, spuse:

-Ești prea beat, ca să mă poți prinde.

Fu speriată de mișcarea ce urmă.

Ajunse la ea, cu iuțeala unui leopard și își propti palmele pe ușă, de fiecare parte a capului ei. Vocea lui era aspră și joasă:

-Nu sînt așa de beat, cum par.

Din reflex, Beatrix ridică brațele, încrucișîndu-le pe față. A trebuit să-și amintească să reînceapă să respire. Dar odată ce reîncepu, apăru problema că nu-și putea controla plămîinii, care funcționau ca și cum ar fi alergat kilometri întregi. În fața obstacolului tare de carne masculină, aproape că putea să-i simtă căldura pielii.

- Acuma îți e frică de mine? întrebă el. Ea clătină ușor din cap, cu ochii larg deschiși. Ar trebuii adăugă el.

Beatrix tresări, când îi simți mîna alunecînd de pe mijloc spre coaste, într-o mîngîiere insolentă. Respirația lui deveni mai adîncă, când descoperi că nu purta corset. Palma i se mișcă încet peste formele ei.

Pleoapele lui Christopher se lăsară pe jumătate și culorile lui se accentuară, când se uită la ea. Mîna lui ajunsese pe sînul ei, cuprinzîndu-i ușor rotunjimea. Beatrix simți că picioarele amenințau să cedeze sub ea. Degetul lui mare și arătătorul îi prinseră sfîrcul întărit și îl presară ușor.

- Ultima șansă, rosti el cu voce guturală. Ieși, sau urcă-te în patul meu.

- A treia opțiune nu există? întrebă slab Beatrix, cu sînii palpitînd sub atingerea lui. Ca răspuns, Christopher o ridică cu o ușurință uimitoare și o cără spre pat. O aruncă pe somieră. Înainte de a se putea mișca, o încălecase, cu toată acea putere a cîrnii aurite și netedă în echilibru, deasupra ei. Așteaptă, mai rosti Beatrix. Înainte de a pătrunde în mine, mi-ar plăcea să avem cinci minute de discuție rațională. Numai cinci. În mod cert nu e prea mult ce-ți cer.

Ochii lui erau nendurători.

- Dacă voiai o discuție rațională, ar fi trebuit să te adresezi altui bărbat. Domnului Chickering al tău.

- Chickering, repetă Beatrix agitîndu-se sub el. Nu e al meu și... îi împinse mîna deoparte, când el îi atinse din nou sînul. Încetează! Vreau doar să... Neabătut, el ajunsese la primul nasture al bluzei. Ea se încruntă exasperată: atunci e în regulă, se repezi ea, fă ce-ți place! Poate că după aceea, vom putea să avem o discuție coerentă. Răsucindu-se sub el, se trînti pe burtă.

Christopher rămase liniștit. După o îndelungă ezitare, îl auzi întrebînd cu voce mult mai normală.

- Ce faci?

-Îți ușurez munca, sosi răspunsul sfidător. Dă-i drumul, apucă-te să mă violezi.

Altă tăcere. Apoi:

- De ce te-ai întors cu fața în jos?

- Pentru că așa se face. Beatrix se întoarse puțin, pentru a-l privi peste umăr. Dar o urmă de nesiguranță o făcu să întrebe: nu-i așa?

Fața lui era inexpresivă.

- Nu ți-a spus nimeni niciodată?

- Nu, dar am citit despre așa ceva.

Christopher se rostogoli de pe ea, ușurînd-o de

greutatea lui. Avea o expresie ciudată cînd întrebă:

- Din ce cărți?

- Manuale pentru veterinari. Și, desigur, am observat veverițele primăvara și animalele de la fermă și... Fu întreruptă de Christopher, cînd își dresе zgomotos glasul, o dată și a doua oară. Îndrăznind să-i arunce o privire confuză, realizează că încerca să-și stăpînească hohotul. Beatrix era indignată. Prima oară în pat cu un bărbat și el *ridea*. Ascultă, rosti ea cu ton de afaceri. Am citit despre obiceiurile de împerechere ale peste două duzini de specii și, cu excepția melcilor, ale căror organe genitale sînt la ceafă, toți... Se opri brusc și se încruntă. De ce rîzi de mine?

Christopher se prăbușise, zguduit de hohote. Cînd își înălță capul și îi văzu expresia sfidătoare, se luptă bărbătește să nu izbucnească din nou.

- Beatrix, nu... nu rîd de tine.

- Ba rîzi!

- Nu, nu rîd. E doar... El își șterse o lacrimă din colțul ochiului și îi scăpară alte cîteva chicoteli. Veverițe...

- Ei bine, s-ar putea ca pentru tine să fie ceva hilar, dar pentru veverițe e o treabă foarte serioasă. Asta îl făcu să rîdă și mai tare. Etalînd o astfel de insensibilitate grosolană față de drepturile de reproducere ale mamiferelor mici, Christopher își îngropă fața în pernă, cu umerii zguduindu-i-se. Ce e așa amuzant în legătură cu veverițele care păcătuiesc? mai întrebă Beatrix iritată.

În acel moment, el era gata să fie lovit de apoplexie.

- Nu mai vreau, gîfii el. Te rog!

- După cîte îmi dau seama, nu e acelaș lucru și pentru oameni, rosti Beatrix cu mare demnitate, dar mortificată în sinea ei. Ei nu fac la fel ca animalele?

Luptînd să se controleze, Christopher se întoarse cu fața spre ea. Ochii îi străluceau de un rîs reținut.

- Da. Nu. Asta e, o fac, dar...

- Dar tu nu preferi în felul acela?

Gîndindu-se ce să-i răspundă, Christopher

întinse mîna pentru a-i mîngîia părul ciufulit, care scăpase din agrafe.

- Ba da, sînt chiar entuziasmat în legătură cu asta. Dar nu e bine pentru prima ta experiență.

- De ce nu?

Christopher o privi, un zîmbet ușor curbîndu-i buzele. Vocea lui deveni mai profundă cînd întrebă:

- Să-ți arăt?

Beatrix rămase încremenită.

Luînd tăcerea ei drept consimțămînt, îi apăsă spatele pe pat și se tîrî încet peste ea. O manevră cu grijă, aranjîndu-i picioarele, depărtîndu-le pentru

a-l primi. Ei i se tăie răsufierea cînd îi simți șoldurile așezate peste ale ei. Era excitat, tăria groasă potrivindu-se peste părțile ei intime. Sprijinindu-și o parte din greutate pe brațe, el se uită în jos, la fața ei îmbujorată.

- În felul acesta, rosti el cu un ghiont cît se poate de ușor... este de obicei mult mai plăcut pentru o doamnă.

Mișcarea blîndă trimise în ea un fior de plăcere. Beatrix nu putea să vorbească, simțurile ei erau pline de el, șoldurile ei arcuindu-se neajutorate. Ridică privirea la netezimea tare a pieptului lui, acoperită de stratul ispititor al părului bronz-auriu.

Christopher se lăsă mai jos, cu. gura exact deasupra gurii ei.

- Față în față... așa pot să te sărut tot timpul. Și formele tale vor fi o pernă dulce pentru mine... cam așa... Buzele lui le prinseră pe ale ei și le făcură să se deschidă, smulgînd căldură și plăcere din carnea ei moale. Beatrix se înfioră, aruncîndu-și brațele în jurul gîtului lui. Îl simțea de-a lungul întregului trup, căldura și greutatea lui țintuind-o.

El murmura dezmierdări sărutîndu-i gîtul, în timp ce trăgea de nasturii bluzei și o desfăcu. Pe dedesubt purta doar o cămășuță scurtă, ca cele folosite în mod curent pentru a acoperi corsetul. Trăgînd în jos breteaua tivită cu dantelă, dădu la iveală un sîn rotund și palid, cu vîrfurile deja tare și roz. Își înclină capul și o mîngîie cu gura și cu limba, dinții lui atingîndu-i ușor nervii sensibili. Și tot timpul, acest implacabil, stimulator ritm de jos... era călare peste ea, o posedă, ducîndu-i nevoia pînă la un nivel de nesuportat.

Mîinile lui îi legănară capul, cînd o sărută din nou, cu gura deschisă și profund, ca și cum încerca

să-i extragă sufletul din trup. Beatrix răspunse cu înfocare, reținându-l cu brațele și picioarele. Apoi el încetă, cu o exclamație răgușită, și se depărtă.

- Nu, se auzi ea gemînd. Te rog...

Degetele lui îi ajunseră la buze, făcînd-o cu blîndețe să tacă.

Stăteau lungiți unul lîngă altul, cu fața unul spre altul, luptîndu-se să-și recapate respirația.

- Dumnezeu, te doresc. Christopher părea că e departe de a-i plăcea asta. Degetul lui mare i se plimbă peste buzele umflate de sărutări.

- Cu toate că te supăr?

- Nu mă superi. Cu grijă îi închise nasturii bluzei. La început, credeam că asta faci. Dar acum îmi dau seama că seamănă mai mult cu senzația ce o ai, cînd ți-e piciorul amortit. Începînd să te miști, sîngele ce revine în el nu ți-e confortabil... totuși te simți bine. Înțelegi ce vreau să spun?

- Da. Am făcut să-ți amortească picioarele.

Un zîmbetîi apăru pe buze.

- Printre altele.

Continuară să stea întinși împreună, privindu-se unul pe altul.

Are cea mai remarcabilă față, se gîndi Beatrix. Puternică, perfectă... iar acum e salvată de la perfecțiunea aceea rece, de urmele de umor de la colțurile ochilor și de urma de senzualitate ce îi marchează gura. Înfruntarea subtilă îl făcuse să arate... experimentat. Era genul de figură ce făcea ca inima unei femei să bată mai repede.

Rușinoasă, Beatrix întinse mîna să atingă cicatricea făcută de baionetă pe umărul lui. Pielea lui era ca un satin fierbinte, de abia călcat, cu excepția scobiturii întunecate și inegale a răniîi vindecate.

- Ce dureros trebuie să fi fost, șopti ea. Rănile încă te mai dor? Christopher clătină ușor din cap. Atunci... ce te tulbură?

Rămase tăcut, cu mîna pe șoldul ei. În timp ce se gîndea, degetele lui se furișară pe sub tivul bluzei desfăcute, încheieturile lui mîngîindu-i pielea abdomenului.

- Nu pot să revin la cel care am fost înainte de război, rosti el pînă la urmă. Și nu pot fi nici cel care am fost în timpul războiului. Și dacă nu sînt nici unul nici altul, nu sînt sigur cu ce am mai rămas. Cu excepția certitudinii că am ucis mai mulți oameni decît aș putea să socotesc. Privirea lui era distantă, ca și cum s-ar fi uitat la un coșmar, întotdeauna mai întîi ofițerii - ceea ce îi dezorganiza - apoi, cînd se împrăștiau, eliminam restul. Cădeau ca jucăriile dărîmate de un copil.

- Dar acestea erau ordinele pe care le-ai primit. Erau dușmani.

- Nu dau un ban pe asta. Erau oameni. Erau iubiți de cineva. N-am să pot să mă determin să uit asta niciodată. Nu știi cum arată un bărbat împușcat. Nu ai auzit niciodată răniții pe cîmpul de bătaie, cerînd apă, sau pe cineva care să termine ceea ce a început dușmanul... Rostogolindu-se mai departe, se ridică și își întoarse capul. Mă înfurii, se auzi vocea lui înăbușită. Ieri am încercat să-l atac pe unul din proprii mei valetți, ți-au spus asta? Cristoase, nu sînt mai bun decît Albert. Nu voi putea să mai împart niciodată patul cu o femeie - s-ar putea să o ucid în somn și să nu-mi dau seama ce fac, pînă după aceea.

Beatrix se ridică la rîndul ei.

- N-ai să faci asta.

- N-ai cum să știi. Ești așa inocentă! Christopher se întrerupse respirînd sacadat. Dumnezeu, nu pot să scap de toate astea. Și nici nu pot să trăiesc cu ele.

- Cu ce? întrebă ea încet, realizînd că ceva îl turmenta în mod deosebit, ceva din amintirile lui de nesuportat.

Christopher nu o recunoștea. Mentea lui se afla în altă parte, privind umbrele. Cînd ea încercă să se apropie, el ridică brațul pentru a se auto-apăra, cu palma în afară. Gestul făcut de o astfel de mîină puternică, pătrunse direct în inima ei.

Simți o nevoie copleșitoare de a-l atrage mai aproape fizic, ca pentru a-l scoate dintr-un abis. Dar în loc de asta își păstră mîinile în poală și privi locul unde părul lui se odihnea pe ceafa bronzată de soare. Mușchii spatelui îi erau crispați. Dacă ar putea să-și plimbe palma pe suprafața aceea tare și ondulată. Dacă ar putea să-l liniștească. Totuși, trebuie să găsească propriul lui mod de a scăpa.

- Un prieten al meu a murit la Inkerman, începu să explice Christopher cu voce ezitantă, dar neprefăcută. Unul dintre locotenenții mei. Numele lui era Mark Bennett. A fost cel mai bun soldat din regimentul meu. A fost întotdeauna cinstit. Glumea în momentele grele. Dacă îl rugai să facă ceva, indiferent cît de dificil sau periculos era, făcea. Și-ar fi riscat viața pentru fiecare dintre noi.

Rușii au făcut adăposturi pentru puști în peșterile și fostele colibe de piatră, construite pe o latură a unei înălțimi. Trăgeau direct în bateriile noastre de asediu - generalul a hotărît să le fie cucerită poziția. Au fost alese trei companii de *Infanteriști*.

Unei companii de *Husari* i s-a ordonat să călărească împotriva inamicului, dacă încearcă să ne

flancheze. Era condusă de un om pe care-l uram. Locotenent-colonelul Fenwick. Toată lumea îl ura. Comandase același regiment de cavalerie, unde am început eu să activez, când mi-am cumpărat primul meu mandat militar.

Christopher rămase tăcut, pierdut în amintiri. Genele lui pe jumătate coborâte trimiteau sulite de umbre pe obrajii lui.

- De ce era așa de urît? îl îndemnă pînă la urmă Beatrix.

- Fenwick era adesea crud, fără motiv. Îndrăgostit de pedepse, pentru propria lui plăcere. Ordonă pedepse corporale și privațiuni, pentru cele mai mici încălcări. Și cînd a inventat scuza că astfel îl disciplinează pe oameni, am intervenit. M-a acuzat de insubordonare și am fost aproape condamnat. Christopher dădu drumul unei respirații încete, inegale. Fenwick a fost principalul motiv, din cauza căruia am fost de acord să fiu transferat la *Brigada de Infanterie*. Apoi la Inkerman, am descoperit că va trebui să mă bazez pe sprijinul cavaleriei lui.

Înainte ca infanteriștii să intre în tranșee, ne-am oprit într-o rîpă unde eram adăpostiți împotriva împușcăturilor. Cădea noaptea. Ne-am despărțit în trei grupuri. Am deschis focul, rușii ne-au răspuns și astfel am localizat pozițiile, pe care trebuia să le cucerim. Am înaintat cu armele... am luat cît de mult am putut... apoi totul s-a transformat într-o luptă corp la corp. În luptă am fost despărțit de Bennett. Rușii ne-au respins, cînd le-au sosit ajutoare... apoi a început să plouă cu obuze și gloanțe. Nu s-au mai oprit. Oamenii din jurul meu cădeau... cu trupurile sfîrtecate, cu rănile deschise. Brațele și spatele meu au fost arse de șrapnele. Nu

puteam să-l găesc pe Bennett. Era întuneric și trebuia să ne retragem.

Îl lăsasem pe Albert în rîpă, să aștepte. L-am chemat și el a venit. Prin tot iadul acela de foc, împotriva oricărui instinct natural de conservare... Albert a ieșit cu mine să-i căutăm pe răniți, în întuneric. El m-a condus la doi bărbați, care zăceau la poalele înălțimii. Unul din ei era Bennett.

Beatrix închise ochii îndurerată, trăgînd o concluzie evidentă.

- Și celălalt era colonelul Fenwick, zise ea.

Christopher dădu din cap înverșunat.

- Fenwick era la pămînt. Calul lui plecase. Unul dintre picioare îi era rupt... o rană de glonț într-o parte... era mare noroc că mai trăia. Dar Bennett... pieptul îi era sfîșiat. De abia dacă era conștient. Murea de frig. Aș fi vrut să fi fost eu în locul lui, trebuia să fi fost eu. Întodeauna am avut noroc. Bennett era grijuliu. Voia să se întoarcă la familia lui și la femeia de care îi păsa. Nu știu de ce n-am fost eu. Acesta e infernul bățăliilor - totul e noroc și nu știi niciodată, dacă nu vei fi tu următorul. Poți încerca să te ascunzi, dar un obuz te va găsi. Poți alerga direct spre inamic, dar un glonț poate să se blocheze într-o pușcă și ești astfel cruțat. Totul e noroc. Își încleștă maxilarul să nu-i tremure de emoție. Am vrut să-i pun pe amîndoi la adăpost, dar nu era nimeni care să mă ajute. Și nu puteam să-l las pe Fenwick acolo. Dacă era capturat, inamicul putea să obțină de la el informații cruciale. Avea acces la toate rapoartele oficiale ale generalului, știa totul despre strategii și provizii... totul.

Beatrix îi privi profilul întors pe jumătate.

- A trebuit să-l salvezi întîi pe colonelul Fenwick, șopti ea, cu pieptul îndurerat de compasiune și

milă, când în sfârșit înțelese. Înainte de a-ți putea salva prietenul.

- I-am spus lui Mark: „Mă întorc după tine. Vin înapoi. Îți jur. Îl las pe Aibert cu tine.” Gura îi era plină de sânge. Știam că vrea să spună ceva, dar nu putea. Aibert rămase lângă el, eu l-am ridicat pe Fenwick, l-am pus pe umăr și l-am cărat înapoi în rîpă.

Cînd m-am întors să-l iau și pe Bennett, cerul era în flăcări și era greu să vezi la mai mult de cîțiva metri, din cauza fumului. Muniția exploda cu străluciri de fulger. Bennett dispăruse. Pur și simplu nu mai era. L-au luat ei. Aibert era rănit - cineva l-a înjunghiat cu baioneta. Una din urechile lui atîrna pe jumătate sfîșiată - încă mai are o bucățică zdrențuită, care nu s-a vindecat cum trebuie. Am rămas lângă Aibert cu pușca în mîină și am ținut poziția aceea, pînă cînd companiile de Infanteriști au înaintat din nou. Și în final am cucerit tranșeele. Asta a fost.

- Locotenentul Bennet n-a mai fost găsit niciodată? întrebă Beatrix abia auzit.

Christopher dădu din cap.

- Nu ne-a fost returnat nici în schimbul de prizonieri. N-a putut să trăiască mult, după ce a fost luat prizonier. Dar eu aș fi putut să-l salvez. N-am să știu niciodată, lsuse. Ștergîndu-și ochii strălucitori cu mîineca, rămase tăcut.

Părea că așteaptă ceva... simpatie, pe care n-ar fi acceptat-o, condamnare, pe care nu o merita. Beatrix se întreba ce ar fi spus cineva mai înțelept și mai vorbăreț decît ea. Nu știa. Tot ce putea să-i ofere ea era adevărul.

- Trebuie să mă ascuți, rosti ea. A fost o alegere imposibilă. Nici locotenentul Bennett... Mark... nu te-ar acuza.

- Mă acuz eu însumi. Părea epuizat.

Cît de obosit de moarte trebuie să fie, *gîndi ea plină de compasiune. Cît de obosit de tristețe și de vinovăție. Dar ceea ce spuse fu:*

- Ei bine, nu are nici o rațiune. Știu că te chinuie gîndul că a murit singur sau, și mai rău, în mîinile inamicului. Dar nu cum murim contează, ci cum trăim. În timp ce Mark trăia, a știut că e iubit. Avea familie și prieteni. Asta era mai mult decît poate avea orice bărbat. Christopher clătină din cap. Nu e bine. Nici un cuvînt nu-l poate ajuta. Beatrix întinse mîna spre el, incapabilă să mai rămîină rezervată, își lăsă mîna să alunece blînd peste pielea umărului lui, caldă și aurie. Nu cred că trebuie să te acuzi, continuă ea. Dar nu contează ce cred eu. Va trebui ca tu însuși să ajungi la concluzia aceasta. N-a fost vina ta că ai fost pus în fața unei astfel de alegeri. Trebuie să-ți acorzi destul timp pentru a reuși.

- Și cît timp va dura asta? Întrebă el cu amărăciune.

- Nu știu, admise ea. Dar ai o viață întregă înainte.

Lui îi scăpă un rîs caustic.

- E prea afurisit de mult.

- Înțeleg că te simți răspunzător pentru ce i s-a întîmplat lui Mark. Dar ai fost deja iertat, pentru tot ce crezi tu că sînt păcatele tale. *Ai fost*, insistă ea, cînd el clătină din cap. Dragostea iartă totul. Și așa de mulți oameni... Se opri cînd simți că tot trupul lui a tresărit.

- Ce ai spus? Îl auzi șoptind.

Beatrix realizează ce greșeală făcuse. Brațele ei se depărtară de el.

Sîngele începu să-i șuiere în urechi, inima ei palpita așa de nebunește, că se simți gata să

leşine. Fără să gîndească, se retrase de lîngă el, coborî din pat şi se duse în mijlocul camerei. Respirînd cu frenezie, se întoarse apoi cu faţa spre el.

Christopher o privea, cu ochii lucind de o lumină ciudată, nebună.

- Am ştiut, şopti el.

Ea se întreba dacă nu va încerca să o ucidă.

Hotărî să nu mai aştepte să afle.

Frica îi impuse viteza unui iepure îngrozit. O luă la goană, înainte ca el să o poată prinde, îndrep-tîndu-se spre uşă, smulgînd-o pentru a o deschide şi ajungînd la scara mare. Cizmele ei scoteau bubuituri absurd de puternice pe scară, în timp ce o cobora în viteză.

Christopher o urmări pînă pe prag, îngînîndu-i numele.

Beatrix nu se opri nici o secundă, ştiind că o va urmări, imediat ce se va îmbrăca.

Doamna Clocker stătea lîngă intrarea din hol, privind îngrijorată şi uimită.

- Domnişoară Hathaway? Ce...

- Cred că va ieşi acum din cameră, rosti repede Beatrix sărînd de pe ultimele trepte. E timpul ca eu să plec.

- A făcut... eşti...

- Dacă cere să i se pună şaua pe cal, mai zise Beatrix aproape fără suflare, te rog fă-o cît mai *încet*.

- Da, dar...

- La revedere.

Şi Beatrix fugi din casă, ca urmărită de demoni.

CAPITOLUL 17

Beatrix zbură ca vîntul spre singurul loc unde ştia că el nu o va găsi.

Nu-i scăpă ce ironie constituia faptul că se ascundea de Christopher, în locul pe care a dorit cel mai mult să-l împartă cu el. Şi era perfect conştientă că nu se va putea ascunde de el pentru totdeauna. Pînă la urmă tot va da socoteală.

Dar după ce i-a văzut figura, în momentul în care el a realizat că ea era cea care îl decepţionase, Beatrix şi-a

dorit să amîne cît mai mult posibil această socoteală.

Călări val-vîrtej spre casa secretă de pe moșia lordului Westcliff, priponi calul și urcă scările spre camera din turn. Era sumar mobilată, cu o pereche de scaune șubrede, un divan vechi cu speteaza joasă, o masă improvizată și scheletul unui pat sprijinit de unul dintre pereți. Beatrix păstrase camera curată, măturată și ștearsă de praf și împodobise pereții cu schițe de peisaje și de animale, neînramate.

Un vas cu mucuri de luminări era pus pe fereastră.

După ce lăasă să pătrundă aer proaspăt în cameră, Beatrix păși înainte și înapoi, bolbo-rosindu-și frenetic:

- Probabil că mă va ucide. Grozav, dar e mai bine decât să mă urască. O gîtuire rapidă și totul se va termina. Aș vrea să mă pot sugruma eu însămi, pentru a-l scuti de necaz. Poate că aș putea să mă arunc pe fereastră. Dacă n-aș fi scris scrisorile alea! Dacă aș fi fost mai cinstită! O, ce ar fi să mergă la Casa Ramsay și mă aștepte acolo? Ce ar fi dacă...

Se opri brusc cînd auzi un zgomot afară. *Un lătrat.* Furișîndu-se spre fereastră se uită în jos și văzu silueta elegant îmblănită a lui Albert alergînd în jurul clădirii. Și Christopher priponindu-și calul lîngă al ei.

O găsisse.

- O Doamne! șopti Beatrix pălind. Se întoarse și se sprijini cu spatele de perete, slmțîndu-se ca un condamnat înainte de execuție. Acesta era unul din cele mai rele momente din viața ei... și în lumina unora din trecutele greutăți ale familiei Hathaway, asta spunea ceva.

După doar cîteva clipe, Albert năvăli în cameră și veni la ea.

- Tu l-ai condus încoace, nu-i așa? îl acuză Beatrix șoptind furioasă. *Trădătorule!*

Arătînd spășit, Albert se duse la un scaun, sări pe el și își puse botul pe labe. Ciuli urechile la un zgomot măsurat de pași, pe scări.

Christopher intră în cameră, avînd nevoie să-și aplece capul, pentru a trece prin ușa medievală scundă. Îndreptîndu-se, trecu rapid în revistă ambianța, înainte ca privirea lui pătrunzătoare să o găsească pe Beatrix. Se uită la ea cu furia abia

stăpînită a unui om, căruia i s-au întîmplat mult prea multe.

Beatrix ar fi vrut să fie genul de femeie care leșină. Părea singura atitudine adecvată situației.

Din păcate, indiferent cît încercă să leșine, mintea ei rămase iremediabil conștientă.

- îmi pare rău, bombăni răgușită.

Nici un răspuns.

Christopher se apropie încet de ea, parcă își închipuia că ea va încerca să o ia din nou la goană. Ajungînd-o, o apucă cu putere de brațe, ceea ce nu-i dădea nici o șansă să scape.

- Spune-mi de ce ai făcut-o, întrebă el cu o voce joasă și vibrantă... plină de ură? De furie? Nu, să te ia naiba! Nu plînge. A fost un joc? Ai făcut-o doar ca să o ajuți pe Prudence?

Beatrix privi în lături suspinînd obidită.

- Nu, n-a fost un joc... Pru mi-a arătat scrisoarea ta și a spus că nu are intenția să-ți răspundă. Și eu *a trebui* s-o fac.. Simțeam că, parcă mi-ar fi fost adresată mie. Am crezut că doar o dată. Apoi tu mi-ai răspuns și m-am hotărît să-ți mai scriu o dată... apoi încă o dată... și încă o dată.....

- Cît din tot ce mi-ai scris a fost adevărat?

- Totul, izbucni Beatrix. Cu excepția doar a semnăturii lui Pru. Restul a fost realitate. Dacă nu crezi nimic altceva, te rog crede măcar asta.

Christopher rămase tăcut un lung moment, începuse să respire cu greutate.

- De ce te-ai oprit?

Ea simți ce dificil era pentru el să o întrebe. Dar, Dumnezeu să o ajute, era înfinit mai greu să trebuiască să-i răspundă.

- Pentru că mă durea prea tare. Cuvintele însemnau prea mult. Făcu efortul să continue, chiar

și printre lacrimi. M-am îndrăgostit de tine și știam că niciodată nu voi putea să te am. Nu puteam să mă mai prefac că sînt Pru. Te-am iubit așa de mult și nu puteam...

Cuvintele ei fură brusc înăbușite.

O săruta, realizează ea uluită. Ce însemna asta? Ce voia de la ea? Ce... dar gîndurile dispărură și încetă să mai încerce să dea un sens realității.

Brațele lui o înconjurată, cu o mîină apucîndu-o de ceafă. Zguduită pînă în străfunduri, se lipi de el. Furîndu-i suspinele cu gura, o linse profund, cu un sărut puternic și sălbatic. Trebuie că visa, cu toate că simțurile ei insistau că e realitate; mirosul, căldura și duritatea lui o înghițeau. O trase și mai aproape de el, făcînd-o să respire cu greutate. Dar ei nu-i păsa. Plăcerea sărutului o inundă, o ameți, și cînd cînd el și-a retras capul, ea a protestat cu un mormăit uimit.

Christopher o forță să se uite la el.

- M-ai iubit? Întrebă el răgușit. La timpul trecut?
- La timpul prezent, reuși ea să spună.
- Mi-ai scris să vin să te găsesc.
- N-am intenționat să-ți trimit biletul acela.
- Dar l-ai trimis. M-ai dorit.
- Da. Și mai multe lacrimi izvorîră din ochii care o usturau. El se aplecă și își apăsă gura pe ele, gustînd sărătura tristeții ei.

Ochii aceia cenușii erau pironiți în ai ei, fără să mai strălucească așa, ca o gheață diavolească, ci blînzi ca un fum.

- Te iubesc, Beatrix.

Poate că la urma urmei era în stare să leșine.

Categoric se simțea ca într-un leșin, genunchii cedîndu-i și capul rezemîndu-se de umărul lui, cînd se lăsară amîndoi jos, pe covorul uzat. Potrivindu-și

brațul sub capul ei, Christopher îi acoperi din nou gura cu a lui. Beatrix răspunse neajutorată, incapabilă să se abțină. Picioarele i se împleticiră și el își lăsă coapsa să se vîre între ele.

- Am c-crezut că ai să mă urăști... Vocea ei năucită părea că vine de departe.

- Niciodată. Poți să te refugiezi în colțurile cele mai depărtate ale pămîntului. Nu există loc unde ai putea să te refugiezi și eu să nu te iubesc. Nu poți să faci nimic să mă oprești.

Ea se înfioră de ceea ce făcea, cînd mîinile lui îi descheară hainele, strecurîndu-se printre ele. Sînii ei se simțeau fierbinți, cu sfîrcurile întărite, cînd le atinse.

- Am crezut că ai să mă omori, rosti ea cu greutate.

O umbră de zîmbet apăru pe buzele lui.

- Nu. Nu asta voiam să fac. Își lipi buzele de ale ei, sărutînd-o cu o ardoare aspră și flămîndă. Des- cheindu-i pantalonii, descoperi suprafața netedă a abdomenului ei. Mîna lui se insinuă și mai mult între hainele desfăcute, curbîndu-se în jurul șoldului gol. Degetele lui o explorau cu o curiozitate blîndă, dar insistentă, care o făcu să se agite, cu pielea de găină.

- Christopher, chemă ea neliniștită bîjbîind în partea din față a pantalonilor lui, dar el o prinse de încheietura mîinii și o dădu deoparte.

- A fost prea de mult, nu am încredere în mine.

Apăsîndu-și fața arzătoare pe gîtul lui, unde cămașa era deschiată, Beatrix simți cum înghite din greu, lipit de buzele ei desfăcute.

- Vreau să fiu a ta.

- Ești. Dumnezeu să te ajute!

- Atunci iubește-mă. Febrilă îi sărută gâtul. Iubește-mă...

- Șșșt, șopti Christopher. Mi-a mai rămas prea puțin auto-control. Nu pot să fac dragoste cu tine aici. Nu ar fi corect pentru tine. El îi sărută părul desfăcut, în timp ce mîna lui îi mîngîia șoldul într-o dezmierdare șovăielnică. Spune-mi. M-ai fi lăsat cu adevărat să mă însor cu Prudence?

- Dacă ai fi fost fericit cu ea. Dacă ea era cea pe care o doreai.

- Pe tine te-am dorit. O sărută cu gura puternică și acuzatoare. Aproape m-a înnebunit căutînd la ea lucrurile pe care le-am iubit și negăsindu-le. Apoi începînd să le descopăr la tine.

- îmi pare rău.

- Ar fi trebuit să-mi spui.

- Da. Dar știam că vei fi furios. Și am crezut că ea era cea pe care o doreai.

Frumoasă și plină de viață...

- Și cu înțelepciunea unei linguri.

- De ce i-ai scris, pentru prima oară?

- Eram singur. Nu o cunoșteam prea bine. Aveam nevoie... de cineva. Cînd am primit răspunsul acela, despre măgarul lui Mawdsley și parfumul lunii octombrie, ca și toate celelalte... am început să iubesc, chiar atunci. Am crezut că asta era o altă latură al lui Pru, pe care n-o văzusem înainte. Nu mi-a trecut prin minte că scrisorile erau scrise de cu totul altcineva. îi aruncă o privire întunecată.

Beatrix își întoarse ochii, plină de remușcări.

- Știam că n-ai fi vrut scrisori de la mine. Știam că nu eram genul de femeie pe care-l doreai.

Răsturnînd-o pe o parte, Christopher o apropie de membrul lui în erecție.

- Asta se simte ca și cum nu te-aș dori?

Apăsarea, căldura violentă a trupului lui, îi amețea simțurile... era ca și cum ai fi beat... ca și cum ai bea lumina stelelor. Închizînd ochii, își lipi fața de umărul lui.

- Ai considerat că sînt ciudată, rosti ea cu voce înăbușită.

Gura lui îi atinse marginea urechii și se opri pe gîtul ei. Ea simți că zîmbea.

- Dragostea mea... chiar așa și ești.

Un zîmbet de răspuns îi curbă buzele. Se înfioră cînd Christopher se tîrî peste ea, apăsînd-o pe spate, folosindu-și coapsele pentru a le despărți pe ale ei. Îi apucă gura cu sărutări nesfîrșite, profunde și nerăbdătoare, transformîndu-i sîngele în lavă fierbinte. Apoi începu să o mîngîie, cu mîinile lui puternice cu pielea întărită, mîini de soldat. Pan talonii îi fură coborîți de pe șoldurile palide.

Amîndoi gîfîiau, cu respirația întreruptă, cînd palma lui o apucă mai intim. Mîngîie căldura umedă, desfăcînd-o și despărțind-o, cu un deget ajungînd la intrarea în trupul ei.

Stătea liniștită fără să-i reziste, bătaia înebunită a inimii ei răsunînd peste tot. El o atinse în interior, degetul lui împingînd blînd contractarea ei inocentă. Aplecîndu-și capul, își presă gura pe curbele delicate ale sînilor. Ei îi scăpă un geamăt, cînd simți că îi ia bobocul tare între buze. Apoi începu să sugă, limba lui lipăind fiecare zvîcnitură ritmică. Degetul lui pătrunse mai adînc, podul palmei netezind locul acela de o sensibilitate de necrezut.

Beatrix se crispă, fără să vrea. Tensiunea disperată se zvîrcoli în ea, iar și iar, centrîndu-se adînc și dens. Îi mai scăpă un scîncet, cînd un val de plăcere inimaginabilă o cuprinse și el se ghidă și

mai mult în ea. Reuși să vorbească printre buzele uscate, cu voce amestecată și zguduită.

- Christopher... nu pot...

- Lasă să se întâmple, șopti el lipit de pielea ei îmbujorată. Dă-ți drumul.

O mîngîie într-un ritm diavolesc, senzual, împin- gînd-o mai tare. Mușchii ei lucrau împotriva năvalei alarmante a senzațiilor, apoi trupul ei încercă să-l tragă înăuntru, venele i se dilată și emanînd fierbințeală. Bîjbîind după capul lui, Beatrix își îngropă mîinile în părul lui și îi ghidă gura spre a ei. El se supuse imediat, sorbindu-i gemetele și icnetele, cu mîinile ademenitoare domolindu-i spasmele.

Plăcerea se retrase în reflux leneș, lăsînd-o slabă și tremurînd. Beatrix se agită și deschise ochii, descoperind că se afla pe dușumea, pe jumătate dezbrăcată, legănată în brațele bărbatului pe care-l iubea. Era un moment ciudat, delicios, vulnerabil. Capul ei se cuibări în îndoitura brațului său. îl văzu pe Albert, care adormise pe scaun, complet dezinteresat de poznele lor.

Christopher o mîngîie încet, încheietura degetelor lui trecînd prin valea dintre sîni.

Beatrix își dădu capul pe spate, pentru a-l privi. Transpirația dăduse pielii, lui un luciu de metal lustruit, trăsăturile masculine puternice erau sculptate în bronz. Avea o expresie interiorizată, ca și cum trupul ei îl fascina, ca și cum era făcută dintr-o substanță atît de prețioasă, cum nu întîlnise niciodată înainte. Simți șocul blînd și fierbinte al respirației lui, cînd se aplecă să-i sărute încheietura mîinii. Lăsă vîrful limbii să se odihnească pe pulsul ei mic. Era așa de nouă această intimitate alături de el și totuși atît de necesară, ca bătaia propriei ei inimi.

N-ar fi vrut să plece niciodată din brațele lui. Voia să fie cu el pentru totdeauna.

- Când intenționăm să ne căsătorim? întrebă cu voce languroasă.

Christopher își plimbă buzele pe obrazul ei. O ținu puțin și mai strâns.

Și rămase tăcut.

Beatrix clipi surprinsă. Ezitarea lui o afectă, ca un duș rece.

- O să ne căsătorim, nu-i așa?

Christopher se uită la fața ei îmbujorată.

- E o întrebare dificilă.

- Nu, nu e. E o întrebare simplă da-sau-nu.

- Nu pot să mă însor cu tine, rosti el liniștit, pînă cînd nu voi fi sigur că voi fi bun pentru tine.

- De ce există vreo întoială în această privință?

- Știi de ce.

- Nu știu!

Gura lui se strîmbă.

- Atacuri de furie, coșmaruri, viziuni ciudate, băut excesiv... nu îți sună ca despre un bărbat, care nu este făcut pentru însurătoare?

- Cu Prudence ai intenționat să te însori, rosti Beatrix indignată.

- Nu, n-am intenționat. N-aș face asta nici unei femei. Cu atît mai puțin femeii pe care o iubesc mai mult decît propria mea viață.

Beatrix se depărtă de el și se ridică, trăgîndu-și pe ea hainele lepădate în jur.

- Cît de mult intenționezi să așteptăm? Sigur că ești imperfect, dar...

- „Imperfect” înseamnă o ciupitură incoloră de vărsat. Problemele mele sînt mult mai mult decît atît.

Beatrix răspunse cu o avalanșă neliniștită de vorbe.

- Provin dintr-o familie de oameni pătimiși, care s-au căsătorit cu alți oameni pătimiși. Fiecare dintre noi și-a acordat o șansă la iubire.

- Te iubesc prea mult pentru a-ți risca siguranța.

- Atunci iubește-mă și mai mult, imploră ea. Destul cât să te însori cu mine, indiferent ce obstacole există.

Christopher se încruntă.

- Nu crezi că ar fi ușor pentru mine, să iau ceea ce-mi doresc, fără să-mi pese de consecințe? Te vreau cu mine în fiecare minut al zilei. Vreau să te Un în brațe în fiecare noapte. Vreau să fac dragoste cu tine, așa de tare, încât să nu pot nici să respir. Dar nu vreau să dau ocazie să te rănesc, mai ales cu propriile mele mâini.

- N-ai să mă rănești. Instinctele tale nu-ți vor permite.

- Instinctele mele sînt ale unui nebun.

Beatrix își îndoi genunchii și îi înconjură cu brațele.

- Dorești să accepți problemele mele, rosti ea tristă^ dar nu-mi dai voie să le accept și eu pe ale tale. Iși lăsă capul pe brațe. Nu ai încredere în mine.

- Știi că nu asta e problema. N-am încredere în mine însumi. În starea ei emoțională, îi era greu să nu izbucnească în plîns. Situația era prea nedreaptă. înnebunitoare. Beatrix! Christopher înge- nunchie lîngă ea, trăgînd-o aproape. Ea înțepenii. Lasă-mă să te țin în brațe, rosti el la urechea ei.

- Dacă nu ne căsătorim, cînd am să te mai văd? întrebă ea nefericită. Cînd merg în vizită însoțită? La plimbări cu trăsura? în momente furate?

Christopher îi mîngîie părul și privi în ochii ce înotau în lacrimi.

- Este mai mult decît am avut pînă acum.

- Nu e destul. Beatrix îl înconjură cu brațele. Nu mi-e frică de tine. Apucându-l de spatele cămășii, îl scutură pentru a întări cele spuse: te vreau și tu zici că mă vrei și totuși singurul lucru care ne stă în cale ești *tu*. Nu-mi spune că ai supraviețuit tuturor bătăliilor și ai suferit atîta, ca să te întorci acasă doar pentru *asta*...

El îi puse degetele pe gură.

- Taci. Lasă-mă să mă gîndesc.

- Ce mai e de...

- Beatrix! o avertiză el.

Rămase tăcută, cu privirea ațintită pe trăsăturile lui severe.

Christopher se încruntă, cîntărind posibilitățile, dezbătînd în sinea lui problema, fără să pară că a ajuns la vreo concluzie satisfăcătoare.

În tăcere, Beatrix își puse capul pe umărul lui. Trupul îi era cald și reconfortant, mușchii flexibili permițându-i să-i suporte cu ușurință greutatea. Ea se răsuci pentru a se lipi mai strîns de el, pînă cînd simți tăria plăcută a pieptului lui pe sîinii ei. Și își ajustă poziția, cînd simți ferma lui apăsare mult mai jos. Trupul o durea de nevoia de a-l primi în ea. Pe furiș, își lipi buzele de pielea cu miros sărat a gîtului lui.

El o strînse de șold. Din vocea lui răzbătu amuzamentul.

- Încetează să te agiți. E imposibil ca un bărbat să poată gîndi, cînd faci asta.

- Încă n-ai terminat de gîndit?

- Nu. Dar îl simți zîmbind, cînd o sărută pe frunte. Dacă tu și cu mine ne căsătorim, zise el pînă la urmă, aș fi pus în situația de a încerca să-mi protejez soția împotriva mea. Iar binele și fericirea ta sînt totul pentru mine. *Dacă*... Inima lui Beatrix îi ajunsese în gît. Încercă să vorbească, dar

Christoper o înghionti ușor sub bărbie cu încheieturile degetelor, închizându-i blînd gura. Și indiferent ce idei fascinante poate avea familia ta despre relația căsătoriei, continuă el, eu am un punct de vedere tradițional. Soțul e stăpînul gospodăriei.

- O, desigur, rosti Beatrix puțin cam repede. Asta e și ceea ce crede familia mea. Ochii lui se îngustară sceptici. Poate că tratase problema cu prea mare ușurință. Sperînd să-l distragă, Beatrix își vârî obrazul în mîna lui. Aș putea să-mi păstrez animalele?

- Sigur că da. Vocea lui se împlînzi. N-aș interzice niciodată ceva așa de important pentru tine. Totuși, nu mă pot opri să nu te întreb... ariciul e negociabil?

- Medusa? O, nu, nu poate supraviețui singură. A fost abandonată de mama ei cînd era pui și de atunci am grijă de ea. Presupun că aș putea să încerc să găsesc o nouă casă pentru ea, dar din nu știu ce motive, oamenii nu sînt gata să admită ideea unui arici drept animal de companie.

- Ce ciudat din partea lor, rosti Christopher. Foarte bine, Medusa rămîne.

- Mă ceri în căsătorie? întrebă Beatrix plină de speranță. ^

- Nu. Închizînd ochii, Christopher scoase un suspin scurt. Dar iau problema în considerare, în ciuda oricărei rațiuni.

CAPITOLUL 18

Au călărit direct spre Casa Ramsay, cu Aibert lipînd fericit pe lîngă ei. Era aproape vremea cinei, ceea ce însemna că atît Leo cît și Cam terminaseră treaba pe ziua aceea. Beatrix ar fi vrut să aibă timp să-și pregătească familia pentru situația ivită. Era încîntată că Merripen se afla încă în Irlanda, deoarece el avea tendința de a-i privi pe toți noii veniți cu suspiciune și nu i-ar fi făcut lui Christopher situația mai ușoară. Și Leo s-ar putea să aibă obiecții. Cea mai bună opțiune era să-l contacteze pe

Cam, care de departe era cel mai rezonabil bărbat din familie.

Totuși, cînd Beatrix încercă să-i sugereze lui Christopher cum să-i contacteze și ce să spună, el o întrerupse cu un sărut și îi spuse că se va descurca singur.

- Foarte bine, rosti Beatrix cu părere de rău. Dar te avertizez, ar putea să fie împotriva partidei.

- Și *eu* sînt împotriva partidei, o informă Christopher. Cel puțin vom avea ceva în comun.

Intrară în casă și se duseră în salonul familial, unde Cam și Leo erau implicați într-o discuție, iar Catherine se afla la un mic birou.

- Phelan, rosti Cam privindu-l cu un zîmbet ușor, ai venit să vezi depozitul de chereștea?

- Mulțumesc, dar sînt aici din alt motiv.

Leo, care stătea în picioare lîngă fereaștră, se uita de la îmbrăcămîntea șifonată a lui Christopher, la aspectul în neorînduială al lui Beatrix.

- Beatrix, iubito, ai hotărît să umbli pe moșie îmbrăcată așa?

- Doar de data asta, rosti ea scuzîndu-se. Eram grăbită.

- O grabă ce-l implica și pe căpitanul Phelan? Privirea ascuțită a lui Leo se îndreptă spre Christopher. Ce dorești să discuți?

- E ceva personal, rosi Christopher calm. Și^o privește pe sora ta. Se uită de la Cam la Leo. În mod obișnuit, n-ar fi fost nici o problemă pe care dintre ei să-l contacteze. Ca stăpîn al conacului, Leo ar fi fost prima alegere. Totuși, familia Hathaway părea să fi stabilit o împărțire neconvențională a rolurilor. Cu care dintre voi trebuie să vorbesc? Întrebă el.

Se uitară unul la altul și răspunseră amîndoi deodată.

- Cu el.

Cam i se adresă lui Leo.

- Tu ești vicontele.

- Tu ești cel care se ocupă de obicei cu genul acesta de treburi, protestă Leo.

- Da. Dar nu o să-ți placă părerea mea în această privință.

- Doar nu ai intenția cu adevărat să le dai aprobarea, nu-i așa?

- Dintre toate surorile Hathaway, rosti Cam cumpătat, Beatrix este cea mai potrivită să-și aleagă singură soșul. Am încredere în judecata ei.

Beatrix îi adresă un zîmbet strălucitor.

- Mulțumesc, Cam.
 - La ce te gîndești? îl întrebă Leo pe cumnatul său. Nu poți avea încredere în judecata lui Beatrix.
 - De ce nu?
 - E prea tînără, rosti Leo.
 - Am douăzeci și trei de ani, protestă Beatrix. În ani cîinești, aș fi deja moartă.
 - Și e femeie, insistă Leo.
 - Pardon, îl întrerupse Catherine. Insinuezi că femeile au judecata slabă?
 - În aceste probleme, da. Leo făcu un gest spre Christopher. Uită-te la tipul ăsta, stînd aici ca un afurisit de zeu grec. Crezi că îl alege din cauza intelectului său?
 - Am absolvit Cambridge, rosti acid Christopher. Trebuia să-mi iau cu mine diploma?
 - În această familie, îl întrerupse Cam, nu se cere diplomă universitară, pentru ca cineva să-și dovedească inteligența. Lordul Ramsay este un exemplu perfect, de felul cum una nu are nimic de a face cu cealaltă.
 - Phelan, rosti Leo, nu intenționez să te jignesc, totuși...
 - E ceva care i se întîmplă în mod natural, îl întrerupse Catherine cu dulceață.
- Leo se încruntă la soția lui, apoi își întoarse atenția spre Christopher.
- Tu și Beatrix nu v-ați cunoscut de suficient de multă vreme, pentru a lua în considerare mariajul. Problemă de numai cîteva săptămîni, după cîte știu eu. Și ce spui de Prudence Mercer? Ești practic logodit cu ea, nu-i așa?
 - Acestea sînt niște argumente valabile, afirmă Christopher. Și le voi răspunde pe rînd. Dar mai întîi, trebuie să știi că sînt împotriva acestei partide.
- Leo clipi năuc.

- Vrei să spui că ești împotriva unei partide cu domnișoara Mercer?

- Ei bine... da. Dar și împotriva unei partide cu Beatrix. Peste cameră coborî liniștea.

- Țasta e un fel de truc? Întrebă Leo.

- Din păcate, nu, răspunde Christopher.

Din nou liniște.

- Căpitane Phelan, interveni Cam alegându-și cu grijă cuvintele. Ai venit să ne ceri consimțământul să te însori cu Beatrix?

Christopher clătină din cap.

- Dacă hotărâsc să mă însor cu ea, am s-o fac cu sau fără consimțământul vostru.

Leo se uită la Cam.

- Dumnezeu mare! rosti dezgustat. Țasta e mai rău decît Harry.

Pe figura lui Cam se așternu o expresie de răbdare încolțită.

- Poate că ar trebui să vorbim cu căpitanul Phelan noi amîndoi, în bibliotecă. Cu un coniac.

- Vreau propria mea sticlă, rosti Leo cu pasiune arătînd drumul.

Lăsînd la o parte cîteva amănunte intime, Christopher le spuse tot. Fu mărinimos cînd ajunse la propriile lui defecte, dar era hotărît să o protejeze pe Beatrix de orice critică, chiar și din partea propriei ei familii.

- Nu i se potrivește să se joace cu astfel de lucruri, rosti Leo clătinînd din cap, după ce Christopher le-a relatat despre scrisori. Dumnezeu știe ce a determinat-o să facă așa ceva.

- N-a fost un joc, rosti liniștit Christopher. S-a transformat în ceva mai mult decît ne-am fi așteptat vreunul din noi.

Cam se uită la el cu o privire speculativă.

- Avînd în vedere emoția stîrnită de aceste revelații, Phelan, oricine ar putea să greșească cu ușurință. Ești *foarte sigur* de sentimentele tale față de Beatrix? Pentru că e...

- Unică, completă Leo.

- Știu asta. Christopher își simți gura strîm- bîndu-se, cu o urmă de umor. Știu că fură neintenționat obiecte. Că se îmbracă în pantaloni, că citează din filozofii greci și că a citit mult prea multe manuale de medicină veterinară. Știu că are tot felul de animale de companie, pentru care alți oameni plătesc să fie exterminate. Gîndindu-se la Beatrix, îl cuprinse un dor mistuitor. Știu că nu ar putea să locuiască la Londra, că-i poate merge bine doar aproape de natură. Știu că e miloasă, inteligentă și curajoasă și că singurul lucru de care îi e frică este să nu fie abandonată. Și eu n-am să fac asta niciodată, deoarece se întîmplă să o iubesc la nebunie. Dar există totuși o problemă.

- Care? întrebă Leo.

Christopher răspunse sec, cu o singură silabă:

-Eu.

Trecură minute întregi, în timp ce Christopher explică și restul... comportamentul lui inexplicabil, de cînd a fost în război, simptomele unei stări ce părea înrudită cu nebunia. Probabil că n-ar fi trebuit să fie surprins, că au primit informațiile fără să fie aparent alarmați. Dar îl făcu să se întrebe: ce fel de familie e asta?

Cînd Christopher termină, se lăsă o clipă de tăcere.

Leo îl privi pe Cam așteptînd.

- El bine?

- Ei bine, ce?

- E momentul cînd de obicei emiți una din ifurisițele tale de zicale țigănești. Ceva despre cocoșii care fac ouă, sau porcii care dansează în livadă. E ceea ce faci întotdeauna. Hai, să auzim!

Cam îi aruncă o privire sardonică.

- Nu pot să mă gîndesc la ceva, pe loc.

- Pe Dumnezeul meu, a trebuit să aud sute din istea. Și Phelan nu trebuie să audă nici măcar *una*?

Ignorîndu-l pe Leo, Cam își întoarse atenția spre Christopher.

- Cred că problemele pe care le-ai descris vor dispărea cu timpul. Făcu o pauză. Fratele nostru, Merripen, ar putea să ateste asta, dacă ar fi aici. Christopher se uită la el în alertă. N-a luptat niciodată în război, continuă liniștit Cam, dar violența și râul pot fi cu greu limitate doar la cîmpurile de bătaie. A avut proprii lui demoni, cu care s-a luptat și i-a învins. Nu văd nici un motiv, ca tu să nu poți să faci la fel.

- Eu cred că Phelan și Beatrix trebuie să mai aștepte, rosti Leo. Nu se va pierde nimic așteptînd.

- Nu știu dacă e așa, afirmă Cam. Cum spune țiganul: ia-ți prea mult timp și timpul te va lua pe tine.

Leo jubila.

- Am știut că va apare și zicala.

- Cu tot respectul, bombăni Christopher, această discuție nu duce la nimic. Măcar unul din voi trebuie să admită că Beatrix merită un om mai bun.

- Asta am spus și eu despre soția mea, remarcă Leo. De aceea m-am însurat cu ea, înainte de a putea găsi altul. Zîmbi ușor, în timp ce contempla fața îmbujorată a lui Christopher. Așa că, n-am fost deloc impresionat de defectele tale. Bei mai mult decît trebuie, și-e greu să-ți controlezi impulsurile și ai temperament. Toate astea sînt practic cerințe, în

familia Hathaway. Presupun că-ți închipui ca Beatrix trebuie să se mărite cu un domn tânăr și linștit, a cărui ideie despre emoție este să colecteze cutii de prizat tutun, sau să scrie sonete. Ei bine, am încercat asta și n-a funcționat. Ea nu vrea un astfel de bărbat. Aparent ceea ce vrea ea ești tu.

- E prea tânără și plină de idealuri, pentru a ști bine ce vrea, rosti Christopher. Am acuzat-o de lipsă de judecată.

- Și eu, replică Leo. Dar, din păcate, nici una din surorile mele nu m-au lăsat să le aleg eu soții.

- Ușurel, amîndoi, interveni calm Cam. Am o înrebare pentru tine, Phelan... dacă hotărăști să așești la infinit, înainte de a o cere în căsătorie pe Beatrix... în tot acest timp intenționezi să continui să o vezi?

- Da, rosti cinstit Christopher. Nu cred că ar putea ceva să mă împiedice să n-o văd. Dar vom fi circumspecți.

- Mă îndoiesc, rosti Leo. Singurul lucru pe care îl știe Beatrix despre a fi circumspect, este cum să-l pronunțe.

- Nu peste mult timp vor apărea bîrfele, interveni Cam, și criticile, ceea ce îi va strica lui Beatrix reputația. Și drept rezultat, va trebui să te însori cu ea, oricum. Nu e prea

înțelept să amîni inevitabilul.

- Vrei să spui că tu *vrei* să mă însor cu ea? întrebă Christopher neîncrezător.

- Nu, răspuse Cam părăind mîhnit. Dar nu pot să spun că sînt încîntat de cealaltă alternativă. Beatrix ar fi nefericită. În afară de asta, care dintre noi se oferă voluntar să-i spună că mai trebuie să aștepte?

Toți trei rămaseră tăcuți.

Beatrix știa că se va odihni prea puțin în noaptea aceea, mintea ei era prea plină de griji și de întrebări, pentru a putea dormi. Christopher nu a rămas la cină, a plecat imediat după discuția cu Cam și Leo.

Amelia, care coborîse după ce l-a băgat pe Alex în pat, n-a făcut nici o încercare să-și ascundă plăcerea provocată de noutăți.

- îmi place de el, rosti ea îmbrățișînd-o pe Beatrix și dîndu-se înapoi cu un zîmbet pentru a o privi mai bine. Pare un bărbat bun și onorabil.

- Și curajos, adăugă Cam.

- Da, răspuse Amelia cumpătată, nimeni nu poate uita ce a făcut în război.

- O, nu asta am vrut să spun, i se adresă Cam. Mă refeream la faptul că dorește să se însoare cu o soră Hathaway.

Amelia scoase limba la el și el zîmbi.

Relația dintre ei era așa de reconfortantă, dar totodată condimentată cu jocuri și flirt. Beatrix se întreba dacă ea și Christopher vor putea ajunge vreodată la ceva asemănător, dacă el va renunța la destul de multă autoapărare, pentru a-i permite ei să se apropie de el.

Încruntată, Beatrix se așeză lîngă Amelia.

- Continui să întreb despre discuția avută de Christopher cu Cam și Leo, dar se pare că nimic n-a fost hotărît sau rezolvat. Tot ce au făcut a fost să bea coniac.

- L-am asigurat pe Phelan că nu vom fi decît în- cîntați să-i permitem să te aibă pe tine și menajeria ta, replică Leo. La care, el a spus că mai are nevoie să se gîndească.

- La ce? întrebă Beatrix. Ce ar mai fi de reflectat? De ce îi trebuie așa de mult timp să ia o hotărîre?

- E bărbat, dragă, explică amabilă Amelia. O gândire susținută e ceva foarte dificil pentru ei.

- Spre deosebire de femei, replică Leo, care au remarcabilă abilitate de a lua hotărâri, fără să gândească defel.

Dimineață, Christopher sosi la Casa Ramsay arătând foarte... ei bine, *milităros*, în ciuda faptului că era îmbrăcat într-un costum neceremonios, de călătorie. Era tăcut și de o politețe impecabilă, când ceru permisiunea să o însoțească pe Beatrix la o plimbare. Deși ea era emoționată să-l vadă, era și neliniștită. El părea în gardă și sever, un om cu o sarcină posibil neplăcută de rezolvat.

Asta nu era deloc promițător.

Totuși, Beatrix își menținu un aspect vesel, conducându-l pe Christopher în una din plimbările ei favorite prin pădure, un drum cu terenul fermei în dreapta și pădurea în stînga. Făcea apoi o curbă, ce tăia direct prin pădure, peste cărări mai vechi și se termina de-a lungul unui pîrîu. În timp ce mergeau, Albert alerga înainte și înapoi, adulmecînd cu hărnicie.

- ... nicicînd nu vei găsi un luminiș ca acesta, rosti Beatrix conducându-l pe Christopher pe o mică pajiște, punctată de razele soarelui. Este un teren antic amenajat pe vremea Epocii Bronzului. Nu știau nimic de fertilizare, așa că atunci cînd o bucată de teren devenea neproductivă, pur și simplu defrișau un teren nou. Și vechile locuri se acopereau de grozămă, de ferigi și de buruieni. Și aici - îi arată ea o scorbură dintr-un stejar din marginea luminișului - e locul unde, la începutul verii, am văzut un șoim clocind. Șoimii nu-și construiesc cuibul, folosesc cuiburile făcute de alte

păsări. Când zboară sînt așa de rapizi, încît arată ca niște seceri ce spintecă aerul.

Christopher asculta atent. Cu briza jucîndu-se ușor în părul lui de aur întunecat și cu un zîmbet ușor pe buze, era așa de frumos, încît era dificil să nu căști gura la el.

- Cunoști toate secretele acestei păduri, nu-i așa? întrebă el amabil.

- Sînt așa multe de aflat. Eu am rîcîit doar suprafața. Am umplut caiete întregi cu schițe de animale și plante și ^ continui să găsesc altele noi, pentru a le studia. Îi scăpă un oftat nostalgic. Se vorbește despre o societate de istorie naturală, care se va înființa la Londra. Aș vrea să pot face și eu parte din ea.

- Și de ce n-ai putea?

- Sînt sigură că nu vor admite doamne, răspuse Beatrix. Nici una din aceste grupări nu o fac. Va exista o sală întregă de bătrîni cu favoriți fumînd pipe și împărtășind știri entomologice. Ceea ce e păcat, deoarece îndrăznesc să spun aș putea să vorbesc despre insecte, tot așa de bine ca fiecare dintre ei.

Un zîmbet ușor se așternu peste fața lui.

- În ce mă privește, sînt încîntat că nu ai nici pipă nici favoriți, zise el. Totuși, e într-adevăr păcat că, cuiva care iubește animalele și insectele ca tine* nu i se permite să vorbească despre ele. Poate că am putea să-i convingem să facă o excepție cu tine.

Beatrix îl privi surprinsă.

- Ai vrea să faci asta? Nu ți-ar păsa că o femeie are niște interese așa de neortodoxe?

- Sigur că nu. N-ar avea nici un sens să te căsătorești cu o femeie cu interese neortodoxe și apoi să încerci să faci din ea o ființă obișnuită, nu-i așa?

Ochii ei se măriră.

- Intenționezi să mă ceri de soție, acum?

Christopher o întoarse cu fața la el, mîngîindu-i bărbia cu degetele și convingînd-o să-și ridice fața.

- Mai întîi, există niște lucruri pe care vreau să le discut cu tine.

Beatrix se uită la el în așteptare.

Expresia lui deveni sobră. Luînd-o de mînă începură să meargă pe cărarea năpădită de iarbă.

- Mai întîi... nu vom putea să împărțim patul.

Ea clipi și întrebă ezitantă:

- Intenționezi să rămînem platonici?

El se poticni ușor.

- Nu. Doamne! Nu. Ceea ce vreau să spun e că vom avea contacte, dar nu vom dormi împreună.

- Dar... cred că mi-ar plăcea să dorm cu tine.

Mîna lui o strînse pe a ei.

- Coșmarurile mele te vor ține trează.

- Nu mi-ar păsa.

- S-ar putea să te sugrum accidental, în somn.

- O! Ei bine, nu-mi pasă nici de asta. Beatrix se încruntă de concentrare, pe măsură ce înaintau încet. În schimb aș putea să-ți cer ceva?

- Da, ce anume?

- Ai putea să renunți să mai bei tărie de acum încolo, să te limitezi la vin? Știu că folosești spirtoasele ca un medicament, pentru a-ți trata celelalte probleme, dar asta ar putea de fapt să facă posibil să devină mai rele și...

- Nu e nevoie să discutăm despre asta, iubito. Deja am rezolvat-o.

- O, da? Ea îi zîmbi încîntată.

- Mai e doar un singur lucru pe care ți l-aș cere, rosti Christopher. Fără alte activități periculoase, cum ar fi cățărutul în copaci, dresarea cailor semi- sălbatici, sau eliberarea din capcane a animalelor pe moarte și așa mai departe. Beatrix se uită la el

protestînd mut și rezistînd perspectivei oricărei îngrădiri a libertății ei. Christopher înțelese. Nu voi fi lipsit de rațiune, rosti el blînd. Dar aș dori mai curînd să nu fiu îngrijorat, că s-ar putea să fii rănită.

- Oamenii sînt răniți tot timpul. Fustele femeilor iau foc, oamenii sînt doborîți de vehicule ce aleargă nebunește pe drum, unii se poticnesc și cad...

- Exact ce mă îngrijorează. Viața e destul de periculoasă, fără să mai ispitești soarta. Beatrix își dădu seama că familia ei îi impusese mult mai puține restricții, decît un soț. Trebuia să-și amintească faptul că mariajul va avea unele compensații totuși. ... va trebui să merg în curînd la Riverton, continuă Christopher. Am multe de învățat în legătură cu administrarea unei moșii, să nu mai menționez piața cherestelei. Conform managerului moșiei, producția de cherestea de la Riverton nu e consistentă. Și o nouă gară se construiește în regiune, care va fi în beneficiul nostru doar dacă se fac și niște drumuri bune. Trebuie să iau parte la planificare, sau nu voi avea nici un drept să mă plîng mai tîrziu. Se opri și o întoarse pe Beatrix cu fața la el. Știu cît de apropiată ești de familia ta. Ai putea să suporti să trăiești departe de ei? Vom reține Casa Phelan, dar principala noastră reședință va fi la Riverton.

Era un gînd surprinzător, să trăiască departe de familia ei. Ei fuseseră lumea ei. Mai ales Amelia, marea ei confidentă. Ideea dădu naștere unui nod de neliniște în Beatrix, dar și de emoție. O casă nouă... oameni noi... noi locuri de explorat... și Christopher. Mai ales, Christopher.

- Cred că aș putea, rosti Beatrix. îmi vor lipsi. Dar și aici, cea mai mare parte a timpului am fost lăsată de capul meu. Rudele mele sînt ocupate cu familiile și viețile lor, așa cum trebuie. Atîta timp cît

voi putea să călătoresc, pentru a veni să-i văd când doresc, cred că aş putea fi fericită.

Christopher îi dezmierdă obrazul, cu articulațiile degetelor coborînd delicat pe o parte a gîtului. Exista înțelegere în ochii lui, simpatie, și încă ceva ce făcu ca pielea ei să se îmbujoreze.

- De orice ai nevoie ca să fii fericită, vei avea. Apropiindu-și-o, îi sărută fruntea, coborînd pînă pe vîrfurile nasului. Beatrix, *acum* am ceva să te rog. Buzele lui găsiră curba gurii ei zîmbitoare. *lubito...* am ales micul număr de ore, pe care le-am petrecut cu tine, în locul unei vieți întregi petrecută cu alte femei. N-ar fi fost nevoie să scrii niciodată biletul acela, cerîndu-mi să te găsesc. Toată viața mea am încercat să te găsesc. Nu cred că există vreun bărbat în viață, care să poată fi soțul pe care-l meriți... dar, te rog, lasă-mă să încerc. Vrei să te măriți cu mine?

Beatrix îi trase capul în jos, spre ea, și-și apropie buzele de urechea lui.

- Da, da, da, șopti ea și, fără nici un alt motiv decît că asta voia, îi prinse marginea urechii ușor cu dinții.

Surprins de încolțirea iubitoare, Christopher o privi. Respirația ei se accelerează, cînd văzu promisiunea de răsplată și plăcere din ochii lui. Apoi îi pecetlui buzele cu un sărut puternic.

- Ce fel de nuntă ți-ar plăcea? întrebă el și îi fură alt sărut, înainte ca ea să poată răspunde.

- Felul care te transformă pe tine în soțul meu. Apoi îi atinse cu degetele linia fermă a gurii. Ție ce fel de nuntă ți-ar plăcea?

El zîmbi cu blîndețe.

- Una urgentă.

CAPITOLUL 19

Christopher presupunea că ar trebui să considere semn rău faptul că, doar după două săptămîni, se simțea atît de confortabil alături de viitoarele lui rude. Cu toate că îi evitase cîndva din cauza ciudățeniilor lor, acum le căuta compania, petrecîndu-și aproape fiecare seară la Casa

Ramsay.

Familia Hathaway se dondănea, rîdea și păreau că se plac unii pe alții cu adevărat, ceea ce îi făceau foarte diferiți de alte familii cunoscute de Christopher. Erau interesați de orice, idei noi, invenții, descoperiri. Fără îndoială înclinația lor spre cultură era rezultatul influenței fostului lor tată, Edward.

Christopher simți că gospodăria asta fericită, adesea haotică, îi făcea bine, în timp ce Iarma Londrei, nu. Cumva, familia Hathaway, cu toate laturile ei dure, îi vindeca rănilor sufletului. Îi plăcea pe toți, mai ales pe Cam, care își preluase rolul de șef al familiei, sau al tribului, cum le spunea el. Cam era o prezență liniștitoare, calmă și tolerantă, uneori nescăpîndu-i din ochi, atunci cînd era necesar.

Leo nu era la fel de abordabil. Deși era încîntător și ireverențios, ascuțimea umorului său șfichiuitor îi aminteau lui Christopher neplăcut de

propriul lui trecut, cînd adesea făcea comentarii usturătoare pe seama altor oameni. De exemplu, remarcă pe care o făcuse odată despre Beatrix, că aparține grajdurilor. Pe care tot nu-și amintea să o fi făcut, cu excepția faptului că, din păcate, suna exact ca ceea ce spunea el de obicei. Pe atunci nu înțelegea în totalitate forța cuvintelor.

Ultimii doi ani îl învățaseră altceva.

În cazul lui Leo, totuși, Beatrix îl asigură pe Christopher că, în ciuda limbii lui ascuțite, era un frate grijuliu și loial.

- Ai să ajungi să-ți placă de el foarte mult, îi spusese ea. Dar nu e o surpriză că te simți mult mai bine alături de Cam - amîndoi sînteți vulpi.

- Vulpi? repetă Christopher amuzat.

- Da. Pot să spun întotdeauna, ce fel de animal ar fi cineva. Vulpile sînt vînători, dar nu se bazează pe puterea brută. Sînt subtile și deștepte. Le place să-i păcălească pe ceilalți. Și, deși uneori călătoresc departe, întotdeauna le place să se întoarcă la casa lor, comodă și sigură.

- Presupun că Leo e leu, rosti sec Christopher.

- O, da. Dramatic, extravertit și urăște să fie ignorat. Și uneori te poate răni. Dar dincolo de ghearele ascuțite și de mîrîituri, rămîne totuși o pisică.

-Tu ce animal ești?

- Sconcs. Nu pot să mă opresc să nu adun lucruri. Cînd sîntem treji, sîntem foarte ocupați, dar totodată ne place să stăm liniștiți, perioade îndelungate. Îi zîmbi. Sconcsii sînt foarte afectuoși.

Christopher își imaginase întotdeauna că gospodăria lui va fi guvernată de ordine și precizie, de o soție corespunzătoare, care va supraveghea fiecare amănunt. În loc de asta, se pare că era pe cale să aibă o soție, care umbla îmbrăcată în

pantaloni, în timp ce animalele cutreierau peste tot, se bălăbăneau, se târau, sau țopăiau prin toate ungherele.

Era fascinat de competența lui Beatrix, la lucruri în care femeile nu erau în mod obișnuit competente. Știa cum să folosească un ciocan, sau o rindea. Călărea mai bine decât orice femeie, pe care o văzuse vreodată și posibil chiar mai bine decât un bărbat. Avea o minte originală, o inteligență împletită cu memorie și intuiție. Dar cu cât afla mai multe despre Beatrix, cu atât își dădea seama de filonul de nesiguranță ce zăcea adânc în ea. Sentimentul de ființă deosebită, ce adesea o făcea să încline spre solitudine. Reflectă că probabil asta avea de a face cu morțile premature ale părinților ei, mai ales a mamei, realitate pe care Beatrix o simțise ca pe un abandon. Și probabil parțial era și rezultatul faptului că familia Hathaway fusese împinsă spre o poziție socială, pentru care nu fusese niciodată pregătită. A face parte din înalta societate, nu însemna doar să urmezi un set de reguli, era un mod de a gândi, de a te purta și de a interacționa cu lumea, însușiri ce ar fi trebuit să fie inoculate de la naștere. Beatrix nu va ajunge niciodată la sofisticarea tinerelor, care fuseseră crescute în familiile de aristocrați.

Și acesta era unul din lucrurile, pe care le plăcea cel mai mult la ea.

În ziua următoare cererii în căsătorie, Christopher a trebuit, cu regret, să se ducă să vorbească cu Prudence. Era pregătit să-și ceară scuze, știind că nu a fost cinstit în acțiunile lui față de ea. Totuși, orice urmă de regret resimțit pentru că a decepționat-o, a dispărut imediat ce a văzut că Prudence

nu simțea nici un regret pentru că și ea l-a decepționat pe el.

Pînă la urmă, n-a fost o scenă plăcută. O îmbujorare de prună, plină de furie, i se răspîndi pe față și izbucni în țipete, ca scoasă din minți.

- Nu *poți* să mă arunci deoparte, din cauza balaurului ăluia cu părul negru și a familiei ei trăsnite! Vei ajunge de rîs. Jumătate din ei sînt țigani și cealaltă jumătate sînt niște țicniți - au puține relații și n-au maniere, sînt niște țărani jechoși și vei regreta *pînă la sfîrșitul zilelor tale*. Beatrix e o ființă primitivă, necivilizată, care probabil că va da naștere unor gunoaie.

În timp ce făcu o pauză pentru a-și trage sufletul, Christopher interveni calm:

- Din păcate, nimeni nu poate fi așa rafinat, ca membrii familiei Mercer.

Lovitura trecu în totalitate neobservată de Prudence, desigur, care continuă să țipe ca o țafă.

Și atunci, în mintea lui Christopher apăru o imagine... nu una oarecare din război, ci una plină de pace... Fața lui Beatrix, calmă și concentrată, așa cum era cu o zi înainte, cînd îngrijea o pasăre rănită. Pansase aripa ruptă a unei vrăbiuțe strîns lipită de trupușorul ei, apoi îi arătă lui Rye cum să o hrănească. În timp ce Christopher privea această acțiune, fu izbit de combinația de delicatețe și putere, existentă în mîinile lui Beatrix.

Înapoiindu-și atenția spre femeia gălăgioasă din fața lui, lui Christopher îi fu milă de bărbatul, care pînă la urmă va deveni soțul Prudencel.

Apoi, în salon a intrat mama ei alarmată de zarvă, care încercă să o liniștească. Curînd după aceea Christopher le părăsi, regretînd fiecare minut pe care l-a risipit vreodată în compania Prudencei Mercer.

O săptămână și jumătate mai târziu, tot Stony Cross fu uluit de noutatea că Prudence a fugit cu unul din vechii ei pretendenți, un membru al micii nobilimi locale.

În dimineața fugii, la Casa Ramsay fu primită o scrisoare adresată lui Beatrix. Era de la Prudence. Scrisoarea era pătată și mîzgălită cu furie, plină de acuzații și de diverse afirmații, cu multe greșeli de ortografie. Tulburată și chinuită de vinovăție, Beatrix i-o arătă lui Christopher.

Gura lui se strîmbă, cînd o rupse în două și i-o restituî.

- Ei bine, rosti el cu ton de conversație, în sfîrșit a scris și ea o scrisoare.

Beatrix încercă să fie muștrătoare, dar îi scăpă un hohot nedorit.

- Nu-ți bate joc de situația asta. Mă simt teribil de vinovată.

- De ce? Prudence nu se simte.

- Mă acuză că i te-am luat.

-În primul rînd, n-am fost niciodată al ei. Și asta nu e un fel de joacă cu gajuri.

Ceea ce o făcu pe ea să zîmbească.

- Dacă tu ești gajul, rosti ea aruncîndu-i o privire sugestivă, m-ar plăcea să te descopăr.

Christopher clătină din cap, cînd ea se aplecă înainte pentru a-l săruta.

- Nu începe, sau n-o să mai terminăm niciodată treaba. Potrivind o scîndură pe locul ei, o privi pe Beatrix în așteptare. Bate cuiul.

Se aflau în podul pentru uscat fîn, unde îl luase pentru a o ajuta să repare o ladă de cuiabar, pe care o construisese ea însăși. Christopher se uita la ea și se distra, în timp ce Beatrix bătu un șir perfect de cuie la unul din capetele scîndurii. Pentru nimic în

lume, nu se așteptase ca îndemînarea unei femei față de unelte să fie atît de încîntătoare. Și nu putea să o ajute, doar să se bucure de felul cum pantalonii se mulau pe posteriorul ei, de fiecare dată cînd se apleca.

Cu efort, încercă să-și disciplineze trupul, respinse urgenta trezire a dorinței, așa cum a trebuit să facă atît de des în ultima vreme. Beatrix era o tentație mai mare decît putea el să suporte. De cîte ori o săruta, ea răspundea cu o senzualitate inocentă, care îl ducea la limita auto-controlului.

Înainte de a fi fost mobilizat în război, Christopher nu avusese niciodată nici o problemă să-și găsească partenere. Sexul fusese o plăcere întîm- plătoare, ceva de care se bucura, fără sentimente de vinovăție sau inhibiții. Dar, după abstenența aceasta prelungită, era îngrijorat de prima oară, cînd se va culca cu Beatrix. Nu voia să o rănească, sau să o înfricoșeze.

Auto-controlul de orice fel constituia încă o luptă aprigă pentru el.

Apăruse cu unele ocazii, cum a fost seara aceea în care unul dintre gemeni s-a împiedicat accidental de Lucky, pisica lui Beatrix, care a scos un mieunat de felină iritată, de să-ți spargă urechile. După care, ambii gemeni au început să strige, în timp ce Catherine se grăbi să-i liniștească.

Lui Christopher aproape îi sărise inima. Zgomotul îi produsese un șoc, lăsîndu-l încordat și tremurînd și, plecîndu-și capul strînse din ochii închiși, cînd se simți transportat într-o clipă pe cîmpul de bătaie, sub cerul care exploda. Inspiră de cîteva ori adînc, apoi își dădu seama de Beatrix, care se afla alături. Nu a întrebat nimic, stătea doar liniștită, lîngă el.

Apoi a venit Albert, și-a pus botul pe genunchiul lui și-a privit cu ochii lui căprui întunecați.

- Înțelege tot, rosti blînd Beatrix.

Christopher întinse mîna și mîngîie capul aspru,

iar Albert își vîrî botul în mîna lui, cu limba pe încheietură. Da, Albert înțelegea. Suferise sub aceeași ploaie de schije și bubuituri de tun, cunoștea senzația unui glonț ce sfîșie carnea.

- Sîntem o pereche, nu-i așa, bătrîne prieten? murmurase Christopher.

Gîndurile îi reveniră la prezent, cînd Beatrix tocmai termina treaba, punea ciocanul jos și își scutura palmele de praf.

- Uite, rosti ea satisfăcută. Totul e gata pentru următorul locatar.

Se tîrî spre locul unde Christopher stătea întins și se ghemui alături de el, ca o pisică. Ochii lui, pe sub genele pe jumătate lăsate o supravegheau. Simțurile lui ar fi vrut să o atragă lîngă el, să se răsfețe cu senzația pielii ei fine, cu tăria suplă a trupului ei, sub el. Dar rezistă, cînd ea încercă să-l tragă mai aproape.

- Familia ta va suspecta că facem altceva, nu repararea lăzii, rosti el. Te vei umple de fîn.

- Sînt întotdeauna plină de fîn.

Zîmbetul ei cam strîmb și ochii albaștri plini de viață îl corupseră. Înduplecîndu-se, se aplecă spre ea, gura lui acoperind-o pe a ei într-un sărut cald, ușor cercetător. Brațele ei îi înconjurată gîtul. El o explorează încet, fără să se grăbească, jucîndu-se cu ea, pînă cînd simți mîngîierea timidă a limbii ei pe a lui. Senzația îi coborî pînă în vintre, aprinzînd un val proaspăt de fierbințeală erotică.

Ea îl legăna, șoldurile ei potrivindu-se sub el din instinct. El nu se putu opri să nu se împingă în

moliciunea ei feminină, o mișcare ce îi ispiti pe amândoi. Murmurându-i numele, Beatrix își lăsa capul pe spate, pe brațul lui, cu gâtul expus mîngîierii umede a buzelor lui. Îi găsi locurile sensibile cu limba, folosindu-și vîrfurile ei, cînd o simți frea-mătînd. Mîna lui se îndreptă spre unul din sîni, apucînd forma naturală prin bluză și cămașă, frecînd sfîrcul drept cu încercuirea caldă a palmei lui. Gemete mici se ridicară din gâtul ei, ca un tors abreviat al plăcerii.

Era așa splendidă, contorsionîndu-se și arcuindu-se sub el, încît Christopher se simți gata să se înece în senzualitate, cu trupul transportat și mintea intrată în ceață. Ar fi așa ușor să-i descheie îmbrăcămintea, să-și elibereze carnea torturată... să se împingă în ea și să-și găsească deplina ușurare...

Gemu și se rostogoli pe spate, dar ea rămase lîngă el, apucîndu-l strîns.

- Fă dragoste cu mine, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Aici. Acum. Te rog, Christopher...

- Nu. Reușind să o dea deoparte, se ridică. Nu în podul pentru uscat fîn, cu cineva care ar putea în orice moment să intre în șură.

- Nu-mi pasă. Beatrix își lipi fața de pieptul lui. Nu-mi pasă, repetă înflăcărată.

- Mie îmi pasă. Tu meriți ceva mult mai bun, decît o răsturnare în fîn. Și eu de asemenea, după mai mult de doi ani de abstenență.

Beatrix ridică ochii mari.

- Adevărat? Te-ai păstrat cast așa de mult timp?

Christopher îi aruncă o privire sardonică.

- „Cast” implică și o puritate a gîndului, pe care te asigur că nu o aveam. Am fost celibatar.

Tîrîndu-se în spatele lui, Beatrix începu să-i adune paietele de pe spinare.

- N-a existat nici o ocazie să fii cu o femeie?
- Au existat.
- Atunci de ce n-ai făcut-o?

Christopher se răsuci, pentru a o privi peste umăr.

- Ceri realmente niște amănunte?
- Da.

- Beatrix, știi ce se întîmplă cu fetele, care pun asemenea întrebări necuviincioase?

- Sînt siluite în podul pentru uscat fîn, îl spionă ea plină de speranță.

Christopher clătină din cap.

Brațele Beatriciei se încolăciră în jurul lui pe la spate. El simții presiunea ușoară și stimulative a sînilor ei pe spinare.

- Spune-mi, rosti ea la urechea lui, căldura umedă a respirației ei făcînd să i se ridice părul pe ceafă de plăcere.

- Exista o tabără de prostituate, rosti el, care erau ținute la dispoziția soldaților. Dar nici una nu era atractivă și nu făceau decît să răspîndească boli în regiment.

- Bietele ființe, rosti sinceră Beatrix.
- Prostituatele sau soldații?

-Voi toți.

Ce specific ei, gîndi el, să reacționeze cu compasiune, mai curînd decît cu dezgust. Luîndu-i una din mîini, își apăsă buzele în palma ei.

- De asemenea, am avut oferte din partea uneia sau două soții de ofițeri, care însoțeau brigada. Dar n-am considerat că ar fi o idee prea bună să mă culc cu soția altui bărbat. Mai ales cînd puteam să mă trezesc după aceea luptînd umăr la umăr cu el.

După aceea, cînd eram în spital, au fost cîteva surori care puteau fi probabil convinse... din cele obișnuite, nu dintre cele care veneau cu Surorile Milei... dar după asediile îndelungate și rundele de săpări de morminte... apoi după ce am fost rănit... nu eram deloc într-o dispoziție amoroasă. Așa că am așteptat. Se strîmbă. Și încă aștept.

Beatrix îl sărută și-și vîrî nasul în ceafa lui, trimițînd prin el un nou fior de dorință.

- Am să am grijă de tine, biet prieten, murmură ea. Nu avea grijă, am să dau buzna peste tine cu blîndețe.

Era ceva nou, această combinație de dorință și amuzament. Christopher se întoarse și o înconjură cu brațele, punîndu-și-o în poală.

- O, ai să ai grijă de mine, o asigură el și își lipi gura de a ei.

Mai tîrziu în aceeași zi, Christopher s-a dus împreună cu Leo să vadă fabrica de cherestea de pe moșia Ramsay. Deși afacerea Ramsay cu cherestea nu se compara în amploare cu producția Riverton, era infinit mai bine dotată. Conform lui Leo, cumnatul absent, Merripen, era cel mai bun cunoscător al situației forestiere a moșiei, inclusiv procedeele corecte de identificare profitabilă a cherestelei, rădirea mixtă a copacilor și plantările pentru regenerare. La fabrica de cherestea, s-au făcut nenumărate inovații tehnologice, la sugestia lui Harry Rutledge, soțul lui Poppy. După ce i-a arătat lui Christopher un sistem avansat de rulouri și planșe de transportat, care permiteau mutarea cherestelei tăiate, eficient și în siguranță, Leo l-a însoțit înapoi spre casă.

Discuția lor se îndreaptă spre piața de cherestea și aranjamentele cu comercianții.

- Orice are de a face cu piața, rosti Leo, și vânzarea la licitație și tranzacțiile particulare, totul e aranjat de Cam. Stăpânește mai bine treburile financiare, decît oricare om pe care îl vei întîlni vreodată.

- Găsesc interesant modul în care tu și cumnații tăi v-ați împărțit sarcinile de activitate, fiecare după capacitatea lui.

- În ce ne privește, funcționează foarte bine. Merripen este un om al pămîntului, lui Cam îi plac cifrele... iar în ce mă privește, am de făcut cît mai puțin posibil.

Christopher nu fu decepționat.

- Știi mult mai multe despre întreaga întreprindere, decît mi-am închipuit. Ai muncit mult și din greu pentru acest loc.

- Da. Dar continui să sper că, dacă simulez ignoranța, vor înceta să-mi mai ceară să fac ceva.

Christopher zîmbi și mergînd se concentrează asupra terenului din fața lor, picioarele în cizme traversînd umbrele lungi create de soarele din spatele lor.

- Eu nu va trebui să simulez ignoranța, rosti el oftînd. Eu nu știu aproape nimic despre cherestea. Fratele meu a fost pregătit pentru asta toată viața. Nu mi-am închipuit, nici eu și nimeni altcineva, că va trebui să-i iau locul. Făcu o pauză și ar fi vrut să fi reținut acest ultim comentariu pentru el însuși. Sunase ca și cum pretindea simpatie.

Totuși, Leo răspunse într-o manieră prietenească și practică:

- Cunosc sentimentul acesta. Dar Merripen te va ajuta. E un izvor de informații și nu e niciodată

mai fericit, ca atunci cînd le spune oamenilor ce să facă. Două săptămîni în compania lui și vei deveni un afurisit de expert în cherestea. Ți-a spus Beatrix că Merripen și Win se întorc din Irlanda, la timp pentru nuntă?

Christopher clătină din cap. Nunta avea loc peste o lună, la biserica din perimetrul satului.

- Sînt încîntat, de dragul lui Beatrix. Ea vrea ca toată familia să ia parte, li scăpă un rîs scurt. Sper doar că nu vom avea o paradă a animalelor, mărșăluind prin biserică împreună cu ea.

- Consideră-te norocos, dacă vom reuși să ne descotorosim de elefant, rosti Leo.

Ar putea să-l transforme în domnișoară de onoare.

- Elefant? Christopher se uită brusc la el. Are un elefant?

- Doar pentru scurt timp. I-a găsit un domiciliu nou.

- Nu! clătină Christopher din cap. Cunoscînd-o pe Beatrix, aproape că aș putea să cred. Dar nu!

- A avut un elefant, insistă Leo. Pe cuvîntul meu.

Christopher nu era convins.

- Să presupun că a apărut într-o zi la ușă și cineva a făcut greșeala de a-i da de mîncare?

-întreabă-o pe Beatrix, are să-ți spună ea...

Leo se întrerupsese cînd se apropiară de padoc, unde avea loc un fel de agitație. Nechezatul strident al unui cal furios străbătu aerul. Un pur-sînge castaniu se ridicase în două picioare, cabrîndu-se cu cineva în spinare.

- La naiba, rosti Leo grăbind pasul. Le-am spus să nu cumpere gloaba aia cu temperament rău - a fost distrus, din cauza unui dresaj greșit și nici chiar Beatrix nu poate să-l corecteze.

- Aia nu e Beatrix? întrebă Christopher cuprins de panică.

- Ori Beatrix, ori Rohan - nimeni altcineva nu e suficient de nebun să-l încalce.

Christopher o luă la goană. Nu era Beatrix! Nu putea să fie! îi promisese că nu o să mai riște, dar când ajunse la padoc, îi văzu pălăria zburînd prin aer și părul negru desfăcut, în timp ce calul furios se cabra cu o forță din ce în ce mai mare. Beatrix se ținea strîns de animal cu o siguranță uluitoare, murmurînd și încercînd să-l potolească. Calul păru că se domolește, răspunzînd eforturilor lui Beatrix. Dar deodată, cu viteza mercurului se ridică în două picioare imposibil de sus, cu dosul masiv în echilibru pe cele două picioare subțiri din spate.

Apoi se răsuci și începu căderea.

Chiar și timpul parcă se scurgea mai încet, în timp ce uriașa masă zdrobitoare se răsturnă, cu silueta fragilă a lui Beatrix aterizînd dedesubt.

Așa cum se întîmplase atît de des în lupte, instinctele lui Christopher preluară în totalitate conducerea, îndemnînd la acțiune, cu o viteză mai mare decît a gîndului. Nu auzi nimic, dar simți cum gîtul îi vibră de un strigăt răgușit, în timp ce trupul sări peste gardul padocului.

Și Beatrix reacționează tot din instinct. Când calul începuse căderea, ea își smulse cizmele din scările șei și se împinse mal departe de el, prin aer. Lovi pămîniul și se rostogoli de două, de trei ori, în timp ce trupul calului se prăbuși lîngă ea... ratînd-o cu doar cîțiva centimetri.

Pe cînd Beatrix continua să stea întinsă în liniște și amețită, calul înnebunit făcea eforturi să se ridice în picioare, copitele lui izbînd pămîntul lîngă ea, cu o forță teribilă. Christopher o înhăță și o cără într-o

parte a padocului, în timp ce Leo se apropie de calul furios și reuși cumva să-l apuce de frâu.

Lăsînd-o pe Beatrix pe pămînt, Christopher o căută de răni, trecîndu-și mîinile peste membrele ei, pipăindu-i craniul. Ea gîfăia și hîrîia, cu respirația aproape smulsă din plămîni.

Clipi spre el confuză:

- Ce s-a întîmplat?
- Calul s-a cabrat și a căzut, se auzi vocea supărată a lui Christopher. Spune-mi cum te cheamă.
- De ce mă întrebi?
- Numele tău, insistă el.
- Beatrix Heloise Hathaway. Se uită la el cu ochii ei rotunzi și albaștri. Acum că știm cine sînt eu... tu cine ești?

CAPITOLUL 20

Văzînd expresia lui Christopher, Beatrix chicoti și își încreți nasul drăcește.

- Glumesc. Realmente. Știu cine ești. Mă simt bine.

Peste umărul lui Christopher, Beatrix îl zări pe Leo clătînd din cap, avertizînd-o și trecîndu-și un deget peste gît.

Ea realizează, prea tîrziu, că probabil nu era momentul indicat pentru a glumi. Ceea ce pentru un Hathaway ar fi fost ceva vesel, pe Christopher putea să-l supere.

Se uita țintă la ea, cu o furie incredibilă. Doar atunci își dădu ea seama că tremura, ca o consecință a terorii ce-l cuprinsese din cauza ei.

Categoric că nu era timp de umor.

- Iartă-mă... începu ea pocăită.
- Te-am rugat să nu antrenezi calul ăsta, o repezi Christopher, și tu ai fost de acord.

Beatrix se simți brusc în defensivă. Era obișnuită să facă ce îi plăcea. În mod cert aceasta nu era prima oară cînd cădea de pe cal și nici ultima.

- Nu m-ai rugat asta în mod specific, rosti ea rezonabil. M-ai rugat să nu fac nimic periculos. Și după părerea mea, nici n-a fost.

În loc să-l calmeze, asta păru că-l înfurie și mai tare.

- Avînd în vedere faptul că erai gata să fii strivită ca un pui de știucă, aș spune că greșești.

Beatrix intenționa să cîștige controversa.

- Ei bine, în orice caz nu contează, pentru că promisiunea făcută intra în funcție *după ce* ne căsătoream. Și încă nu sîntem căsătoriți.

Leo își acoperi ochii cu mîna, clătină din cap și se retrase din cîmpul ei vizual.

Christopher îi aruncă o privire arzătoare, deschise gura să vorbească și o închise la loc. Fără altă vorbă, se ridică de lîngă ea și se îndreptă spre grajd, cu niște pași lungi, ce înghițeau pămîntul.

Stînd în capul oaselor, Beatrix se uită după el perplexă.

- Pleacă!

- Așa se pare, se îndreptă Leo spre ea și îi întinse mîna pentru a o ridica.

- De ce pleacă, chiar în mijlocul unei dispute? întrebă Beatrix scuturîndu-și pantalonii de praf și bătîndu-i cu palma, scurt și cu forță. Nu se poate doar *să pleci*, trebuie să termini ce ai început.

- Dacă ar fi rămas, iubito, rosti Leo, exista șansa să fi trebuit să-i desprind mîinile de pe gîtul tău.

Discuția lor se opri, cînd îl văzură pe Christopher ieșind călare din grajd, cu silueta lui dreaptă ca o lamă de cuțit, în timp ce-i dădea pînteni calului, într-un mic galop rapid și grațios.

Beatrix oftă.

- Am încercat să obțin niște puncte, în loc să mă gândesc cum se simte el, admise ea. Probabil că a fost îngrozit pentru mine, văzînd calul rostogolindu-se așa.

- *Probabil?* repetă Leo. Arăta ca și cum tocmai văzuse Moartea. Cred că l-a ajuns unul din blestemele lui, sau indiferent cum le spui tu.

- Trebuie să mă duc la el.

- Nu îmbrăcată așa.

- Pentru Dumnezeu, Leo, doar de data aceasta...

- Fără excepții, draga mea. Eu îmi cunosc surorile. Dacă oricăreia dintre voi un deget, și-ți va lua toată mîna. Întinse mîna și îi dădu pe spate părul despletit. De asemenea... nu pleca fără însoțitoare.

- Nu vreau însoțitoare. N-a fost niciodată prea distractiv.

- Dar, Beatrix, tocmai acesta e scopul unei însoțitoare.

- Ei bine, în familia noastră, oricine m-a însoțit, probabil că ar fi avut nevoie de o însoțitoare, mai mult decît mine.

Leo deschise gura să argumenteze, apoi o închise la loc.

Rare erau ocaziile, cînd fratele ei era incapabil să dea o replică.

Reprimîndu-și un zîmbet, Beatrix plecă cu pași mari spre casă.

Christopher o iertase pe Beatrix chiar înainte să fi ajuns la Casa Phelan. Era perfect conștient că ea era obișnuită cu o libertate aproape incalificabilă și nu voia să fie strunită, mai mult decît voise afurisitul acela de cal. Îi va lua destul timp să se obișnuiască cu restricțiile. El deja știa asta.

Dar fusese prea buimăcit pentru a gândi clar. Însemna prea mult pentru el - era viața lui. Gîndul de a fi rănită era mai mult decît putea suporta inima lui. Șocul de a o vedea pe Beatrix aproape ucisă, combinația copleșitoare de teroare și furie, explodase în el și îl aruncase în haos. Nu, nu haos, ceva mult mai rău. Beznă. O ceață cenușie și deasă îl înconjurase, estompînd orice sunet sau senzație. Se simțise ca și cum sufletul lui era doar ancorat de trup.

Aceeași detașare amorțită îl cuprindea din cînd în cînd și în timpul războiului și în spital. Nu era nici un tratament pentru așa ceva, decît să aștepti să dispară.

După ce-i spuse menajerei că nu voia să fie deranjat, Christopher se îndreptă spre întunecatul și liniștitul sanctuar al bibliotecii. Căutînd prin dulapuri, găsi o sticlă de Armagnac și-și turnă un pahar.

Lichiorul era aspru și pipărat, arzîndu-i gîtul. Exact ceea ce voia. Sperînd să îl ardă pînă în fundul sufletului, îl dădu pe gît pe tot și-și turnă al doilea pahar.

Auzind niște zgîrieturi la ușă, se duse și o deschise. Albert trecu pragul, dînd din coadă și adulmecînd fericit.

- Corcitură nefolositoare, rosti Christopher aplecîndu-se să-l mîngîie. Miroși ca dușumeaua unei taverne din East End. Cîinele i se împinse în palmă, solicitîndu-i mîngîierile. Christopher se lăsă pe vine și îl privi cu tristețe. Ce ai spune, dacă ai putea vorbi? Întrebă el. Presupun că e mai bine că nu poți s-o faci. Aceasta e rațiunea de a avea un cîine. Fără conversații. Doar priviri admirative și gîfîieli nesfîrșite.

Cineva vorbi de pe prag, din spatele lui.

- Sper să nu fie tot ce aștepti tu... Reacționînd sub explozia instinctului, Christopher se întoarse

brusc și-și încleștă mîna pe un gît delicat. ... și de la soție, termină fraza șovăielnică Beatrix.

Christopher îngheță. Încercînd să gîndească dincolo de frenezia ce-l cuprinsese, inspiră tremu- rînd și clipi cu putere.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea?

O împinsese pe Beatrix lipind-o de canatul ușii, imobilizînd-o cu o mînă în gît și cu cealaltă încleștată într-un pumn letal. Era la o depărtare de un fir de păr de a o lovi, sfărîmîndu-i astfel oasele delicate ale feței.

Fu îngrozit ce efort uriaș i-a trebuit să-și des- cleșteze pumnul și să-și relaxeze brațul. În mîna care mai era încă pe gîtul ei, simți palpitația ușoară a pulsului ei sub deget și valul diafan al unei înghițituri.

Privind în ochii ei de un albastru luxuriant, își simți zbuciumul violenței transformîndu-se într-un val de disperare.

Cu o înjurătură înăbușită, își smulse mîna de pe gîtul ei și se duse să-și ia băutura.

- Doamna Clocker spune că ai rugat să nu fii deranjat, rosti Beatrix. Și desigur, primul lucru pe care l-am făcut a fost să te deranjez.

- Să nu-mi mai apari de la spate, rosti dur Christopher. Niciodată.

- Dintre toți oamenii, eu ar fi trebuit să știu asta. N-am să o mai fac, niciodată.

Christopher luă o înghițitură din lichiorul arzător.

- Ce vrei să spui cu:dintre toți oamenii?

- Pentru că eu sînt obișnuită cu creaturile sălbatice, cărora nu le place să fie contactate pe la spate.

Îi aruncă o privire încruntată.

- Ce noroc că experiența ta cu animalele se dovedește a fi un antrenament așa de bun pentru căsătoria cu mine.

- N-am vrut să spun... ei bine, intenția era să zic că ar fi trebuit să fiu mai prudentă cu nervii tăi.

- Eu nu am nervi, se rezezi el.

- Iartă-mă. Putem să le spunem și alfel. Vocea ei era așa de liniștoare și amabilă, că ar fi determinat orice fel de cobe, tigri, volverine și bursuci să se adune împreună și să ațipească în grup

Chrisopher scrîșni din dinți și rămase într-o tăcere împietrită.

Scoțînd ceva din buzunarul rochiei, ce părea un biscuit, Beatrix i-l oferi lui Aibert, care sări la ea și apucă tratația cu lăcomie. Ducînd cîinele la ușa, îi făcu un semn să treacă pragul.

- Du-te la bucătărie, rosti ea cu un ton încurajator. Doamna Clocker o să-ți dea de mîncare. Aibert o luă la goană.

Închizînd și încuind ușa, Beatrix se apropie de Christopher. Arăta proaspătă și feminină în rochia de culoarea lavandei, cu părul netezit, ridicat în sus și fixat cu piepteni. Nimeni n-ar fi putut să observe o imagine mai diferită de fata ciudată în pantaloni.

- Aș fi putut să teucid, rosti el sălbatic.

- Dar n-ai făcut-o.

- Aș fi putut să te rănesc.

- Și n-ai făcut nici asta.

- *Dumnezeule*, Beatrix! Christopher se duse și se așeză greoi pe un scaun de lîngă cămin, cu paharul în mîină.

Ea îl urmă într-un foșnet de mătase liliachie.

- De fapt nu sînt Beatrix. Sînt geamăna ei, mult mai drăguță. Ea a spus că poți să mă ai deja, încă

de pe acum. Privirea ei se îndreptă spre Armagnac. Ai promis să nu mai bei tărie.

- Încă nu sîntem căsătoriți. Christopher știa că ar fi trebuit să-i fie rușine de ecoul batjocoritor al propriilor ei cuvinte de mai devreme, dar tentația a fost prea mare pentru a rezista.

Beatrix nu tresări.

- Iartă-mă. Nu e deloc distractiv să ai grijă de binele meu. Sînt o nesăbuită. Îmi supraestimez posibilitățile. Se așeză pe dușumea la picioarele lui, punîndu-și brațele pe genunchii lui. Ochii ei albaștri serioși, împodobiti cu gene dese și negre, priveau plini de căință în ai lui. Nu ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum am făcut mai devreme. Pentru familia mea, să se contrazică e un sport - uităm că unii oameni au tendința de a o lua ca pe ceva personal. Unul din degetele ei trasă un mic desen complicat pe coapsa lui. Dar am caliați compensatorii, continuă ea. Nu mi pasă niciodată de părul de cîine, de exemplu. Și pot să apuc mici obiecte cu degetele de la picioare, ceea ce e un talent surprinzător de folositor.

Amorțea lui Christopher începu să se topească, așa, ca gheața primăvara. Și asta nu avea nimic de a face cu Armagnac-ul. Totul era din cauza lui Beatrix.

Doamne, cum o adora!

Dar cu cît se dezgheța mai mult, cu atît mai eteric se simțea. Sub pojghița subțire a auto-con-trolului îl bîntuia nevoia. Prea multă nevoie.

Punînd lichiorul neterminat pe covor, Christopher o trase pe Beatrix între genunchii lui. Se aplecă să-și apese buzele pe fruntea ei. Putea să adulmece dulceața tentantă a pielii ei. Lăsîndu-se pe spate în scaun, o studie. Arăta angelică și nevinovată, ca și cum zahăr i s-ar fi topit în gură.

Ștreqărită mică, reflectă el cu un amuzament tandru. îi mîngîie una din mîinile înguste, care se odihnea pe coapsa lui. Inspirînd adînc, o dădu încet de o parte.

- Deci cel de al doilea nume al tău e Heloise, rosti el.

- Da, după călugărița franceză din Evul Mediu. Tatălui meu îi plăceau scrierile vechi. De fapt, mi-a trecut prin minte că... Heloise a fost renumită mai ales pentru scrisorile de dragoste pe care le-a schimbat cu Abelard. Expresia lui Beatrix strălucea. M-am ridicat la înălțimea tizei mele, nui așa?

- De aceea Abelard a fost pînă la urmă castrat de familia Heloisei. Nu sînt deosebit de încîntat de comparație.

Beatrix zîmbi.

- N-ai de ce să fii îngrijorat. În timp ce-l privea, zîmbetul ei pieri. Sînt iertată? întrebă ea.

- Că ți-ai pus viața în pericol?... Niciodată. Ești prea prețioasă pentru mine. Christopher îi luă mîna și i-o sărută. Beatrix, ești frumoasă în rochia asta și îmi place compania ta, mai mult decît orice pe lume. Dar trebuie să te duc acasă.

Ea nu se mișcă.

- Nu, pînă nu rezolvăm treaba asta.

- E rezolvată.

- Nu, încă mai există un zid între noi. Pot să-l simt.

Christopher scutură din cap.

- Sînt... zăpăcit. El o prinse de coate. Lasă-mă să te ajut.

Ea se opuse.

- Ceva nu e în regulă. Ești așa departe.

- Sînt chiar aici.

Nu existau cuvinte, care să descrie această senzație infernală a detașării. Nu știa de ce a

apărut, sau ce o făcea să dispară. Știa doar că, dacă aștepta suficient de mult timp, va dispărea de la sine. Cel puțin, așa s-a întâmplat înainte. Poate că într-o zi o să apară și n-o să-l mai părăsească niciodată. *Cristoase!*

Privindu-l; ^Beatrix își încleștă ușor mâinile pe coapsele lui. În loc să se ridice, își mută trupul mai sus, lângă al lui.

Gura ei ajunse la a lui, ușor întrebătoare. El simți un mic șoc, o zvîrcolire bruscă a inimii, ca și cum tocmai își amintea cum să înceapă să bată din nou. Buzele lui Beatrix erau moi și fierbinți, ațîțindu-l așa cum o învățase el. Simți dorința cuprinzându-l, periculos de repede. Greutatea ei se afla peste el, sînii ei, masa fustelor adunată între coapsele lui. El capitulă o clipă, contopindu-și gura cu a ei și sărutînd-o, ca și cum ar fi vrut să o posede, profund și puternic. Imediat, Beatrix deveni maleabilă, supusă, într-un fel care îl înnebunea și ea știa asta.

Voia totul din ea, voia să o supună fiecărei poftă și fiecărui impuls, dar era prea inocentă pentru fiecare dintre ele. Dezlipindu-și gura de a ei, Christopher o depărtă la o lungime de braț.

Ochii ei erau mari și uimiți.

Spre ușurarea lui, se depărtă de el și se ridică.

Apoi începu să-și desfacă corsajul.

- Ce faci? întrebă el răgușit.

- Nu-ți fie teamă, ușa e încuiată.

- Asa nu e ceea ce - *Beatrix...* Cînd el se ridică la rîndul lui în picioare, corsajul ei era desfăcut. Un răpăit gros și primitiv ca de tobă se iscă în urechile lui. Beatrix, nu sînt în situația de a face un experiment virginal.

Ea îi aruncă o privire pură, de ingenuă.

- Nici eu.

- Nu ești în siguranță cu mine. întinse mîna după răscoiala de la gît a corsajului și trase, pentru a o aduna. În timp ce bîjbîia încercînd să-i încheie corsajul, Beatrice își ridică poala rochiei. O smucitură, o răsucire și fusta căzu.

- Pot să mă dezbrac, mai repede decît poți tu să mă îmbraci, îl informă ea.

Christopher scrîșni din dinți, cînd o văzu împin- gîndu-și rochia mai jos de coapse.

- La naiba, nu pot să fac așa ceva. Nu acum. Transpira, cu fiecare mușchi încordat. Vocea lui șoca, din cauza forței cu care-și stăpînea dorința. O să-mi pierd controlul. Nu ar fi putut să se oprească să nu o rănească. La primul contact, trebuia să se apropie de ea cu multă reținere, să fie degajat, înainte de a ajunge la limita nevoii... dar în clipa aceasta, era gata să cadă peste ea, ca un animal vorace.

- înțeleg. Beatrix își scoase pieptenii din păr și îi lăsă să cadă peste grămada de mătase liliachie lepădată scuturîndu-și buclele strălucitoare. Apoi îi aruncă o privire, ce făcu ca fiecare fir de păr de pe trupul lui să se înfioare. Știu că îți închipui că nu înțeleg, dar nu e adevărat. Și am nevoie de asta, tot atît de mult ca și tine. încet își scoase corsetul și îi dădu drumul pe podea.

Dumnezeule mare! Ce mult timp trcuse, de cînd o femeie se dezbrăcase pentru el. Christopher nu putea nici să se miște, nici să vorbească, stătea doar acolo excitat, flămînd și golit de gînduri, devorîndu-i din priviri imaginea.

Cînd ea văzu felul în care o privea, se dezbracă și mai încet, trăgîndu-și cămașa peste cap. Sîinii ei erau înalți, frumos curbați și cu sfîrcurile roz. Și săltară delicat, cînd se aplecă să-și scoată pantalonașii.

Se afla în fața lui.

În ciuda îndrăznelii, Beatrix era nervoasă, o roșeață inegală acoperind-o din cap pînă în picioare. Dar îl privea îndeaproape, realizîndu-i reacțiile.

Ea era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse el vreodată, zveltă și mlădioasă, cu picioarele acoperite de ciorapi roz pal și jartiere albe. Îl înnebunea. Buclele întunecate ale părului se răspîndiseră peste trupul ei, atîrnînd pînă la talie. Micul triunghi dintre coapsele ei arăta ca o blăniță deasă, în contrast erotic cu pielea de porțelan.

Se simți slab și brutal în același timp, dorința pompîndu-i prin tot trupul. Nimic nu mai conta, decît să intre în ea... trebuia să o aibă, sau să moară. Nu înțelegea de ce în mod deliberat îl împinsese dincolo de limite, de ce nu era speriată. Din gît îi scăpă un sunet gutural. Deși nu se hotărî în mod conștient să se miște, traversă spațiul dintre ei și o luă în brațe. Își lăsă degetele să i se plimbe neînemînatice pe spate, apoi în jos peste curbele fundului. Ridicînd-o mai sus și strîngînd-o lipită de el, îi găsi gura și o sărută aproape sălbatic.

Ea i se abandona total, oferindu-și trupul, gura, orice voia el. Și cînd gura lui o posedă pe a ei, el își plimbă mîinile mai departe, între coapsele ei, forțîndu-le să se desfacă. Apoi găsi pliurile tandre ale sexului și desfăcîndu-i moliciunea, o masă pînă cînd îi stîrni umezeala și introduse două degete în fierbințeala ei suplă. Gîrîfind sub gura lui, ea se ridică pe vîrfurile picioarelor. Iar el o ținu așa, strîns înfiptă în degetele lui, în timp ce o săruta.

- Lasă-mă să te simt, rosti ea cu răsufierea tăiată și cu mîinile acționînd asupra hainelor lui. Te rog... da...

Christopher se luptă cu vesta și cămașa, smulgînd nasturii în graba lui. Cînd torsul îi fu gol, o

cuprinse în brațe. Amîndoi gemeau, apoi rămaseră liniștiți absorbînd senzația pielii lipite dintre ei și sîinii frecîndu-se blînd de părul de pe pieptul lui.

Pe jumătate trăgînd-o, pe jumătate luînd-o pe sus pînă la divan, o depuse pe tapiseria cu perne fantezii. Ea ateriză ușor desfăcută, cu capul și umerii sprijiniți într-un colț și un picior rămas pe podea. Iar el fu acolo, înainte ca ea să-și apropie picioarele.

Plimbîndu-și mîinile pe ciorapii ei, descoperi că erau de mătase. Nu văzuse niciodată înainte ciorapi roz, doar negri sau albi. Îi plăceau. Îi mîngîie picioarele, îi sărută genunchii prin mătase, îi desfăcu jartierele și linse urmele roșii lăsate pe pielea ei. Beatrix stătea liniștită. Tremurînd. Cînd el își lăsă buzele să pătrundă în interiorul coapselor ei, ea se agită neajutorată. Această ușoară mișcare nestăvilită a șoldurilor ei îl înnebuni, deveni frenetic.

Îi rulă ciorapii dîndu-i josi și îi aruncă deoparte. Beat de excitare îi privi trupul, fața moleșită de pasiune, ochii pe jumătate închiși, părul întunecat căzînd în cascadă. Îi desfăcu coapsele cu mîinile. Inspirînd parfumul erotic al trupului ei, își trecu limba prin triunghiul moale.

- Christopher, o auzi el implorînd, în timp ce cu mîinile îi apăsa cu putere capul. Era șocată și fața i se îmbujoră puternic, cînd realizează ce intenționa el să facă.

- Tu ai început asta, rosti el cu voce îngroșată. Acum, eu intenționez să termin.

Fără să-i dea posibilitate de a protesta, se aplecă din nou peste ea. Își croi drum cu gura pînă în scobitura moale și secretă, despărțînd-o cu limba. Ea gemu și se ridică mai mult, îndoindu-și genunchii și curbîndu-și spinarea, ca și cum ar fi

vrut să-și strîngă în jurul lui tot trupul. El o apucă de fund, o apăsă mai tare și luă ceea ce voia de la ea.

Întreaga omenire nu era nimic, în comparație cu fiorul delicat al cărnii, cu gustul de femeie, femeia *lui*, cu elixirul intim mai puternic decît vinul, opiumul și toate mirodeniile exotice. Ea gemu de asprimea tandră a limbii lui. Răspunsul ei deveni al lui, fiecare sunet al ei făcînd să-i zvîcnească vintrele, înfiorările ei desperate înfigînd în el sulițe de foc. Se concentră pe cea mai sensibilă parte a ei, urmînd-o încet, fascinat de mătasea udă. Începu să o atingă mai cu putere, necăjind-o, încolțind-o nemilos. Rămase liniștită, încordată, cînd simți senzațiile rostogolindu-se în ea și el știu că, nimic nu mai exista pentru ea, în afară de plăcerea pe care i-o oferea. El o făcu s-o simtă, s-o simtă, pînă cînd respirația ei sacadată se transformă în strigăte repetate. Orgasmul ei fu mai puternic și mai profund, decît orice altceva îi oferise înainte... îl auzi, îl simți, îl gustă.

Cînd ultimul spasm o părăsi, o trase mai aproape sub el, gura lui îndreptîndu-se spre sîinii ei. Ea își încolăci brațele în jurul gîtului lui. Trupul ei sătul era gata să-l primească, picioarele desfăcîndu-se cu ușurință, cînd el se așeză între ele. Bîjbîind la șlițul pantalonilor, trase eliberîndu-se.

Nu-i mai rămăsese nici urmă de control, întregul lui trup era dureros de dornic. Nu existară vorbe, nici implorări *te rog nu încerca să mă oprești, nu pot. Trebuie să te am*. Și nici nu mai avu putere să reziste. Uitîndu-se la ea, îi rosi numele cu voce aspră și întrebătoare. Beatrix scoase un mic sunet melodios și îi mîngîie spatele.

- Nu te opri, șopti ea. Te vreau. Te iubesc... îl trase mai aproape, arcuindu-se să-l primească, atunci cînd el o atinse împingîndu-se direct și insistent.

Nu avusese niciodată o virgină, întotdeauna își închipuise că trebuie să fie o sfîșiere rapidă și ușoară. Dar ea era strîmtă, peste tot, mușchii neexperimentați încordîndu-se să nu-i permită pătrunderea. El se împinse în rezistența inocentă, forțîndu-și drumul mai adînc, iar ea suspină agățîndu-se de el. Acționează în interiorul ei, tremurînd de efortul de a fi blînd, cînd toate instinctele lui țipau să pătrundă cu forță în fierbințeala excitantă. Apoi, deodată, mușchii ei acceptară că e inutil să încerce să se închidă împotriva lui și se relaxă. Capul îi rămase pe brațul lui care-l sprijinea, fața ei lipindu-se de curba tare a bicepsului lui. El începu să se împingă în ea cu un geamăt de ușurare, neștiind nimic în afară de plăcerea orbitoare de a fi în ea, de a fi mîngîiat de ea. Extazul a fost sever, absolut ca moartea, eliberîndu-l.

Nu făcu nici un efort să-l prelungească. Orgasmul veni rapid, năvălind în el cu o putere ce-i tăie respirația, scufundîndu-l apoi într-o ușurare violentă, zguduitoare, străbătută de spasme. Continuă la nesfîrșit, în timp ce o legăna în brațe aplecîndu-se peste ea, ca și cum ar fi vrut să o protejeze, cînd se înfigea în ea cu izbituri nesățioase.

Ca urmare, ea tremura, undele reacției alergînd prin ea din cap pînă-n picioare. El o ținea în brațe, încercînd să o reconforteze, trăgîndu-i capul pe pieptul lui. Ochii lui erau încețoșați și fierbinți și îi șterse de o pernă de catifea. Avu nevoie de ceva timp pentru a realiza că frisonul nu izvora din ea, ci din el.

CAPITOLUL 21

Minutele treceau în calmul acela saturat. Beatrix rămase liniștită în îmbrățișarea lui Christopher, fără să protesteze, chiar dacă strînsoarea lui era prea puternică. Încet-încet fu capabilă să-și împartă senzațiile în mai multe părți... căldura și greutatea trupului lui, mirosul transpirației, moliciunea umezelii bogate, acolo unde încă mai erau lipiți. Era inflamată, dar totodată era un

sentiment plăcut această senzație de plenitudine adâncă și caldă.

Încet, insistența lui Christopher începu să slăbească. O mână se ridică pentru a se juca în părul ei. Gura i se întoarse la pielea gingașă a cefei ei, în timp ce mâna liberă se plimba pe spatele și coastele ei. Un fior trecu prin ființa lui, un val lent de ușurare. Își strecură un braț sub ea, o arcui în sus și buzele i se îndreptară spre sânul ei. Ea inspiră nesigură, la presiunea udă a gurii lui.

El se mișcă și o răsuci, așa încât să stea întinsă peste el. Invazia lui alunecă liberă și ea simți pe stomac membrul lui tare. Ridicând capul se uită în jos, la fața lui, la ochii argintii, ușor dilatați. Savură senzația prezenței lui, o creatură mare și caldă sub

ea. Avea impresia că l-a îmblînzit, deși mai persista întrebarea dacă realmente ar mai fi fost și altă cale.

Își apăsă buzele pe umărul lui. Pielea era chiar mai moale decît a ei, satin bine întins peste proeminențele tari ale mușchilor. Găsind cicatricea făcută de baionetă, atinse cu limba pielea inegal vindecată.

- Nu ți-ai pierdut controlul, șopti ea.

- Ba da, în unele momente Vocea lui era aceea a unui bărbat care tocmai se trezise, după un somn îndelungat. Începu să adune șuvoaiele unduitoare ale părului ei într-un singur fluviu. Ai plănuit asta?

- Mă întrebi dacă am plănuit deliberat să te seduc? Nu, a fost absolut spontan. La tăcerea lui, Beatrix își înălță capul și îi zîmbi. Probabil crezi că sînt o nerușinată.

Degetul lui mare se plimba peste curba umflată a buzei ei inferioare.

- De fapt, mă gîndeam cum să te duc sus în dormitor. Dar acum, că ai spus asta... Da, ești o nerușinată.

Zîmbetul îi întîrzie pe buze, în timp ce în joacă îl mușcă de deget.

- Regret că te-am scos din sărite mai devreme. De acum înainte Cam va lucra cu calul acela. Nu a trebuit să dau socoteală nimănui înainte - va trebui să mă obișnuiesc cu asta.

- Da, rosti el. Începînd din această clipă.

Beatrix ar fi putut să protesteze față de tonul lui dictatorial, doar că tot mai exista o sclipire periculoasă în ochii lui și înțelese că și el e supărat, ca și ea. Nu se simțea confortabil cu nici o femeie, care avea o astfel de putere asupra lui.

Foarte bine! În mod cert nu i se va va supune lui întrutotul, dar putea să cedeze în cîteva privințe.

- Promit să fiu mai grijulie de acum înainte, rosti ea.

Categoric, Christopher nu zîmbi, dar buzele i se strîmbară. O depuse cu grijă pe divan, se îndreptă spre hainele lepădate și reuși să găsească o batistă.

Beatrix stătea pe jumătate răsturnată pe o parte și îl privea, nedumerită de dispoziția lui. Părea că revenise la el însuși, în cea mai mare parte, dar încă mai exista impresia unei distanțe între ei, a ceva la care renunța, de la care se abținea. Gînduri pe care nu le-ar împărtăși, cuvinte pe care nu le-ar rosti. Chiar și acum, după ce se angajaseră în cel mai intim act posibil.

Distanța aceasta nu era nouă, realiză ea. A fost acolo încă de la început. Doar că acum era mult mai conștientă de ea, deprinsă cu subtilitățile naturii lui.

Întorcîndu-se la ea, Christopher îi dădu batista. Deși Beatrix s-ar fi considerat incapabilă să mai roșească, după ceea ce tocmai experimentase, simți un val de roșeată acoperind-o, în timp ce își ștergea locul inflammat și ud dintre coapse. Vederea sîngelui nu era o surpriză, dar o făcu și mai conștientă că se schimbase în mod radical. Nu mai era fecioară. Un sentiment nou și vulnerabil o năpădi.

Christopher o îmbracă cu cămașa lui, învelind-o în pînza albă și moale, care încă mai păstra mireasna trupului lui.

- Ar trebui să mă îmbrac cu lucrurile mele și să mă duc acasă, rosti Beatrix. Familia mea știe că sînt aici, cu tine și fără însoțitoare. Și chiar și ei au limitele lor.

- Ai să rămîi tot restul după-amiezei, rosti Christopher cu glas egal. Doar n-o să-mi invadezi casa, să-ți faci cheful cu mine și apoi să evadezi, ca și cum aș fi fost o misiune de care a trebuit să te achiți.

- Am o zi aglomerată, protestă ea. Am căzut de pe cal, te-am sedus, și acum sînt învinețită și murdară peste tot.

- Am să am grijă eu de tine. Christopher se uită la ea cu o expresie severă. Intenționezi să te cerți cu mine?

Beatrix încercă să pară împăciuitoare.

- Nu, sir.

Un zîmbet leneș îi traversă figura.

- Aceasta a fost cea mai nereușită încercare de obediență, văzută vreodată.

- Hai să mai practicăm, rosti ea înconjurîndu-i gîtul cu brațele. Dă-mi un ordin și ai să vezi că am să-l execut.

- Sărută-mă. își apăsă gura pe a lui și se așternu tăcerea, mult timp după aceea. Mîinile lui alunecară sub cămașă, ațîțînd-o blînd, pînă cînd se lipi de el. Interiorul ei se topea și se simțea slăbită de orice putere. La etaj, reluă el cu buzele lipite de ale ei și o ridică în brațe, ca pe un fulg.

Beatrix păli, cînd se apropiară de ușă.

- Nu poți să mă duci la etaj în felul acesta.

- De ce nu?

- N-am pe mine decît cămașa ta.

- Nu contează. Răsuțește bușonul ăla și deschide.

- Ce se întîmplă dacă unul din servitori ne vede?

Amuzamentul pîlpîi în ochii lui.

- Acum ești îngrijorată în legătură cu aparențele? Deschide afurisita aia de ușă, Beatrix.

Ea cedă și își ținu ochii strîns închiși, în timp ce el o căra în sus, pe scări. Dacă vreunul dintre servitori i-a văzut, nimeni n-a scos nici o vorbă.

După ce a dus-o pe Beatrix în camera lui, Christopher trimise după niște vase cu apă fierbinte, o baie de șezut și o sticlă de șampanie. Și insistă să o spele el, cu toate zvîrcolirile și protestele ei.

- Nu pot să intru acolo, protestă ea, încălecînd cada de tablă și lăsîndu-se în jos cu grijă, și să te las să faci ceva ce sînt perfect capabilă să fac eu însămi.

Christopher se duse la măsuța de toaletă, unde pe o tavă de argint se afla șampania și două pahare înalte de cristal. Îi turnă un pahar și i-l aduse.

- Asta te va ține ocupată.

Luînd o gură din băutura rece și acidulată, Beatrix se lăsă pe spate și-l privi.

- Nu am băut niciodată șampanie după-amiaza, afirmă ea. Și, în mod sigur, niciodată în timp ce făceam baie. N-ai să mă îneci, nu-i așa?

- Nu poți să te îneci într-o cadă de șezut, iubito. Christopher îngenunchie, cu pieptul lui gol și neted lîngă ea. Și nu, n-am să las să ți se îndeplinească nimic. Am niște planuri cu tine. Săpuni un burete, apoi și mîinile lui și începu să-i facă baie.

Nu fusese spălată de nimeni, din copilărie. Îi conferea o senzație curioasă de siguranță, de alint. Lăsîndu-se pe spate, atinse alene unul din antebrațele lui, alunecîndu-și degetele prin spuma săpunului. Buretele se plimba peste ea încet, peste umeri și sîni, picioare și îndoitura genunchilor. Apoi începu să o spele mai intim și toată impresia de siguranță se evaporă, cînd îi simți degetele alune- cînd în ea. Gîfii și se zbatu puțin, apucîndu-l de încheietura mîinii.

- Să nu scapi paharul, murmură Christopher, cu mîna în continuare între coapsele ei.

Beatrix aproape se îneacă cu următoarea înghițitură de șampanie.

- Asta e răutate, rosti ea cu ochii pe jumătate închiși, în timp ce degetul lui explorator găsi un loc sensibil, adînc în ea.

- Bea-ți șampania, rosti el amabil.

O altă sorbitură amețitoare, în timp ce atingerea lui invadatoare făcea mișcări circulare subtile. I se tăie răsuflarea.

- Nu pot să înghit când faci asta, rosti ea neajutorată, strângînd paharul în mîină.

Privirea lui o mîngîia.

- Atunci împarte-l cu mine.

Cu efort, ea duse paharul la buzele lui și îi dădu o înghițitură, în timp ce el continua să o palpeze ușor și să o întărite, pe sub apă. Apoi gura lui ajunse la a ei, sărutul purtînd aroma răcoroasă și dulce a șampaniei. Limba lui se juca într-un fel, care făcu inima ei să bubuie.

- Acum bea restul, șopti el. Ea îi aruncă o privire uimită, șoldurile ei începînd să se ridice și să coboare după cum aveau chef, agitînd apa fierbinte și plină de spumă. Era așa de înfierbîntată și pe dinăuntru și pe dinafară, trupul ei tînjind după plăcerea ce deodată încetă. Gata, hotărî el.

O ultimă înghițitură convulsivă, apoi paharul îi fu luat din mîna moale și pus deoparte.

Christopher o sărută din nou, brațul lui liber strecurîndu-i-se după ceafă.

Apucîndu-l de umărul gol, Beatrix începu să geamă:

-Te rog, Christopher, vreau mai mult, am nevoie...

- Răbdare, șopti el. Știi de ce ai nevoie.

Un oftat frustrat îi scăpă, cînd atingerea lui încetă și cînd o ajută să iasă din baie. Era așa surescitată, că de abia putea să stea în picioare, genunchii ei amenințînd să cedeze. El o șterse eficient, țînînd un braț în spatele ei pentru a o sprijini, cînd o conduse spre pat.

Se întinse lîngă ea, o legănă în brațe și începu să o sărute și să o mîngîie. Beatrix se întinse ca o pisică, încercînd să absoarbă lecțiile pe care

internționa el să i le predea. Un nou limbaj al pielii, al mâinilor și al buzelor, mai primitiv decât cuvintele... fiecare atingere promițând și provocând.

- Nu face efort să mă primești, șopti el cu mâinile furișate din nou între coapsele ei încordate. Lasă- mă pe mine să-ți dau... Mîna lui o apucă de sex și se apăsă pe el. Degetele îi intrară, o excitară, se jucară. Dar refuza să-i dea ce voia ea, murmurînd să se relaxeze, să cedeze, să-și dea drumul. Simțea atît teamă, cît și ușurare dîndu-i-se, oferindu-și fiecare bucățică din ea, fără rezerve. Totuși așa făcu. Își lăsă capul pe spate, pe brațul lui, trupul ei devenind pliabil, picioarele desfăcîndu- se. Brusc orgasmul se produse, carnea ei se contractă, cu toată sensibilitatea ei centrată pe locul acela intern și secret atins de el.

Cînd în final își reveni, ieșind din negura opulentă a plăcerii, descoperi o sclipire de preocupare în ochii lui. Se uita la coastele ei, trecîndu-și ușor mîna peste o contuzie purpurie, căpătată cu ocazia căderii de mai devreme, din ziua aceea.

- Nu e nimic, rosti ea. Aproape întotdeauna am pe mine cîte o vînătaie sau o zgîrietură.

Informația nu părea să-i dea lui prea multă siguranță. Gura i se strîmbă și clătină din cap.

- Stai aici, rosti apoi. Mă întorc într-o clipă.

Indicația nu era necesară. Beatrix nu avea

intenția să se miște. Se tîrî puțin mai în sus pe perne, lăsîndu-și obrazul să se îngroape în pînza feței de pernă. Oftă și aproape adormise, cînd îl simți pe Christopher urcînd în pat, alături de ea.

Mîna lui se așeză pe șoldul ei, cu palma lunecoasă din pricina unguentului. Ea se mișcă, atunci cînd o aromă puternică de ierburi îi ajunse la nas.

- O, ce bine miroase. Ce e?

- Alifie din ulei de cuișoare. Cu grijă, întinse balsamul pe contuzia ei. Fratele meu și cu mine am fost tot timpul acoperiți de așa ceva, în cea mai mare parte a copilăriei.

- Știi cîte ceva despre poznele voastre, rosti Beatrix. John i-a povestit lui Audrey și ea mi-a spus mie. Atunci, cînd voi doi ați furat tarta de prune, înainte de cină... și atunci cînd el te-a determinat să sari de pe craca unui copac și ți-ai rupt mîna... John spunea că erai incapabil să te sustragi de la o provocare. Spunea că era ușor să te faci să faci orice, doar spunîndu-ți că n-ai să poți.

- Eram un idiot, rosti Christopher întristat.

- Drac împielit, au fost cuvintele folosite de el.

- Semănăm cu tata.

- În realitate, nu. Cel puțin nu, după părerea lui John. Spunea că n-a fost corect că ai fost întotdeauna fiul preferat al tatălui tău, cînd de fapt nu erai ca el. Beatrix se întoarse, cînd Christopher

o înhionti în partea din față. Mîinile lui puternice și blînde întinseră balsamul peste mușchii ei încordați, mireasma uleiului de cuișoare răspîndind pe pielea ei o senzație liniștitoare de răcoare.

- John a încercat întotdeauna să vadă binele din fiecare, murmură Christopher. Uneori vedea ceea ce voia el să creadă, mai curînd decît ce era în realitate.

Beatrix se încruntă, cînd el acționează la mușchii de pe umărul ei, eliberînd tensiunea cu blîndețe.

- Eu văd binele din tine.

- Nu-ți face iluzii despre mine. Căsătorindu-te cu mine, va trebui să faci haz de necaz. Tu nu înțelegi situația în care te afli.

- Ai dreptate. Beatrix se arcui extaziată, cînd el îi masă mușchii de pe ambele laturi ale coloanei. Orice femeie m-ar compătimi, că mă aflu în situația asta.

- Una e să petreci o după-amiază în pat cu mine, rosti Christopher întunecat. Și alta e să trăiești o viață, zi-după-zi, cu un lunatic.

- Știu totul despre traiul alături de lunatici. Sînt o Hathaway. Beatrix oftă de plăcere, cînd mîinile lui începură să acționeze în locurile acelea sensibile, din josul spatelui ei. Trupul ei se simțea relaxat, dar totodată înfiorat, cu contuziile și durerile uitate. Rostogolindu-se pentru a-l privi peste umăr, văzu liniile austere ale figurii lui. Simțea o nevoie copleșitoare să-l întărite, să-l facă să se joace cu ea. Ai ratat un loc, i se adresă.

- Care?

Ridicîndu-se, Beatrix se întoarse și se tîrî spre [ocul unde Christopher era îngenunchiat pe saltea, își pusese un halat de catifea, care era desfăcut în față, dînd la iveală puțin din carnea lui ispititoare și bronzată. Înnodîndu-și brațele în jurul gîtului lui, îl sărută.

- Dinăuntru, șopri ea. Acolo e locul care trebuie să fie potolit.

Un zîmbet reținut se ivi în colțurile gurii lui.

- Balsamul acesta e prea puternic pentru așa ceva.

- Nu, nu e. Pare plăcut. Aici. Am să-ți arăt... Apucă cutiuța cu cremă și își umplu degetul. Mireasma bogată de ulei de cuișoare umplu aerul. Stai liniștit...

- Pe dracu', am să stau! Vocea lui era îngroșată de haz și o apucă de încheieturi.

Rapidă ca un sconcs Beatrix se răsuci pentru a scăpa din mîna lui. Rostogolindu-se o dată, de două ori, ajunse la cordonul halatului lui.

- Ai pus asta pe tot trupul meu, îl acuză ea chicotind. Lașule. Acum e rîndul tău.

- Nici o șansă! O prinse, se luptă cu ea, făcînd-o să se înfioare la sunetul rîsului lui aspru.

Reușind cumva să se cațere pe el, i se opri răsufierea când îi simți erecția. Continuă să se lupte cu el, pînă când el îi dădu un bobîrnac ușor și îi imobiliză încheieturile. Halatul se desfăcuse în timpul încăierării, trupurile lor goale frecîndu-se unul de altul.

Ochii argintii strălucitori priveau în cei albaștri. Deja fără răsufiere din cauza rîsului, Beatrix ameți ușor, când văzu felul în care se uita la ea. Aple- cîndu-și capul, el o sărută și îi linse zîmbetul de pe buze, parcă ar fi putut să-l guste.

Christopher dădu drumul încheieturilor ei și o răsturnă spre el, expunîndu-și astfel partea din față.

Beatrix îi aruncă o privire întrebătoare. Degetele i se agitau ușor.

- Vrei să... să te ung cu asta?

El rămase tăcut, privirea lui provocînd-o.

Rușinoasă dar curioasă, întinse mîna și-l apucă cu grijă. Amîndoi tresăriră puțin la ceea ce simțiră, răceală și fierbințeală, alunecarea emolientă a cremei, a mătasei pielii și a tăriei lui impresionante.

- Așa? șopti ea cu mișcări blînde și ritmice.

El inspiră șuierat printre dinți, cu genele pe jumătate lăsate. Nu făcu nici o mișcare pentru a o opri.

Ea își trecu buricul degetului mare peste vîrfurile netede și mai întunecat, înconjurîndu-l cu un cerc moale. Apoi îndoindu-și degetele în jurul falusului greu și tare, le lăsă să alunece în jos, minunîndu-se de ceea ce simțea. El o lăsă să-l mîngîie și să-l exploreze după cum voia, în timp ce pielea i se îmbujoră, iar pieptul i se ridica și se lăsa, din ce în ce mai rapid. Fascinată de forța lui deabia stăpînită sub mîinile ei, își desfăcu degetele și le plimbă în jos pe șolduri, apoi pe partea din față a coapselor. Masă mușchii tari ca piatra ai picioarelor, răsfirea ușor părul strălucitor răspîndit pe ele, apoi reveni

Înapoi la vintre. Delicat își făcu palma cupă în jurul greutateilor de dedesubt, se jucă cu ele, apucînd cu ambele mîini rotunjimea rigidă.

Un sunet gutural îi izvorî lui din piept. Își scoase halatul de pe brațe, îl împinse alături și îi apucă șoldurile. Inima ei făcu un salt, cînd văzu încordarea trăsăturilor lui, concentrarea primitivă a privirii. O puse în poala lui, falusul tare deschizînd-o, împingîndu-se în moliciunea care îl absorbea. Un scîncet ieși de pe buzele ei, cînd el o dădu deoparte, făcînd-o să-l încalece, să-l atragă în ea în întregime. O ajunsese într-un loc nou din ea, pe care-l simțea inflammat, dar în același timp era atît de nemăsurat de bine, încît drept răspuns carnea ei palpită strîngîndu-l.

Christopher rămase liniștit, fixînd-o cu o privire mistuitoare.

În cîteva secunde, balsamul își făcu treaba, ingredientul răcoros alinîndu-i carnea înfierbîntată și totodată trezind nervii intimi. Se mișca neobosită. Apucînd-o de șolduri, Christopher o trase în jos și se împinse cu forță în sus.

- Christopher... Era incapabilă să înceteze să se agite, sau să se ridice. La fiecare mișcare neajutorată pe care o făcea, el îi trăgea șoldurile înapoi, spre el. Coapsele i se încrucișară pe dosul ei și una dintre mîini se îndreptă spre locul unde erau uniți. Se uită la ea, se jucă cu ea, degetele lui alunecînd pe ea, mișcîndu-se înapoi și încolo, în timp ce trupul lui nu înceta frecarea adîncă, provocatoare.

- Armistițiu, reuși ea să rostească. Nu mai pot să suport.

- Dar o vei face. Întinzînd mîna după ea, o trase în jos și o sărută.

- Te rog. Termină.

- Încă nu. Își plimbă mâinile în jos pe spatele ei. Ești așa frumoasă, șopti el. Așa sensibilă. Aș putea să fac dragoste cu tine fără să mă opresc.

- Christopher...

- Lasă-mă să te port din nou spre plăcere, încă o dată.

- Nu. Sînt epuizată. Îi luă buza inferioară între dinți, într-o mușcătură blîndă. Termină, acum, ceru ea.

- Nu încă.

- Am să te determin.

- Cum?

Beatrix îi studie trăsăturile frumoase și arogante, strălucirea provocării din ochii lui, și lăsîndu-se peste el, corpul ei se legănă peste pătrunderile lui neîncetate și își lipi gura de urechea lui.

-Te iubesc, șopti prinzînd ritmul, călărindu-l. Te iubesc.

Nu era nevoie de nimic mai mult. Respirația lui se opri într-un geamăt și pătrunzînd-o adînc rămase acolo, trupul lui puternic tremurînd de forța orgasmului. Îmconjurînd-o cu brațele, își vărsă în ea toți anii de dorințe care l-au torturat. Și ea continuă să-i murmure la ureche, promițîndu-i dragoste, siguranță, visuri noi, care să le înlocuiască pe cele pierdute.

Promițînd, pentru totdeauna.

CAPITOLUL 22

După ce Sezonul londonez se termină, nobilimea continuă distracțiile sociale la țară. Fură trimise invitații la baluri, dineuri și jocuri, paznicii de vînătoare pregătind potîrnichile, cărora să li se dea drumul pentru a fi vîinate; puștile fură proaspăt unse și curățate pentru vînătoria de păsări sălbatice; pistele de călărie curățate și reparate; și vinul și delicatesele aduse din porturile Bristol și Londra.

Cea mai rîvnită invitație din Hampshire era la serata de la mijlocul lui septembrie din Casa Ramsay, cînd se anunța logodna lui Beatrix cu Christopher Phelan. De obicei, la orice eveniment găzduit de familia Hathaway

participa multă lume, dar acesta era altfel. Toți pe care îi invitaseră acceptară imediat, urmînd un fluviu de scrisori și cereri de la alți oameni care solicitau invitații. Pretinzîndu-le, în unele ocazii.

Familia Hathaway atribuia noua lor popularitate faptului- că urma să participe și Christopher, cel mai admirat erou de război din Anglia. Iar Christopher, cu sila lui neînduplecată de mulțime, era mohorît în legătură cu întreaga problemă.

- Trebuie să admiți, remarcă Leo, că este chiar amuzant că acela dintre noi cel mai puțin înclinat să se afle în societate, este cel cu care toată societatea dorește să fie.

- Mai dă-o naibii, Ramsay, mormăi Christopher și Leo rânji.

Dar cuvintele „acela dintre noi” folosite așa, din întâmplare, încălziră inima lui Christopher. Relația lor ajunsese la un atașament ușor, prietenesc, care îi amintea de felul cum obișnuia să se simtă alături de John. Deși nimeni nu ar fi putut vreodată să ia locul acestuia, Christopher găsi o mare bucurie în compania viitorilor lui cumnați. Cel puțin, în compania lui Leo și a lui Cam. Dacă aceeași legătură se va extinde și la Merripen, rămânea de văzut.

Merripen și soția lui, Winnifred sau Win, cum îi spunea familia, se întoarseră din Irlanda, cu tînărul lor fiu, pe întâi septembrie. Familia Hathaway, lotul cel mai greu de îmblînzit cu care să începi, irumpse într-o frenezie de veselie. Christopher rămase deoparte, în salonul familiei, în timpul reuniunii haotice, privindu-i implicați într-o încâlceală de îmbrățișări și hohote de rîs. Cam și Merripen se luară în brațe și se bătură cu entuziasm pe spate, vorbind într-un schimb rapid de cuvinte țigănești.

Christopher îl întâlني pe Merripen cu una sau două ocazii, înainte de război. Totuși, își amintea puțin de el, și nimic altceva decît că era o prezență mare și deprimată, un om care vorbea puțin. Desigur, Christopher nu se așteptase niciodată că vor aparține aceleiași familii, cîndva.

Win era o femeie subțire și grațioasă, cu niște ochi mari albaștri și un păr blond deschis. Avea un fel de fragilitate aproape eterică, era altfel decît

celelalte surori Hathaway. Despărțită de grup în mijlocul camerei, Win se îndreaptă spre Christopher și îi întinse mîna:

- Căpitane Phelan! Ce norocoși sîntem că te-am dobîndit ca frate. Bărbații din familie erau aproape depășiiți - patru la cinci. Acum tu ai adus egalitatea, într-un total de zece.

- Eu încă mă simt depășit, rosti Leo.

Merripen se apropie de Christopher, îi strînse mîna cu putere și îi aruncă o privire apreciativă.

- Rohan spune că nu ești rău deloc, pentru un *gagio*, rosti el. Beatrix spune că te iubește, ceea ce mă determină să te las să te însori cu ea. Totuși, încă mă mai gîndesc.

- Dacă asta contează, răspunse Christopher, să știi că vreau să iau și toate animalele.

Merripen se gîndi puțin.

- Așa că, poți să o ai.

Discuțiile de la cină se desfășurară la început într-un ritm rapid și exuberant. Pînă la urmă însă, cînd discuția se îndreaptă spre Irlanda și moșia pe care Merripen urma să o moștenească în curînd, dispoziția tuturor devenind sumbră.

Cu aproximativ zece ani în urmă, Irlanda suferise de un parazit prelungit al cartofului, care a dus la o magnitudine a dezastrului, din care țara încă nu își revenise. Anglia oferise doar o asistență minimală, sub forma unor măsuri temporare de ajutor, considerînd că problema se va rezolva de la sine, prin mijloace naturale.

Irlanda, deja sărăcită, a fost victima foametei naționale, urmată de o plagă a bolilor, avînd ca rezultat faptul că familii întregi au murit pe marginea drumului, sau în colibebele lor de lut. Iar moșierii, cum era și Cavan, i-au dat afară din case

pe arendașii lor lipsiți de bani și au luptat împotriva celor rămași, rezultând procese și amărăciuni, care vor dura generații întregi.

- Pământurile Cavan, ca și arendașii, au fost neglijate ani întregi, le aduse la cunoștință Merripen. Bunicul a fost prea preocupat de proprietățile lui din Anglia, pentru a aduce îmbunătățiri sau reparații în Irlanda. Pământurile nu sînt asanate și nu există nici mașini necesare pentru arat. Arendașii cunosc doar cele mai primitive metode de cultivare. Trăiesc în colibe făcute din pământ și piatră. Și cele mai multe din animalele lor au fost vîndute, pentru a achita arenda. Merripen făcu o pauză, cu fața îndîrjită. M-am întîlnit cu Cavan, înainte de a ne întoace la Stony Cross. Refuză să dea chiar și un șiling din averea lui, în beneficiul oamenilor care depind de el.

- Cît de mult crezi că mai are de trăit? întrebă Amelia.

- Mai puțin de un an, răspuse Merripen. Aș fi surprins dacă ar supraviețui pînă la Crăciun.

- Cînd nu va mai fi, interveni Win, vom fi liberi să-i investim toată averea în pământurile Cavan.

- Dar vor necesita ceva mai mult decît bani, zise Merripen. Va trebui să înlocuim colibe de pământ cu case solide. Va trebui să-i învățăm pe arendași un întreg sistem nou de a cultiva pământul. Au nevoie de tot: mașini, carburant, vite, semințe... Vocea i se stinse și îi aruncă lui Cam o privire insondabilă. *Frai*, ceea ce am realizat noi la moșia Ramsay, pare o joacă de copii, în comparație cu ce e acolo.

Cam întinse mîna absent și trase de o șuviță de păr de pe frunte.

- Va trebui să începem să ne pregătim, rosti el. Voi avea nevoie de toate informațiile pe care le putem obține, în legătură cu situația financiară și

proprietățile lui Cavan. Putem vinde unele dintre proprietățile englezești ale lui - ale tale - pentru capital. Va trebui să faci o estimare de ceea ce e nevoie și să stabilești prioritățile. Nu vom putea să facem totul deodată.

- E copleșitor, rosti Merripen cu glas egal.

Din tăcerea împietrită de la masă, Christopher deduse că arareori, dacă nu niciodată, nu declarase Merripen că ceva e copleșitor.

- Am să te ajut, *frai*, rosti Cam cu o privire hotărâtă.

-Încep să am sentimentul neplăcut, rosti Leo, că va trebui să mă ocup eu însămi de moșia Ramsay, în timp ce voi doi vă devotați salvării Irlandei.

Beatrix se uita la Christopher cu un zîmbet ușor pe buze.

- Asta trimite situația noastră în perspectivă, nu-i așa? murmură ea.

Exact ce gîndea și el.

Privirea alertă a lui Merripen se îndreaptă spre figura lui Christopher.

- Tu vei moșteni Riverton, acum că fratele tău e mort.

- Da. Buzele lui Christopher se strîmbară într-un zîmbet auto-ironic. Și în timp ce John era perfect pregătit pentru a-și asuma responsabilitatea, pentru mine e valabil contrariul. Știu mai mult cum să împuști pe cineva și să sapi tranșee.

- Știi cum să-i organizezi pe oameni, sublinie Merripen. Cum să faci un plan și să-l duci la îndeplinire. Cum să-ți asumi riscuri și să te adaptezi, cînd e nevoie. Aruncă un zîmbet rapid în direcția lui Cam. Cînd am început să restaurăm moșia Ramsay, ne-am spus că, cel mai bun lucru pe care puteam să-l facem, era să învățăm cîte ceva.

Atunci a înțeles pe deplin Christopher ce multe avea în comun cu bărbaiții din această familie, cu toate că proveneau din medii și etnii diferite. Cu toți luptau cu schimbarea rapidă din lume, făcînd față provocărilor, pentru care nici unul dintre ei nu fusese pregătit. Întreaga societate fusese răsturnată și cernută, vechea ierarhie spulberată și puterea transferată în mîini necunoscute. Un om putea, ori să se lase cufundat în anonim, ori să facă un pas înainte și să se adapteze epocii noi, cu care se confrunta. Ambele posibilități erau șocante și epuizante - vedea asta pe fața lui Merripen și pe fețele celorlalți. Dar nici unul dintre ei, nu ezita să facă ceea ce trebuia făcut.

Christopher o contempla pe Beatrix, care stătea cu cîteva locuri mai departe de el. Ochii aceia... albaștri ca miezul nopții, inocenți și inteligenți, alarmant de receptivi. Ce combinație curioasă de calități prezenta! Era capabilă de un calm extraordinar și tot mai dorea să se joace ca un copil. Era o intelectuală, instinctivă, amuzantă. Să vorbești cu ea era ca și cum ai fi deschis o ladă cu comori, pentru a te alege cu plăceri neașteptate.

Cum nu avea încă treizeci de ani, Christopher era doar cu șase ani mai mare decît Beatrix. Totuși simțea că diferența dintre ei era de o sută. El voia, avea nevoie, să fie aproape de ea, dar în același timp trebuia să termine cu răul celor văzute și făcute, astfel încît acesta să nu o atingă niciodată.

Nu mai făcuse dragoste cu ea din după-amiaza aceea de acum două săptămîni, hotărît să nu mai profite de ea, pînă după ce se vor căsători. Dar amintirea erotică îl chinuia constant. Beatrix era o experiență, pentru care nu avea nici un punct de referință, sau de comparație. Femeile pe care le

cunoscuse în viața lui anterioară îi oferiseră plăceri ușoare și sofisticate. Nici pe departe asemănătoare cu pasiunea impetuoasă a lui Beatrix.

Era prea inocentă și fină, pentru a fi ceea ce soarta îi hărăzise lui, dar o dorea prea mult pentru a-i păsa. Ar fi vrut să o ia și, indiferent cum ar fi ales soarta nenorocită să-l lovească în schimb, să o țină pe Beatrix în siguranță.

Sau pe el însuși, dacă era necesar.

Din salonul de recepție se auzi un țipăt, între- rupînd orice conversație de la serata din Casa Ramsay.

- Ce dracu' a fost asta? întrebă bunicul lui Christopher, lordul Annandale, încruntîndu-se. Prezida în camera de primire a familiei, ocupînd o canapea, în timp ce diverși oaspeți veneau să-și ofere omagiile. Lunga călătorie pînă în Hampshire îl făcuse cîrcotaș și epuizat. Drept rezultat, Annandale ceru ca Audrey, care îl însoțise de la Londra, să stea alături de el.

Christopher își suprimă un rînjet, cînd o văzu pe cumnata lui uitîndu-se la ușa salonului, cu o dorință evidentă. Deși întotdeauna se înțelesese destul de bine cu Annandale, petrecuse totuși toată ziua precedentă închisă împreună cu bătrînul moșneag într-o trăsură particulară.

- De ce ar țipa cineva la o serată? insistă Annandale încruntîndu-se din nou.

Christopher își menținu o expresie prevenitoare. Dar pentru că, foarte probabil situația implica pe cineva din familia Hathaway, ar fi putut să fie orice.

- Să mă duc să aflu? întrebă Audrey, în mod clar disperată să scape de bunic.

- Nu, tu stai aici, în caz că am nevoie de ceva.

Audrey își înăbuși un oftat.

- Da, my lord.

Beatrix intră în salon și-și croi drum printre oaspeții adunați. Ajungând la Christopher, îi spuse cu voce scăzută:

- Mama ta tocmai s-a întâlnit cu Medusa.

- Mama a țipat? se minună Christopher.

- Ce a fost asta? întrebă Annandale rămânând așezat pe canapea. Fiica *mea* a țipat?

- Mi-e teamă că da, my lord, rosti scuzându-se Beatrix. S-a întâlnit cu ariciul meu de companie, care a scăpat din țarc. Își aruncă privirea spre Christopher, adăugând strălucitoare: Medusa a fost întotdeauna prea durdulie pentru a se cățăra pe pereții cutiei. Cred că noul antrenament dă rezultate

- Au fost implicați și ceva țepi, iubito? întrebă Christopher reținându-și un zîmbet.

- O, nu, mama ta n-a fost înțepată. Dar Amelia a dus-o în una din camerele de sus, să se odihnească. Din păcate Medusa i-a stîrnit durere de cap.

Audrey se uită în tavan.

- Mereu o doare capul.

- De ce ții un arici ca animal de companie? o întrebă Annandale pe Beatrix.

- Nu poate supraviețui singură, my lord. Fratele meu a salvat-o dintr-o groapă făcută pentru un stîlp de gard, cînd era încă pui, și n-am putut să o găsim pe mama ei. Așa că, de atunci am avut eu grijă de ea. Aricii sînt niște animale de companie plăcute, atîta timp cît te porți cu ei cum trebuie. Făcu o pauză și îl privi pe Annandale cu un interes deschis: Dumnezeule, ești vultur, nu-i așa?

- Ce anume? întrebă bătrînul cu ochii micșorați.

- Vultur. Beatrix îl privi de aproape. Ai așa niște trăsături izbioare și emani putere, chiar și cînd stai

liniștit. Și îți place să-i studiezi pe oameni. Poți să-i apreciezi pe loc, nu-i așa? Fără îndoială că întotdeauna ai dreptate.

Christopher fu gata să intervină, sigur că bunicul lui ar putea să o ardă cu răspunsul. Dar, spre uimirea lui, Annandale practic se simțea mândru sub privirea admirativă a lui Beatrix.

- Pot, admise lordul. Și într-adevăr, foarte rar m-am înșelat în judecățile mele.

Audrey își dădu din nou ochii peste cap.

- Arăți puțin înfrigurat, my lord, observă Beatrix. Trebuie că stai în curent. O clipă... leși să aducă o pătură pentru genunchi și se întoarse punînd pe el lîna albastră și moale.

Nu era nici cea mai mică undă de răcoare în cameră și nu putea fi posibil să existe curent. Totuși, Annandale primi pătura cu o plăcere evidentă. Amintindu-și de camerele supraîncălzite din casa bunicului său, Christopher reflectă că probabil era cu adevărat înfrigurat. Cum a putut să ghicească Beatrix, era un mister.

- Audrey, imploră Beatrix, lasă-mă să stau lîngă lordul Annandale. Ca și cum ar fi fost un privilegiu de invidiat.

- Dacă insiști. Audrey sări de pe divan parcă ar fi fost lansată de un arc.

Înainte de a-i lua locul, Beatrix se aplecă să scotocească sub divan. Trăgînd afară o pisică cenușie somnoroasă, o așeză în poala lui Annandale. Așa! Nimic nu te încălzește mai repede, decît o pisică în poală. Numele ei e Lucky. Toarce, dacă o mîngîi.

Bătrînul o privea inexpresiv. ^

Și, spre uluirea lui Christopher, începu să mîngîie blana cenușie și lucioasă.

- Pisica asta nu are un picior, remarcă el către Beatrix.
- Da. I-aș fi spus Nelson, după amiralul cu un braț, dar e femelă. A aparținut brânzarului, pînă cînd piciorul i s-a prins într-o capcană.

- De ce i-ai spus Lucky? întrebă Annandale.

- Am sperat că asta o să-i schimbe norocul.

- Și a reușit?

- Ei bine, stă în poala unul lord, nu-i așa? sublinie Beatrix și Annandale rîse sincer.

Apoi atinse una din labele pisicii.

- E norocoasă că a fost în stare să se adapteze.

- A fost obligată, rosti Beatrix. Ar fi trebuit să vezi bieta ființă, nu mult după amputare. Continua să încerce să meargă pe piciorul lipsă, sau să sară jos de pe un scaun. Așa că se poticnea și se dezechilibra. Dar într-o zi s-a trezit, și părea că a acceptat faptul că piciorul dispăruse pentru totdeauna. Și a devenit aproape la fel de agilă ca înainte. Apoi adăugă semnificativ: șmecheria a fost să uite de ceea ce a pierdut... și să învețe să meargă mai departe cu ceea ce i-a rămas.

Annandale îi aruncă o privire fascinată, cu buzele curbate.

- Ce tînără Inteligentă ești!

Christopher și Audrey se uitară unul la altul cu o veselie împărtășită, în timp ce Beatrix și Annandale se lansară într-o conversație fascinantă.

- Bărbații au adorat-o întotdeauna pe Beatrix, rosti Audrey cu glas scăzut, întorcîndu-se spre Christopher. Ochii ei sclipeau de haz. Ai crezut că bunicul tău va fi indiferent față de ea?

- Da. Nimeni nu-i place.

- Aparent face excepție pentru o tânără care-i fletează vanitatea și care pare că atîrnă de fiecare cuvînt al lui.

Christopher furișă o privire spre fața strălucitoare a lui Beatrix. Sigur că lordul nu putea să-i reziste. Beatrix avea un fel de a se uita la cineva, plină de atenție, făcîndu-l să se simtă ca și cum ar fi fost cea mai interesantă persoană din cameră.

- Nu voi înțelege niciodată de ce nu s-a măritat pînă acum, rosti Christopher.

Audrey își menținu vocea scăzută cînd răspunse:

- Cea mai mare parte din nobilime consideră familia Hathaway inferioară. Și, deși majoritatea domnilor sînt încîntați de Beatrix, nu vor să se însoare cu o fată nonconformistă. După cum bine știi.

Christopher se încruntă la ironia ei.

- Imediat ce am ajuns să o cunosc, am admis că am greșit.

- Asta te onorează, rosti Audrey. Nu credeam că ai putea să o vezi vreodată fără să ai prejudecăți, în trecut, au fost mai mulți bărbați gata să o ia pe Beatrix, dar n-au făcut-o. Domnul Chickering, de exemplu. Și-a implorat tatăl să-i permită să o curteze, dar acesta l-a amenințat că-l dezmoște- nește. Și astfel, s-a mulțumit să o adore pe Beatrix de la distanță și să flirteze nebunește cu ea în orice ocazie, știind totuși că nu se va ajunge nicăieri.

- Zilele acelea au trecut, rosti Christopher. Dacă se va mai apropia de ea...

Audrey zîmbi.

- Ai grijă. Gelozia nu este deloc la modă în zilele noastre. Oricine trebuie să fie suficient de sofisticat, pentru a fi amuzat de atenția acordată soției lui.

- Mă voi amuza mai mult aruncîndu-l pe fereastră. Christopher făcu o pauză, cînd Audrey

rîse. În mod evident, credea că a glumit. Hotărînd să schimbe subiectul, el adăugă: Sînt bucuros să văd că ai ieșit iar în societate. Și chiar așa era. Audrey petrecuse aproape întreaga ei căsnicie îngrijindu-l pe John, care fusese diagnosticat cu tuberculoză curînd după nuntă. Aceasta, combinată cu perioada de doliu, fusese pentru ea o încercare îndelungată și singuratică. Merita să găsească puțină distracție în viață și în mod cert companie. Există vreun bărbat care să-ți placă?

Audrey se strîmbă.

- Vrei să spui din aceia pe care frații mei n-au reușit să-i îngrozească? Nu, nu există nimeni, care să recurgă la mine în *acest fel*. Sînt sigură că pot să fiu aleasă de aproape oricare vînător de zestre din Londra, avînd în vedere generoasa mea parte de moștenire de pe urma soțului. Dar se vor dovedi împotriva mea, pentru că sînt stearpă.

Christophr se uită la ea cu vioiciune.

- Ești? De unde știi?

- Trei ani de căsătorie cu John și nici un copil. Nici chiar un avort spontan. Și întotdeauna se spune că femeia trebuie acuzată, în această situație.

- Asta e o credință pe care se întîmplă să nu o împărtășesc. Femeile nu sînt de vină întotdeauna pentru infertilitate - asta s-a dovedit. Iar John a fost bolnav cea mai mare parte a căsniciei voastre. Ai toate motivele să sperii că vei putea să ai copii, cu alt bărbat.

Audrey zîmbi strîmb.

- O să vedem ce mi-a rezervat soarta. Dar nu aspir să mă mărit iar. Sînt obosită pînă în măduva oaselor. Mă simt ca o femeie de nouăzeci și cinci, nu de douăzeci și cinci de ani.

- Ai nevoie de timp, murmură Christopher. Cândva te vei simți altfel, Audrey.

- Poate, rosti ea părînd neconvinsă.

Atenția lor fu captată de conversația din ce în ce mai animată dintre Beatrix și Annandale.

-... pot să mă urc într-un copac, la fel ca oricare dintre pădurarii moșiei Ramsay, spunea Beatrix.

- Nu te cred, declară lordul, teribil de încîntat

- O, ba da. Jos cu fustele, jos cu corsetul. Îmi pun o pereche de pantaloni și...

- Beatrix, o întrerupse Audrey, înainte ca această discuție scandaloasă, despre apariția ei în particular, să mai continue. Tocmai am observat-o pe Poppy în camera alăturată. Sînt ani de cînd n- am mai văzut-o. Și n-am fost niciodată prezentată soțului ei.

- O! Cu regret, Beatrix își întoarse atenția din spre Annandale. Să te duc la ei?

- Da. Audrey o apucă de braț.

Annandale părea nemulțumit, coborîndu-și sprîncelele negre, cînd Audrey o împinse pe Beatrix afară.

Christopher își înăbuși un zîmbet.

- Ce crezi despre ea? întrebă el.

Annandale răspunse fără ezitare:

- Eu însumi m-aș însura cu ea, dacă aș fi cu cinci ani mai tînr.

- Cinci? repetă sceptic Christopher.

- Zece, naiba să te ia! Dar pe fața marcată de vreme a lordului apăru un zîmbet ușor. Îți admir alegerea. E o fată cu caracter. Neînfricată. Drăguță în felul ei și cu farmecul ei nu are nevoie de o mare frumusețe. Va fi nevoie să ții o mîină fermă pe hățuri, dar merită efortul. Făcu o pauză părînd nostalgic. Odată ce ai avut o femeie ca asta, nu vei putea niciodată să fii mulțumit cu un gen obișnuit.

Christopher fu gata să argumenteze în privința frumuseții lui Beatrix, care după părerea lui era de neegalat. Dar această ultimă propoziție îi atrase atenția.

- Te referi la bunica? întrebă el.

- Nu. Bunica ta a fost genul de femeie cu care am crezut că trebuie să mă însor. Dar eram îndrăgostit de altcineva - o fată mult mai puțin potrivită. Și am lăsat-o să plece, spre regretul meu veșnic. Oftă, cîntărind amintirea aceea așa de depărtată. O viață întreagă fără ea...

Fascinat, Christopher voia să întrebe mai multe... dar nu era nici timpul, nici locul pentru o astfel de discuție. Totuși, asta îi oferise o privire interioară neașteptată asupra bunicului său. Ce i s-ar întîmpla unui bărbat, dacă s-ar căsători cu o Prudence, cînd ar fi putut să o aibă pe Beatrix? Ar fi fost suficient să facă pe cineva nefericit.

Seara, mai tîrziu, fură aduse tăvi cu șampanie și oaspeții adunați așteptau nerăbdători să fie anunțată logodna.

Din păcate, omul desemnat să o facă lipsea pentru moment.

După o cercetare rapidă, Leo fu găsit și îndemnat spre salon, unde se lansă într-un toast încîn-tător și enumeră un număr de motive amuzante pentru căsătorie. Deși cea mai mare parte dintre oaspeți ascultau cu mare atenție și chicoteau, Christopher auzi două femei din apropiere flecă-rind, șoptindu-și cu ton scăzut și dezaprobat.

- ... Ramsay a fost găsit flirtînd într-un colț cu o femeie. Au trebuit să-l tragă de lîngă ea.

- Cine era?

- **Propria lui nevastă.**

- O, Doamne!

- Da. Ce indecent pentru un cuplu căsătorit să se comporte așa în public.

- Presupun că familia Hathaway nu știe altceva mai bun.

Christopher își suprimă un zîmbet și luptă împotriva tentației de a se întoarce și a le informa pe cele două cloști, că de fapt familia Hathaway știa tot ce e mai bun. Și nu le păsa nici cît negru sub unghie de nimeni. Își aruncă privirea spre Beatrix, întrebîndu-se dacă și ea a auzit, dar ca de obicei era surdă la flecăreli, atenția fiindu-i fixată asupra fratelui ei.

Leo termină toastul cu urări din inimă pentru viitoarea fericire și prosperitate a cuplului logodit. Oaspeții ridicară paharele și își dădură acordul aclamînd.

Luînd mîna înmănușată a lui Beatrix în a lui, Christopher se ridică și depuse un sărut pe încheietura ei. Ar fi vrut să o ducă departe de salonul aceta aglomerat și să o aibă toată, doar pentru el.

- În curînd, șopti Beatrix, ca și cum l-ar fi citit gîndurile și el o mîngîie cu privirea. Și nu te mai uita la mine așa, adăugă ea. Face să-mi tremure genunchii.

- Deci n-am să-ți spun ce mi-ar plăcea să-ți fac chiar acum. Pentru că te-ai prăvăli ca un popic.

Momentul intim și plăcut se termină repede.

Lordul Annandale, care stătea lîngă Leo, îl dădu de o parte din fața lui ridicînd cupa de șampanie.

- Prieteni, rosti el. Sper să contribui la fericirea oferită de această ocazie împărtășindu-vă niște noutăți de la Londra.

Mulțimea tăcu respectuoasă.

O senzația rece străbătu spinara lui Christopher. Se uită la Leo, care arăta uimit și ridica din umeri.

- Ce e? șopti Beatrix.

Christopher scutură din cap privindu-și bunicul.

- Diimnezeu să mă ajute! Habar n-am.

- Înainte de a pleca spre Hampshire, continuă Annandale, am fost informat de Alteța Sa Ducele de Cambridge că nepotului meu i se va acorda Crucea Victoriei.

Medalia, creată în ianuarie trecut, este cea mai înaltă decorație militară pentru vitejie în fața inamicului. Însăși regina îi va înmîna căpitanului Phelan medalia, la o ceremonie de învestitură de la Londra, din luna iunie care urmează.

Toată lumea din cameră exclama și ovaționa. Christopher simți că toată căldura din trup i se scurge afară. Nu aceasta voia el, o altă bucată însîngerată de metal care să-i fie agățată pe piept, altă ceremonie afurisită, pentru a onora niște întâmplări, pe care el nu voia să și le mai amintească. Și *asta*, să-i fie băgată pe gît, în unul din cele mai dulci momente din viața lui, era ceva revoltător. La dracu' cu bunicul că i-a făcut asta, fără să-i spună dinainte nici un cuvînt de avertizare.

- Pentru ce va fi acordată Crucea Victoriei, my lord? Întrebă cineva.

Annandale îi zîmbi lui Christopher.

- Poate că nepotul meu ar putea să-i lămurească pe oaspeți.

Christopher clătină din cap, privindu-l lipsit de expresie.

Supărarea se așternu pe figura lordului, cînd văzu lipsa clară de entuziasm demonstrată de Christopher.

- Căpitanul Phelan a fost recomandat pentru această onoare de către un ofițer din regimentul lui, care a relatat că l-a văzut cărînd un ofițer rănit la

adăpost, sub un foc puternic. Oamenii noștri erau retrași din încercarea de a lua cuiburile de puști rusești. După ce l-a salvat pe ofițer, căpitanul Phelan a menținut poziție aceea, pînă au sosit ajutoare. Amplasamentele rusești au fost cucerite și ofițerul rănit, locotenentul Fenwick, a fost salvat.

Christopher nu îndrăzni să vorbească, atunci cînd salva de ovații și felicitări umplu aerul. Se forță să-și termine șampania, să rămînă liniștit și să pară calm, deși se simțea ca și cum aluneca într-un abis periculos. Într-un fel, găsi mijlocul de a se opri, a-și ține nebunia în șah, ajungînd la un sentiment de detașare, de care avea atîta nevoie, dar se și temea.

Te rog, Doamne, *gîndi el, nu pentru că l-am salvat pe Fenwick.*

CAPITOLUL 23

Sesizînd cît de exploziv era calmul lui Christopher, Beatrix așteptă pînă cînd își termină șampania.

- O, Doamne, rosti ea cu voce suficient de puternică pentru a ajunge la persoanele din jur. Mi-e teamă că toată această surescitare îmi pricinuieste un fel de amețeală. Căpitne Phelan, dacă nu te superi, însoțește-mă pînă în salonul de primire...

Cererea fu întîmpinată de un murmur de simpatie, pentru că dovada structurii delicate a unei femei era întotdeauna încurajată.

Încercînd să arate fragilă și slabă, Beatrix se agăță de brațul lui Christopher cînd acesta o scoase din salonul de recepție. Dar, în loc să se îndrepte spre salonul de primire, găsiră un loc afară, pe o bancă de pe marginea aleii pietruite.

Se așezară fără o vorbă. Christopher își petrecu brațul în jurul ei, apăsîndu-și gura pe părul ei. Ea asculta sunetele nopții din pădurea învecinată; cîrîp și foșnete, dialogul melodios al broaștelor, flîfîitul păsărilor și al liliacilor. Pînă la urmă simți pieptul lui Christopher ridicîndu-se și coborînd într-un lung suspin.

- Regret, rosti ea blîndă știind că se gîndea la Mark Bennett, prietenul pe care nu putuse să-l salveze. Știu de ce e așa odioasă pentru tine medalia aceasta.

Christopher nu răspunse. Din tensiunea aproape palpabilă care radia din el, ea înțelese că dintre toate amintirile întunecate pe care le avea, aceasta era cea mai urîtă.

- Ar fi posibil să refuzi medalia? întrebă ea. Să nu o accepți?

- Nu, deși așa vreau și eu. Însă, ar trebui să fac ceva ilegal, sau să recurg la ceva oribil, pentru a-mi fi retrasă.

- Am putea plănui un delict, pe care să-l comiți, sugeră Beatrix. Sînt sigură că familia mea ar avea niște sugestii excelente.

Christopher o privi, cu ochi de sticlă argintie în lumina lunii. Pentru o clipă lui Beatrix îi fu teamă că încercarea ei iresponsabilă l-a supărat. Dar apoi, el izbucni într-un hohot de rîs și o înconjură cu brațele.

- Beatrix, șopti el. Nu voi înceta niciodată să am nevoie de tine.

Întîrziară pe afară, cîteva minute mai mult decît ar fi trebuit, sărutîndu-se și mîngîindu-se, pînă cînd amîndoi rămaseră fără suflare și plini de dorințe frustrate. Lui îi scăpă un geamăt înfundat, o ridică de pe bancă și o duse înapoi în casă.

În timp ce Beatrix se amesteca printre oaspeți, sporovăind sclipitoare și prefăcîndu-se interesată de sfaturile oferite de ei, continua să furișeze cîte o privire spre Christopher, de cîte ori era posibil. Părea calm, pînă la stoicism, menținîndu-și conduita milităroasă. Toată lumea se gudura pe lîngă el, chiar și cei al căror rang social șj sînge aristocratic îl depășea de departe pe al lui. În ciuda

fațadei controlate a lui Christopher, ea îi simțea tulburarea, poate chiar rezistența la încercarea de a se adapta la un mediu, ce cîndva îi fusese familiar. Se simțea neavenit printre prietenii vechi, dintre care nici unul n-ar fi vrut să trăiască în realitatea a ceea ce experimentase și făcuse el în război. Despre medalii și trese aurite, ca și despre muzica patriotică, era tot ce simțea fiecare plăcut de discutat. Astfel încît nu putea să permită sentimentelor lui să se dezvăluie, decît în abordări scurte și prudente.

- Beatrix. Audrey era lângă ea, trăgînd-o blînd deoparte, înainte de a fi implicată într-o nouă conversație. Vino cu mine. Vreau să-ți dau ceva.

Beatrix o duse în spatele casei, la un rînd de scări ce duceau într-o cameră cu forme ciudate, de la al doilea nivel. Era una din nenumăratele locuri fermecătoare ale Casei Ramsay. Aceste camere și spații excentrice, fără nici o utilitate aparentă, păreau să fi crescut organic din principala reședință.

Se așezară pe scară împreună, ca niște prietene.

- Ai făcut deja pentru Christopher atît de mult bine, afirmă Audrey. Cînd s-a întors de la război, am crezut că și-a pierdut întreaga capacitate de a fi fericit. Dar acum, pare mult mai împăcat cu sine însuși... aproape fără gînduri negre, sau tensiune nervoasă încordată. Chiar mama lui a remarcat diferența - și e recunoscătoare.

- A fost amabilă cu mine, spuse Beatrix. Cu toate că evident, nu sînt ceea ce s-a așteptat ea să aibă drept noră.

- Nu, încuviință Audrey cu un zîmbet. Totuși, e hotărîtă să facă ce e mai bine. Ești singura șansă pentru a menține Riverton în ramura familiei noastre. Dacă tu și Christopher nu veți avea urmași, moșia va merge la verii ei, ceea ce nu poate

suferi. Cred că m-ar fi plăcut mult mai mult, dacă aş fi fost în stare să am şi eu copii.

- Regret, murmură Beatrix prinzînd-o de mînă.

Zîmbetul lui Audrey deveni dulce-amar.

- Nu a fost să fie. Asta este lecţia pe care trebuie să o învăţ: unele lucruri nu sînt făcute să se întîmple şi cineva nu poate decît, ori să blesteme, ori să accepte. Aproape de sfîrşit, John mi-a spus că trebuie să fim recunoscători pentru timpul ce ni s-a dat. Spunea că vedea lucrurile foarte clar, atunci cînd viaţa i se îndrepta spre sfîrşit. Ceea ce mă aduce pe mine la ce voiam să-ţi dau.

Beatrix o privi în aşteptare.

Cu grijă, Audrey scoase din mîneacă o bucată de hîrtiejrumos împăturită. Era o scrisoare nesigilată.

- Înainte de a o citi, rosti Audrey, trebuie să-ţi explic. John a scris-o cu o săptămîină înainte de a muri - a insistat să o scrie chiar el - şi mi-a spus să i-o dau lui Christopher, cînd - sau dacă - se va întoarce. Dar, după ce am citit-o, nu eram sigură ce să fac cu ea. Cînd Christopher s-a întors din Crimeea, era aşa de aerian şi tulburat... am crezut că e mai bine să aştept. Deoarece, indiferent ce mă rugase John, ştiam că mai presus de orice nu trebuie să-l mai rănesc pe Christopher, după toate prin cîte trecuse.

Ochii lui Beatrix se deschiseră mari.

- Crezi că scrisoarea asta s-ar putea să-i facă rău?

- Nu sînt sigură. În ciuda înrudirii noastre, nu-l înţeleg suficient de bine pentru a-l judeca. Audrey dădu din cap neajutorată. Ştii ce am vrut să spun, cînd vei citi scrisoarea. Nu vreau să i-o dau lui Christopher, dacă nu pot fi sigură că îi va face bine, nu să-i creieze o suferinţă în plus. O las în mîinile tale, Beatrix, şi am încredere în înţelepciunea ta.

CAPITOLUL 24

O lună mai tîrziu, într-o zi de octombrie însorită şi uscată, a avut loc nunta, la biserica parohială din perimetrul satului. Spre plăcerea generală a satului Stony

Cross, ceremonia s-a desfășurat conform tradițiilor locale, de mult stabilite. Grupul nuntașilor a coborât din trăsurile la câteva străzi depărtate de biserică și restul drumului l-a parcurs pe jos, de-a lungul unei străzi acoperită cu flori și ierburi de fertilitate. În timp ce treceau, din ce în ce mai multe persoane li se alăturau, pînă cînd a devenit mai puțin un alai de nuntă și mai mult o gloată veselă.

Alte flori fuseseră adunate în două coșuri mari fixate pe spatele catîrului lui Beatrix, Hector. Micul catîr conducea mulțimea cu un pas demn, în timp ce femeile care mergeau pe lîngă el luau din coșuri și aruncau pe pămînt pumni întregi de petale și flori. O pălărie de paie garnisită cu flori fusese legată pe capul lui Hector, urechile lui pătrunzînd îndoite prin găurile de pe bor.

- Dumnezeu mare, Aibert, i se adresă cu compasiune Christopher cîinelui de lîngă el. Între tine și catîr, cred că tu ai primit cea mai bună parte a afacerii. Aibert fusese proaspăt tuns și spălat și

un șirag de trandafiri albi îi înconjură gâtul. Cîinele părea prudent, în mod clar neplăcîndu-i mulțimea înghesuită în jurul lor, mai mult decît lui Christopher.

În vreme ce femeile ocupau o jumătate din stradă și bărbații cealaltă, Christopher abia o zărea din cînd în cînd pe Beatrix. Era înconjurată de fetele satului îmbrăcate în alb, în mod ostentativ pentru a înșela spiritele rele, care puteau să pună la cale ceva împotriva miresei. În ce-l privea pe Christopher, el era înconjurat de o gardă de onoare, formată din prietenii din *Brigada de Infanterie* și cîțiva bărbați din unitatea lui inițială, de cavalerie.

În final au ajuns la biserica deja plină. Melodia viorilor umplea aerul cu acorduri pline de viață.

În timp ce Christopher se duse în față pentru a aștepta la altar, Beatrix rămase în spate cu Leo.

- Beatrix, întrebă fratele ei, ce i-ai făcut lui Hector?

- E catîrul florilor, rosti ea rezonabil.

- Sper să nu te doară, cînd ai să afli că și-a mîncat pălăria.

Beatrix își înăbuși un chicotit.

Aplecîndu-și capul peste al ei, Leo murmură:

- Bea, cînd te predau, la altar, vreau să-ți amintești ceva. Nu te dau cu adevărat. Mai curînd îi permit lui să aibă ocazia să te iubească, tot atît de mult ca noi ceilalți.

Ochii lui Beatrix se umplură de lacrimi și se sprijini de el.

- Așa și face, șopti ea.

- Așa cred și eu, îi răspunse fratele ei. Altfel nu te-aș fi lăsat să te măriți cu el.

Restul dimineții și după-amiaza trecură într-o zăpăceală fericită. După ce au schimbat jurămintele, au părăsit biserica pe sub un arc de săbii,

ținute de garda de onoare. Poarta din față era închisă - o altă tradiție din Stony Cross - și nu fu deschisă, pînă cînd mirele nu plăti taxa. Christopher băgă mîna într-o tolbă de catifea, scoase un pumn de monezi de aur și le aruncă mulțimii. Ploaia de monezi smulse țipete voioase, încă trei pumni fură aruncați în aer, cea mai mare parte dintre monezile strălucitoare fiind prinse, înainte chiar de a atinge pămîntul.

Cînd fiecare monedă fu recuperată, adunarea se buluci spre pajiștea satului, unde mese lungi erau pline cu vîrf de prăjituri aduse de fiecare locuitor din Stony Cross. Beatrix și Christopher se hrăniră unul pe altul cu bucăți de prăjitură, în timp ce sătenii plouau peste ei cu firimituri, pentru a asigura fertilitatea cuplului.

Mulțimea își continuă celebrarea pe pajiște, în timp ce grupul nuntașilor plecă spre Ramsay House. Urmă o uriașă masă de nuntă, cu runde nesfîrșite de toasturi și cu veselie.

Cînd îndelungata afacere s-a terminat, Beatrix fu ușurată să poată să se ducă la etaj și să-și scoată rochia de mireasă. În timp ce Amelia și o cameristă o ajutau să scape de voluminoasa rochie, toate trei începură să rîdă, cînd pe podea se revărsă o ploaie de firimituri de prăjituri.

- Asta e obiceiul de nuntă cel mai puțin plăcut din Stony Cross, rosti tristă Beatrix scuturîndu-și de pe brațe cîteva firimituri rămase. Pe de altă parte, probabil că a făcut fericite o mulțime de păsărele.

- Vorbind de păsări, draga mea... Amelia așteptă pînă cînd camerista plecă să aducă baia. Asta îmi amintește un vers din poemul lui Samuel Coleridge despre primăvară: „Albinele bîzîie - păsările sînt în zbor...”

Beatrix îi aruncă o privire ironică.

- De ce menționezi asta? E toamnă, nu primăvară.
- Da, dar acest poem deosebit vorbește despre păsări care se împerechează. Cred că s-ar putea să ai niște întrebări pe această temă.
- Despre păsări? Mulțumesc, dar știu mult mai multe despre ele decît tine.

Amelia oftă, abandonînd încercarea ei de a fi delicată.

- Uită de afurisitele alea de păsări. E vorba de noaptea nunții - vrei să mă întrebi ceva?
- *Ooo!* Mulțumesc, dar Christopher a, ăăă... mi- a furnizat informațiile.

Sprîncenele Ameliei se ridicară.

- Așa a făcut?
- Da. Deși a folosit alt eufemism, nu păsări, nici albine.
- Da? Atunci, la ce s-a referit?
- La veverițe, rosti Beatrix și se întoarse, pentru a-și ascunde zîmbetul, cînd văzu expresia surorii sale.

Pentru că a doua zi trebuia să plece pentru două săptămîni în Cotswolds, Beatrix credea că vor petrece noaptea nunții în Casa Phelan. Trimisese acasă la Christopher un cufăr cu îmbrăcăminte, articole de toaletă și o cămașă de noapte. Așa că fu surprinsă cînd acesta o informă că are alte planuri în minte.

După ce și-a luat rămas bun de la familia ei, Beatrix ieși în drum împreună cu Christopher. El își schimbase uniforma, cu medaliile ei zornăitoare și strălucitoare și se îmbrăcase cu o haină simplă din postav negru subțire și o cravată albă la gît. Ea îl prefera îmbrăcat așa simplu și obișnuit -

splendoarea lui Christopher în uniforma militară era aproape prea uluitoare pentru a fi suportată. Soarele era aur bogat de toamnă, estompat de umbrele negre ale copacilor.

În loc de trăsură, cum se așteptase Beatrix, pe drum îi aștepta un singur cal. Marele armăsar murg.

Beatrix se întoarce și îi aruncă o privire întrebătoare.

- Eu nu am cal? Sau o trăsură pentru ponei? Ori trebuie să merg pe jos în urma ta?

Strânse din buze.

- O să călărim împreună, dacă vrei. Am o surpriză pentru tine.

- Cît nonconformism!

- Da, m-am gândit că ți-ar plăcea. O ajută să urce pe cal și apoi încălecă și el ușor, în spatele ei.

Indiferent ce surpriză e, cugetă Beatrix în timp ce se lăsa pe spate în brațele lui care o legănau, clipa aceasta e o fericire. Savură felul cum îl simțea, toată acea forță ce o îmbrățișa, trupul lui care se adapta cu ușurință fiecărei mișcări a calului. Când intrară în pădure, o rugă să închidă ochii. Beatrix se relaxă la pieptul lui. Aerul pădurii devenea mai dulce, pe măsură ce se răcea, încărcat de miresme de rășină și pământ reavăn.

- Unde mergem? Întrebă ea cu capul înfundat în haina lui.

- Aproape am ajuns. Nu te uita.

În curînd Christopher opri calul și descălecă, ajutînd-o și pe ea.

Văzînd ce o înconjoară, Beatrix zîmbi uluită. Era casa secretă de pe moșia lordului Westcliff. Lumina strălucea la ferestrele deschise.

- De ce ne aflăm aici?

- Urcă și ai să vezi, rosti Christopher și se duse să priponească calul.

Ridicându-și poalele rochiei albastre, Beatrix urcă pe scara în spirală, ce era luminată cu lămpi plasate strategic în brățărilor de pe zid, în care în vechime erau fixate torțele. Ajungînd la camera circulară de la etaj, Beatrix trecu pragul.

Camera fusese transformată.

Un foc mic strălucea în șemineul cîndva întunecat și lumina aurie a lămpilor umplea aerul. Dușumelele inegale de lemn fuseseră frecate, curățate și acoperite cu covoare turcești bogate și groase. Tapițerii florale înfrumusețau vechile ziduri de piatră. Arhaicul pat fusese înlocuit cu un pat mare brun, cu tăbliile sculptate și coloane în spirală. Patul era dotat cu o saltea groasă, pături, lenjerie luxoasă și perne dolofane și albe îngrămădite cîte trei la capăt. Masa din colț avea o față de masă din damasc mov și era plină de tăvi de argint acoperite și coșuri, ce se revărsau de mîncare. Condensul sclipea pe găleata de argint cu șampania la gheață. Și tot acolo era și cufărul ei, alături de un paravan pictat.

Năucită, Beatrix își continuă inspecția prin cameră, încercînd să asimileze tot.

Christopher urcase și se afla în spatele ei. Cînd Beatrix se întoarse cu fața, el îi cercetă figura cu o privire blîndă și curioasă.

- Dacă îți place, putem petrece aici prima noastră noapte împreună, rosti el, dar dacă nu-ți convine, mergem la Casa Phelan.

Beatrix de abia putea să vorbească.

- Ai făcut toate astea pentru mine?

El dădu din cap afirmativ.

- L-am întrebat pe lordul Westcliff, dacă putem să petrecem noaptea nunții aici. Și n-a avut nici o obiecție, față de redecorare. Vrei...

Fu întrerupt, când Beatrix alergă la el și își aruncă brațele strâns în jurul gâtului lui.

Christopher o ținu, mâinile lui plimbându-se încet pe spatele și șoldurile ei. Buzele lui găsiră pielea fină a obrazilor, bărbia, moliciunea maleabilă a gurii. Prin valurile diafane de plăcere, ce coborau asupra ei, Beatrix îi răspunse aproape orbește, inspirînd țărmurat, când degetele lui lungi o prinseră de bărbie, îi tatonă buzele cu ale lui, limba interogînd-o ușor. Gustul lui era plăcut, subtil și masculin. Otrăvitor. Avînd nevoie de mai mult din el, se luptă să-l atragă mai în profunzime și să-l sărute mai tare, dar el rezistă cu un rîs liniștit.

- Așteaptă. Ușor... iubito, mai există și o altă latură a surprizei, pe care nu vreau să o pierzi.

- Unde? întrebă Beatrix amețită, mîna ei pipăind partea din față a lui.

Christopher scoase un rîs înăbușit, când o prinse de umeri și o împinse mai departe de el. Se uită în jos la ea, cu ochii lui cenușii strălucind.

- Ascultă, șopti el.

Cînd bubuiturile inimii ei se liniștiră, Beatrix auzi muzică. Nu instrumentală, ci voci umane unite într- o armonie. Amuzată, se duse la fereastră și se uită afară. Un zîmbet îi lumină fața.

Un mic grup de ofițeri din regimentul lui Christopher, încă în uniforme, erau aliniați în rînd și cîntau o baladă lentă bine cunoscută.

Pe coasta Groenlandei, unde stăteam întins, în brațe îmi țineam fetița;

Căldură emana din ghețarii eterni.

Noaptea de șase luni va trece prea rapid.

Dar te-aș iubi și toată ziua. În toiul nopții te-aș săruta și m-aș juca cu tine, Dacă iubindu-mă, ai rătăci cu mine Pe dealuri și mult, mult mai departe.

- Cîntecul nostru, șopti Beatrix, pe măsură ce melodia dulce plutea spre ei.

-Da.

Beatrix se lăsă cu picioarele pe podea și își puse brațele încrucișate pe pervaz... în același loc unde aprinsese nenumărate lumînări, pentru un soldat care lupta pe pămînturi străine.

Christopher i se alătură la fereastră și îngenunchind, o înconjură cu brațele. Cînd cîntecul se termină, Beatrix le trimise ofițerilor un sărut.

- Mulțumesc, domnilor, strigă ea. Am să păstrez această amintire pentru totdeauna, ca pe o comoară.

Unul dintre ei interveni:

- Poate nu știi, doamnă Phelan, dar conform tradițiilor de nuntă ale *Brigăzii de Infanterie*, fiecare bărbat din garda de onoare a mirelui primește un sărut de la mireasă, în noaptea nunții.

- Ce prostie! replică Christopher prietenos. Singura tradiție de nuntă a *Infanteriștilor*, pe care o cunosc, este în primul rînd să evite să te însoare.

- Ei bine, tu într-un fel ai zbîrcit-o, prietene. Grupul rîse pe înfundate.

- Să nu crezi că te acuzăm, adăugă unul dintre ei. Ești o viziune de vis, doamnă Phelan.

- Tot așa de frumoasă ca lumina lunii, mai spuse altul.

- Mulțumesc, rosti Christopher. Acum încetați să-i mai faceți curte soției mele și plecați.

- Noi am început treaba, rosti unul dintre ofițeri. Rămîne ca tu să o termini, Phelan.

Și cu miorlăituri vesele și urări de bine, *Infanteriștii* plecară.

- Au luat calul cu ei, zise Christopher cu zîmbet în glas. Acum ești cu adevărat împotmolită aici, cu mine. Se întoarse spre Beatrix și-și strecură degetele sub bărbia ei, determinînd-o să se uite la el. Ce e asta? Vocea lui deveni blîndă. Ce s-a întîmplat?

- Nimic, rosti Beatrix privindu-l printr-o perdea de lacrimi. Absolut nimic. Doar că eu... am petrecut așa de multe ore în acest loc, visînd să fiu cîndva cu tine. Și niciodată n-am îndrăznit să cred, că s-ar putea întîmpla în realitate.

- Trebuie că totuși ai crezut, măcar puțin, șopti Christopher. Altfel nu s-ar fi adevărit. Trăgînd-o între coapsele lui desfăcute, o înlănțui cu o îmbrățișare reconfortantă. După o vreme, vorbi liniștit în părul ei: Beatrix, unul din motivele pentru care n-am făcut dragoste cu tine, din după-amiaza aceea, este că nu am vrut să profit de tine din nou.

- Dar n-ai profitat, protestă ea. M-am dăruit ție de bunăvoie.

- Da. Știu. Christopher o sărută pe cap. Ai fost generoasă și frumoasă și așa de pasionată, că nu mai exist pentru nici o altă femeie. Dar nu a fost ceea ce am intenționat eu pentru tine, la prima ta experiență. În noaptea asta vreau să aduc îmbunătățiri.

Beatrix se înfioră la promisiunea senzuală din tonul lui.

- Nu e nevoie. Dar dacă insiști...

- Insist. Își purtă mîna pe spatele ei și, con- tinuînd să o țină în brațe, o făcu să se simtă în siguranță. Apoi începu să o sărute pe gît, cu o gură

fierbinte și domoală, așa încît ea începu să nu se mai simtă chiar în siguranță. Inspiră repede, cînd el zăbovi pe un loc mai sensibil. Simțind cum înghițea convulsiv, îi înălță capul și îi zîmbi. Să nu cinăm mai întîi? Se ridică cu o mișcare ușoară și o trase în sus lîngă el.

- După masa aceea de nuntă uriașă, răspunse Beatrix, n-are să-mi mai fie foame niciodată. Totuși... îi oferi un zîmbet strălucitor... nu m-ar deranja o cupă de șampanie.

Luîndu-i fața în palme, Christopher o sărută repede.

- Pentru zîmbetul acesta, poți să ai toată sticla.

Ea își apăsă obrazul în palma lui.

- Mai întîi, ești bun să-mi deschei rochia?

Întorcînd-o, începu să acționeze la șirul de agățători ascunse, ce încheiau spatele rochiei.

Părea acțiunea unui soț această descheiere a rochiei, atît re confortantă, cît și plăcută. Cînd îi goli ceafa, își apăsă buzele pe pielea delicată și depuse și mai multe sărutări la rînd, pe șira spinării.

- Să fac la fel și cu corsetul? întrebă el cu vocea lîngă urechea ei.

În sinea ei, Beatrix era mirată că picioarele încă o mai țineau.

- Nu, mulțumesc. Asta pot să rezolv singură. Se repezi în intimitatea paravanului și trase și cufărul acolo. Ridicînd capacul, Beatrix găsi îmbrăcămintea ei frumos împăturită și o pungă de muselină legată cu un șiret, conținînd o perie, un stativ cu agrafe de păr și alte obiecte mici de toaletă. Mai era și un pachet înfășurat în hîrtie albastră deschis și legat cu o panglică asortată. Ridicînd micul bilet împăturit, ce fusese vîrît sub panglică, Beatrix citi:

Un cadou pentru noaptea nunții, dragă Bea. Această cămașă a fost făcută de cea mai la modă croitoreasă din Londra. Este destul de diferită de cele pe care le porți tu de obicei, dar îi va plăcea foarte mult mirelui. În legătură cu asta, trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Poppy

Ridicînd cămașă de noapte, Beatrix văzu că era făcută din voal negru și încheiată cu mici nasturi de agat. Deoarece singurele ei cămăși de noapte, pe care le purtase vreodată, erau făcute din batist alb sau muselină, aceasta i se păru de-a dreptul șocantă. Totuși, dacă plăcea mirilor...

După ce-și scoase corsetul și toată lenjeria, Beatrix își trase cămașă peste cap și o lăsă să alunece pe trup, într-o mișcare fluidă, răcoroasă și mătăsoasă. Materialul subțire se drapă lipindu-se de umeri și de tors și rămînînd închis în nasturi în talie, înainte de a flutura pînă la pămînt în falduri transparente. O despicătură laterală se ridica pînă la șoldul ei, expunîndu-i piciorul cînd se mișca. Și spatele era șocant de dezgolit, decolteul coborînd mult pe spinare. Scoțîndu-și agrafele și pieptenii din păr, îi lăsă să cadă în punga de muselină din cufăr. De probă, ieși de după paravan.

Christopher tocmai termina de turnat șampania în două cupe. Se întoarse spre ea și înțepeni, cu excepția privirii, care se plimba peste ea într-o mișcare arzătoare.

- Dumnezeu! bolborosi el și își goli cupa. Punînd paharul gol deoparte îl apucă strîns pe celălalt, de parcă i-ar fi fost teamă că s-ar putea să-i alunece printre degete.

- Ți place cămașa mea de noapte? întrebă Beatrix.

Christopher încuviință din cap, fără să-și ia privirea de la ea.

- Restul unde e?

- Asta a fost tot ce am putut să gădesc. Incapabilă să reziste să nu-l tachineze, Beatrix se răsuci și încercă să-și vadă spatele. Mă întreb dacă nu am pus-o invers...

- Lasă-mă să văd. Când se întoarse, pentru a da la iveală linia goală a spatelui, Christopher înhală cu zgomot.

Deși Beatrix îl auzi mormăind o înjurătură, nu o consideră ofensă, deducând că Poppy avusese dreptate în privința cămășii. Și când el reuși să golească a doua cupă de șampanie, uitînd că era a ei, Beatrix își înfrînă sever un zîmbet. Se duse la pat și se urcă pe saltea, savurînd moliciunea primitoare a păturilor și a lenjeriei. Întinzîndu-se pe o parte, nu făcu nici o încercare să-și acopere piciorul expus, cînd voalul se desfăcu pe șold.

Christopher se apropie, aruncîndu-și în drum cămașa de pe el. Vederea lui, toți mușchii aceia flexibili și pielea aurită de soare, Ți tăia respirația. Era un bărbat frumos, un Apollo uluitor, un iubit de vis. Și era al ei. .

Se întinse după el, cu respirația oprită în gît, cînd mîna i se lipi de pieptul lui. Lăsă degetele să se miște prin blănița aspră și lucioasă. El se aplecă peste ea, cu ochii aproape închiși, cu gura încordată, așa cum era cînd se excita.

Copleșită de amestecul acela de iubire și dorință, îngîină cu răsuflarea tăiată:

- Christopher...

El îi atinse buzele cu un deget, mîngîind curbele fremătătoare, folosind vîrfurile degetului mare pentru a le desface. O sărută, potrivindu-și gura pe a ei, în diverse unghiuri. Fiecare sărut provoca nervilor ei un șoc profund și dulce, împrăștiind în ea foc, făcînd-o incapabilă să gîndească limpede. Mîinile lui se plimbară peste ea cu ușurință sensibilă, ce mai mult promitea decît satisfăcea. Era sedusă, cu mare dibăcie.

Se simți apăsată pe spate, cu unul din picioarele lui înfipt între ale ei. Degetele lui îi apucară sînul, găsind punctul sensibil al sfîrcului învelit în voal. Degetul lui mișcă bobocul acela, îl ocoli ușor, îl apăsă cu o blîndețe, care o făcu să se crispeze agitată. Prinziindu-i sfîrcul între degetul mare și index, îl strînse ușor prin voal, transmițîndu-i o undă de dorință. Gemu sub buzele lui și întrerupse sărutul, în timp ce se lupta după aer.

Christopher se aplecă peste pieptul ei, aburul respirației lui pătrunzînd prin materialul subțire și încălzind pielea de dedesubt. Limba atinse vîrfurile excitate, pipăi udă prin mătase, stimularea imaterială prilejuind atît frustrare, cît și plăcere. Beatrix întinse o mîină tremurătoare să dea la o parte cămașa din caleajui.

- Încet, șopti Christopher, purtîndu-și limba pe pielea ei, fără să ajungă încă la locul unde dorea ea cel mai mult. Degetele ei se îndreptară spre obraji și spre barba lui, răzuirea țepilor rași se simțea ca o catifea aspră în palmele ei. Încercă să-i dirijeze gura și el rîse blînd rezistînd. Încet, repetă apoi, depunînd sărutări în valea moale dintre sîinii ei.

- De ce? întrebă ea printre gîfiieli.

- E mai bine pentru amîndoi. Îi ridică sîinii de dedesubt și îi lăsă să-și reia forma între degetele lui

bînde. Și mai ales pentru tine. Asta face ca plăcerea să fie mai profundă... mai dulce... lasă-mă să-ți arăt, iubito...

Capul ei se clătina neobosit, cînd limba lui i se juca pe piele.

- Christopher... Vocea îi tremura. Vreau...

-Da?

Era foarte egoist din partea ei, dar nu se putu abține să nu-i scape:

- Vreau tot ce nici o altă femeie n-a avut înaintea mea.

El se uită în jos la ea, într-un fel ce o făcu să se simtă de parcă se dizolva în miere. Gura lui coborî, mîngîind-o pe a ei cu tandrețe și cu o căldură deosebită.

- Inima mea îți aparține numai ție, șopti el. Consideră că n-am făcut niciodată dragoste înainte. Asta e și pentru mine prima oară.

Fu nedumerită de afirmație, privind în ochii lui strălucitori și jucăuși.

- Deci e altfel, cînd cineva iubește?

- Beatrix, scumpa mea, e mai mult decît orice am cunoscut vreodată. Dincolo de vis. Mîna lui alunecă pe șoldul ei, degetele trăgînd ușor deoparte voalul negru, pentru a ajunge la piele. Stomacul ei se încordă la ispitirea și certitudinea ce se simțeau în atingerea lui. Tu ești motivul pentru care trăiesc. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi venit niciodată înapoi.

- Nu spune asta. Era de nesuportat gîndul la ceea ce i s-ar fi putut întîmpla.

- Totul a apărut doar în speranța de a fi cu tine... îți amintești cînd ți-am scris asta? Beatrix afirmă din cap mușcîndu-și buza, cînd mîna lui alunecă și mai departe, pe sub faldurile de mătase transparentă.

Am crezut în fiecare cuvînt, murmură el. Ar fi trebuit să-ți scriu mai multe, dar nu am vrut să te sperii.

- Și eu am vrut să scriu mai multe, rosti ea șovăind. Am vrut să împărtășesc cu tine fiecare gând, fiecare... Se opri cu un suspin, cînd el găsi locul vulnerabil dintre coapsele ei.

- Ești așa fierbinte aici, șopti el, mîngîind-o intim. Așa de moale. O, Beatrix...

M-am îndrăgostit de tine doar prin cuvinte... dar trebuie să admit, prefer acest fel de comunicare.

Ea deabia putea să vorbească, mintea îi era înnebunită de senzații.

- E și asta o scrisoare de dragoste, afirmă ea strecurîndu-și mîna peste forma aurită a umărului lui. Doar că are loc în pat.

El zîmbi.

- Atunci am să încerc să-mi folosesc propria punctuație.

- Și fără participii izolate, adăugă ea făcîndu-l să rîdă.

Dar își pierdu imediat orice motiv de amuzament cînd el o atingea, o mîngîia și o chinuia. Prea multe senzații venind din diferite direcții. Se răsuci în căldura provocată de el. Christopher încercă să o îmblînzească, atunci cînd extazul se înălță prea tare, prea repede, punîndu-și mîinile blajin pe membrele ei ce vibrau.

- Te rog, rosti ea cu transpirația adunată pe piele și la rădăcina părului. Am nevoie de tine, acum.

- Nu, iubito. Așteaptă încă puțin. Îi mîngîie coapsele, degetele lui trecînd peste faldurile ude ale sexului ei. Ea descoperi că cel mai imposibil lucru din lume era să-și țină orgasmul în frîu, că, cu cît mai mult îi vorbea, cu atît mai năvalnic o podidea. Și el știa asta, afurisitul, și cu o lumină ce

tachina în ochi îi șopti: nu încă. E prea curînd. Și între timp degetele lui treceau leneșe prinre coapsele ei, iar gura lui îi pipăia sîinii. Fiecare parte a trupului ei era plină de o poftă disperată. Nu-ți da drumul, rosti el lipit de carnea ei cuprinsă de frisoane. Așteaptă...

Beatrix gîfii și înțepeni, încercînd să rețină valul senzației. Dar buzele lui se deschiseră peste sfîrcul ei și începu să tragă încet, așa că fu pierdută. Ți- pînd, se smuci în sus spre gura și mîinile lui și lăsă plăcerea covîrșitoare să pună stăpînire pe ea. Se zvîrcoli și gemu, cînd o străbătură spasmele voluptoase, în timp ce lacrimi întristate îi umplură ochii.

Uitîndu-se la ea, Christopher scoase murmure de simpatie. Mîinile lui se mișcară peste trupul ei potolindu-i zbuciumul și îi sărută o lacrimă care-i scăpase.

- Nu fi supărată, șopti el.

- N-am putut să opresc să se întîmple, rosti ea cu o voce jalnică.

- Nici nu se presupunea că ai să poți, rosti el tandru. M-am jucat cu tine. Te-am întăritat.

- Dar am vrut să dureze mai mult. E noaptea nunții noastre și deja s-a terminat. Făcînd o pauză, Beatrix adăugă ursuză: cel puțin în ce mă privește.

Christopher își întoarse fața, dar ea putu să vadă că se lupta să-și stăpînească rîsul. Cînd fu din nou stăpîn pe el, se uită în jos la ea cu un zîmbet ușor și îi dădu la o parte părul de pe față. Pot să te pregătesc din nou.

Beatrix rămase liniștită pentru o clipă, cînd își evaluă nervii consumați și trupul moale.

- Nu cred, rosti ea. Mă simt ca un mop de bucătărie stors.

- *Promit* să te fac gata din nou, rosti el cu vocea plină de haz.
- Va lua o mulțime de timp, rosi Beatrix încă încruntată.

Strângînd-o în brațe, Christopher își strivi gura de a ei.

- Nu pot decît să sper asta.

După ce s-au dezbrăcat amîndoi, Christopher îi sărută tot trupul sătul, gustînd-o pe îndelete. Ea se întinse și se arcui, respirația ei accelerîndu-se. El urmărea semnele subtile ale felului cum răspundea, obținînd ardoarea ca și cum întreținea o flacăra aprinsă în niște vreascuri. Vicioase, mîinile ei se plimbau peste textura lui masculină, peste părul aspru și mușchii tari și satinați, peste cicatricile care încet îi deveniseră familiare.

Întocînd-o pe o parte, el îi trase genunchii în sus. Simți cum intră în ea pe la spate, apăsarea lui deschizînd-o, despărțind strîmtoarea ei imposibilă. Prea mult, și iată că voia și mai mult. Își lăsă capul pe brațul lui și suspină, cînd el se aplecă și îi sărută ceafa. O înconjură, o umplu... ea își simți carnea umflîndu-se de fierbințeală și senzații, trupul ei potrivindu-se din instinct cu al lui.

El îi șopti la ureche, cuvinte de dorință, prețuire și adorație, invocîndu-i toate modurile în care voia să-i facă plăcere. Foarte blînd o împinse pe burtă și îi desfăcu și mai mult coapsele. Gemu cînd simți una din mîinile lui alunecînd sub șolduri. Îi cuprinse sexul în palmă, împingîndu-se în contrapunct, cînd iniție un ritm profund și insistent. Mai rapid ca înainte, intenționat... nemilos. Ea gemu și apucă pătura în pumni, cînd senzația luă foc.

Și cînd fu aproape de alt orgasm, el se opri și o întoarse. Nu putea să-i evite argintul lichid din ochi, furtunile stîrnite cu iuțeala fulgerului.

- Te iubesc, șopti el și tresări cînd intră din nou în ea. Înconjurîndu-l cu brațele și picioarele, îi sărută și mușcă mușchiul gros și ispititor al umărului. El scoase un sunet înăbușit, aproape un mîrîit și îi prinse în mîini posteriorul, pentru a o ridica și mai tare în pătrundea lui. De fiecare dată cînd se năpustea în ea, trupul lui se freca intim de al ei, împingîndu-se în sexul ei iar și iar și stîrnindu-i un orgasm, ce îi înfioră fiecare celulă și nerv.

Christopher se îngropă și mai tare în ea și se opri, permițînd convulsiilor trupului ei să-l tragă înăuntru în umezeală, puternic, relaxarea reciprocă smulgînd gemete de la amîndoi. Ușurarea fizică se transformă într-o poftă de și mai multă intimitate. Răsturnîndu-se amîndoi pe o parte, Christopher o încălecă, cu trupurile prinse unul de altul. Dar chiar și așa, parcă nu era suficient de aproape, voia și mai mult din ea.

Cîndva, mai tîrziu părăsiră patul, pentru a se delecta cu o cină rece, ce le fusese lăsată în cameră, felii de plăcintă, salată, prune negre la cuptor, prăjitură acoperită cu cremă. Totul fu ajutat să alunece cu șampanie, apoi luară ultimele două cupe în pat, unde Christopher rosti o mulțime de toasturi lascive. Și Beatrix hotărî să-și pună gura răcită de șampanie pe părțile năvășe ale trupului lui. Se jucară și se făcură unul pe altul să rîdă, apoi rămaseră tăcuți o vreme, privind cum se consumă lumînările.

- Nu vreau să adorm, murmură Beatrix. Aș vrea ca noaptea asta să dureze o veșnicie.

Îl simți pe Christopher zîmbind, lipit de obrazul ei.

- Nu trebuie să dureze. Eu sînt destul de optimist și în privința nopții de mîine.

- În acest caz, am să dorm. Nu mai pot să-mi țin ochii deschiși.

O sărută blînd.

- Noapte bună, doamnă Phelan.

- Noapte bună. Un zîmbet somnoros îi curbă buzele, cînd se uită la el părăsind patul, pentru a stinge ultimele lumînări.

Dar mai întîi luă de pe pat o pernă și îi dădu drumul pe corov, împreună cu o pătură disponibilă.

- Ce faci?

Christopher o privi peste umăr cu o sprînceană ridicată.

- Amintește-ți, ți-am spus că nu puteam dormi împreună.

- Nici măcar în noaptea nunții? protestă ea.

- Voi fi apoape, iubito.

- Dar pe podea nu e confortabil.

Se duse să sufle ultima lumînare.

- Beatrix, în comparație cu unele dintre locurile în care am dormit în trecut, ăsta e un palat. Crede-mă. Va fi confortabil.

Nemuțumită, Beatrix își trase păturile pe ea, așa cum stătea pe o parte. În cameră se făcuse întuneric și-l auzea pe Christopher așezîndu-se, apoi sunetul ritmic al respirației lui. În curînd se simți adormind în întunericul binevenit... și îl lăsă să se lupte cu demonii somnului său.

CAPITOLUL 25

Deși Beatrix considera Hampshire ca cel mai frumos loc din Anglia, Cotswolds aproape îl eclipsă. Coswolds, despre care adesea se spunea că e inima Angliei, era format dintr-un lanț de dealuri și văi, care traversau Gloucestershire și Oxfordshire. Beatrix fu încîntată de satele de basm, cu căsuțele lor mici și curate, și de dealurile verzi pline de oi dolofane. De cînd lîna devenise cea mai profitabilă industrie a Cotswolds, aducînd profituri ce erau folosite pentru a îmbunătăți mediul și a construi

biserici, multe afișe proclamau: OAIĂ SUPORTĂ TOTUL.

Cîinii ciobănești, plăcerea lui Beatrix, aveau un statut ia fel de ridicat. Atitudinea sătenilor față de cîini îi amintea lui Beatrix de o zicală țigănească, auzită cîndva de la Cam... „Pentru a face un vizitator să se simtă binevenit, trebuie să-i faci și cîinele să se simtă la fel.” Aici, în satul Cotswold, oamenii își luau cîinii cu ei peste tot, chiar și la biserică, unde băncile aveau urme, acolo unde fuseseră legate lesele.

Christopher o duse pe Beatrix la o căsuță cu acoperișul de paie, de pe moșia lordului Brackley. Vicontele, un bătrîn prieten și cunoștință a familiei

Annandale, se oferise să facă locul disponibil pentru ei, fără limite. Căsuța nu se vedea de la Conacul Brackley, fiind construită de cealaltă parte a unui vechi hambar. Cu ușile sale arcuite și joase, sub bolta acoperișului de paie și cu iasomia roz ce înflorea de două ori, iedera ce se cățara pe zidurile exterioare, căsuța era o încântare.

Camera principală era dotată cu un șemineu de piatră, tavane cu grinzi aparente și mobilier confortabil, și cu ferestre verticale ce dădeau spre grădina din spate. Aibert plecă să investigheze camerele de la etaj, în timp ce doi valeți cărau înăuntru cuierele și valizele.

- Îți place? o întrebă Christopher pe Beatrix zîmbind când îi văzu exaltarea.

- Cum s-ar putea să nu-mi placă? întrebă ea, învîrtindu-se în cerc pentru a vedea tot.

- Este un loc destul de umil pentru luna de miere, rosti Christopher zîmbind, când ea sări pe el și îi înconjură gîtul cu brațele. Aș putea să te duc oriunde - Paris, Florența...

- Așa cum ți-am mai spus, voiam un loc liniștit și intim. Beatrix depuse sărutări impulsive pe fața lui. Cărți... vin... plimbări lungi... și *tu*. E cel mai minunat loc din lume. Deja îmi pare rău, când va trebui să plecăm.

El chicoti, străduindu-se să-i prindă gura cu buzele.

- Nu va trebui să plecăm timp de două săptămâni. După ce îi captură buzele într-un sărut lung și puternic, Beatrix se topi lipindu-se de el și oftă.

- Cum ar fi posibil ca o viață obișnuită să se compare cu asta?

- Viața obișnuită va fi tot așa de minunată, șopti el. Atît timp cît exiști tu.

La insistențele lui Christopher, Beatrix se culcă în una din cele două dormitoare alăturate de la etaj, separate doar printr-un perete subțire de șipci tencuite. Știa că o deranja faptul că nu împărțea cu el camera, dar somnul lui era neliniștit, coșmarurile lui prea imprezibile pentru a avea vreo șansă să doarmă în liniște.

Chiar și aici, în acest loc de fericire absolută, existau nopți dificile. Se trezea și sărea în sus, din cauza viselor despre sânge și gloanțe, despre fețe schimonosite de agonie și descoperirea că bîjbîie după o pușcă, o sabie, un mijloc de a se apăra. De cîte ori coșmarurile erau deosebit de rele, Albert sărea la picioarele patului și îi ținea companie. Așa cum făcuse și în timpul războiului. Albert îl păzise pe Christopher în timpul somnului, gata să-l anunțe că se apropie inamicul.

Totuși, indiferent cît de tulburate erau nopțile, zilele erau extraordinare... pline de plăceri, senine, răspîndind o senzație de bunăstare, pe care Christopher nu o simțise de ani întregi. Era ceva în legătură cu lumina de la Cotswolds, o opalescență calmă ce acoperea dealurile și pămînturile ca un liant blînd. Dimineața de obicei începea cu soare, după-amiază cerul se umplea treptat de nori. Mai tîrziu, ploaia începea să cadă pe frunzele srălucitoare ale toamnei, le dădea un luciu de zahăr ars și extrăgea un parfum întunecat și proaspăt din argilă și noroi.

Trecură repede la un anumit șablon în comportament: un mic dejun simplu, urmat de o îndelungată hoinăreală cu Albert, apoi se aventurau mîi departe pentru a vizita piața din orașul vecin, cu prăvăliile și brutăriile sale, sau pentru a explora ruine vechi și monumente. Alături de Beatrix, nu te

puteai plimba cu un anumit țel. Ea se oprea adesea să se uite la pânze de păianjeni, insecte, mușchi, cuiburi. Asculta sunetele exterioare, cu aceeași apreciere pe care alți oameni o arătau în timp ce ascultau Mozart. Pentru ea totul era o simfonie... cer, apă, pământ. Se apropia de o lume nouă în fiecare zi, trăind pe deplin în prezent, ținând pasul cu tot ce se afla în jurul ei.

Într-o seară acceptară o invitație la conac, la cină, din partea lordului și ladyei Barckley. Totuși, cea mai mare parte a timpului se izolau, intimitatea lor fiind întreruptă doar când servitorii de la conacul din apropiere veneau să le aducă mâncare și așternuturi curate. Multe după-amieze fură petrecute făcând dragoste, în fața căminului, sau în pat. Cu cât Christopher avea mai mult din Beatrix, cu atât mai mult voia.

Dar era hotărât să o apere de partea întunecată a ființei lui, de amintirile de care nu putea scăpa. Ea era răbdătoare, când ajungeau la obstacole în conversație, când unele din întrebările ei virau spre teritoriul periculos. De asemenea, se stăpînea când o umbră trecea peste dispoziția lui. Și Christopher era rușinat, că ea trebuia să se obișnuiască cu această complexitate a naturii lui.

Existau momente când curiozitatea ei amabilă declanșa o flacără de iritare și, în loc să se repeadă la ea, el se retrăgea într-o tăcere rece. Și aranjamentele lor de dormit erau o sursă frecventă de tensiune. Se pare că Beatrix nu putea să accepte faptul că el nu voia pe nimeni lângă el, în timpul somnului. Nu erau doar coșmarurile lui - era incapabil literalmente să adoarmă, dacă se mai afla cineva lângă el. Fiecare atingere sau sunet îl făcea să se trezească tresărind. Fiecare noapte era o luptă.

- Cel puțin hai să ațipim împreună, încercă să-l convingă Beatrix într-o după-amiază. O mică ațipeală. Va fi drăguț. Ai să vezi. Lungește-te doar aici, lângă mine și...

- Beatrix, rosti el abia reținându-și exasperarea, nu mă bate la cap. N-ai să realizezi nimic, decît să mă înnebunești.

- Regret, răpunse ea calmă. Asta doar pentru că vreau să fiu aproape de tine.

Christopher înțelese. Dar apropierea adevărată, pe care o dorea ea, era adesea imposibilă pentru el. Singurul lucru care îi rămînea era să-i între în voie, în orice alt mod la care se putea gîndi.

Nevoia lui de ea era așa de profundă, încît părea că face parte din sîngele lui, țesută în oasele lui. Și nu înțelegea motivul unei astfel de alchimii misterioase. Dar oare motivele contau cu adevărat? Chiar dacă cineva putea să descompună iubirea, să îi examineze fiecare filament și atracție, tot nu ar fi putut să o explice pe deplin.

Pur și simplu, ea exista.

La întoarcerea în Stony Cross, Christopher și Beatrix găsiră Casa Phelan în dezordine. Servitorii se obișnuiseră deja cu noii rezidenți de la grajduri și din casă, inclusiv pisica, ariciul, capra, păsările și iepurele, catîrul și așa mai departe. Principalul motiv al neorînduiei era, totuși, că cea mai mare parte din camerele de la Casa Phelan erau închise și conținutul lor pregătit pentru ca gospodăria să se mute la Riverton.

Nici Audrey nici mama lui Christopher nu intenționau să rămîină în Casa Phelan. Audrey prefera să stea la oraș cu familia ei, care o înconjură cu afecțiune și atenție. Doamna Phelan alesese să

rămînă în Hertfordshire cu fratele ei și familia lui. Servitorii care nu puteau sau nu voiau să plece din Stony Cross trebuia să rămînă acolo, pentru a avea grijă de Casa Phelan și de teren.

Doamna Clocker îi dădu lui Christopher un raport amănunțit despre ceea ce se mai întîmplase în absența lui.

- Au sosit și mai multe cadouri de nuntă, inclusiv niște crstale drăguțe și argintărie, pe care le-am pus pe masa lungă din bibliotecă, împreună cu cărțile de vizită ce le însoțeau. Există un teanc de corespondență, precum și tot felul de cărți de vizită lăsate de cei care au trecut pe aici. Și, sir... există și cartea de vizită a unui ofițer din armată. Nu de la vreunul care a participat la nunta voastră, de la altul. Și-a lăsat cartea de vizită și a spus că se întoarce curînd.

Figura lui Christopher rămînase inexpresivă.

- Numele lui? întrebă liniștit.

- Colonel Fenwick.

Nu răspunse în nici un fel. Totuși, cînd Beatrix veni în spatele lui, îi văzu degetele crispîndu-se și o abia perceptibilă clipire a genelor. încruntat și distant, Christopher îi făcu menajerei un semn din cap.

- Mulțumesc, doamnă Clocker.

- Da, sir.

Fără nici un cuvînt către Beatrix, Christopher părăsi salonul de primire și se îndreptă spre bibliotecă. Ea era imediat în spatele lui.

- Christopher...

- Nu acum.

- Ce a putut să dorească colonelul Fenwick?

- Cum aș putea eu să știu? întrebă el tăios.

- Crezi că ar avea ceva de a face cu Crucea Victoriei?

Christopher se opri și se întoarse cu fața la Beatrix, cu o rapiditate plină de agresivitate, care o făcu să se lase înapoi pe călcîie. Privirea lui era grea, tăioasă. Ea realizează că era copleșit de una din furiile ce apăreau cînd nervii îi erau întinși la maximum. Însăși menționarea numelui Fenwick îl înțepenise cu totul. Cu toate acestea, spre lauda lui, Christopher respiră adînc de cîteva ori și reuși să-și controleze emoțiile.

- Nu pot să vorbesc acum, bombăni el. Am nevoie de o păsuire, Beatrix. Se întoarse și plecă de acolo.

- Din partea *mea*? întrebă Beatrix încruntîndu-se în urma lui.

Răceala dintre ei persistă tot restul zilei. La cină, Christopher fu monosilabic, ceea ce o făcu pe Beatrix să se simtă oribil și plină de resentimente, în familia Hathaway, de cîte ori apărea un conflict, se afla cineva în casă cu care să stai de vorbă. Cînd cineva era căsătorit și fără copii, să se supere pe soțul altcuiva din indiferent ce motiv, însemna ceva lipsit de prietenie. Ar fi trebuit să se scuze? Nu, ceva din ea se împotrivi ideii. Nu făcuse nimic rău, pusese doar o întrebare.

Chiar înainte de a merge la culcare, Beatrix își aminti ce o sfătuisse Amelia: niciodată să nu te duci la culcare supărată pe soțul tău. Îmbrăcată cu cămașa de noapte și un halat, umblă prin casă, pînă îl găsi în bibliotecă stînd în fața șemineului.

- Nu e corect, rosti ea rămînînd pe prag. Christopher se uită la ea. Lumina focului aluneca pe fața lui în valuri de galben și roșu, strălucind în șuvițele de ambră ale părului. Mîinile îi erau încleștate strîns una în alta. Albert stătea întins pe podea alături de scaun, cu botul sprijinit pe labe.

Ce am făcut? continuă Beatrix. De ce nu vorbești cu mine?

Fața soțului ei era lipsită de expresie.

- Dar am vorbit cu tine.

- Da, așa cum ai fi făcut cu un străin. Total fără afectiune.

- Beatrix, rosti el pârînd obosit. Regret. Du-te la culcare. Totul va reveni la normal mîine, după ce îl văd pe Fenwick.

- Dar ce am făcut...

- Nu ai făcut nimic. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

- De ce trebuie să tac din gură? De ce nu poți avea încredere în mine?

Expresia lui Christopher se schimbă, împlîn- zindu-se. O privi cu o urmă de ceva ce semăna a compasiune. Ridicîndu-se veni încet spre ea, cu silueta lui mare și întunecată pe fundalul luminos al căminului. Beatrix își lipi spinarea de canatul ușii, inima ei accelerîndu-și bătăile cînd ajunse la ea.

- A fost un act egoist să mă însor cu tine, afirmă el. Știam că nu o să-ți fie ușor să te împaci cu ceea ce pot să-ți dau și că o să-mi ceri mai mult. Dar te-am avertizat. Privirea lui opacă alunecă peste ea. Sprijinindu-și o mîină de tocul ușii deasupra capului ei, o duse pe cealaltă în partea din față a halatului ei, acolo unde o bucățică din dantela albă a cămășii de noapte se ițea din decolteu. Se jucă cu dantela și își lăsă capul peste al ei. Pot să fac dragoste cu tine? întrebă blînd. Asta ar fi suficient?

Beatrix știa că era împăcată. îi fusese oferită plăcere erotică, în locul unei reale comunicări. Dar, atîta timp cît paliativele funcționau, era un foarte bun înlocuitor. Însă, chiar dacă trupul ei răspundea la apropierea lui, aprinzîndu-se de mirosul lui cald

și promisiunile senzuale ale atingerii lui, mintea ei obiectă. Nu voia să facă dragoste cu ea, ca un mijloc de a o distra. Voia să fie *soție*, nu un obiect de joacă.

- După aceea, ai să împărți patul cu mine? Întrebă ea încăpățînată. Și să stai cu mine pînă dimineată?

Degetele lui înțepeniră.

-Nu.

Beatrix se încruntă și se depărtă de el cu un pas.

- Atunci am să mă duc la culcare singură. Cedînd în fața frustrării de moment, adăugă în timp ce pleca de lîngă el: așa cum fac în fiecare noapte.

CAPITOLUL 26

- Am neplăceri cu Christopher, îi spuse Beatrix Ameliei după-amiază, cînd se plimbau braț la braț pe cărările pietruite din spatele Casei Ramsay. Și înainte de a-ți spune despre asta, vreau să fie clar că nu există decît o singură parte rațională în această problemă. Eu.

- O, las-o naibii! rosti plină de simpatie Amelia. Cu soții ai uneori neplăceri. Spune-mi punctul tău de vedere și voi fi complet de acord.

Beatrix începu spunîndu-i de cartea de vizită lăsată de colonelul Fenwick, și de comportamentul ulterior al lui Christopher.

Amelia îi aruncă un zîmbet strîmb, din colțul gurii.

- Cred că acestea sînt problemele, despre care Christopher s-a străduit să te avertizeze.

- E adevărat, admise Beatrix. Dar asta nu ușurează deloc lupta împotriva lor. Îl iubesc la nebunie. Dar văd cum se luptă împotriva unor anumite gînduri ce îi apar în minte, sau reflexe pe care încearcă să le suprime. Și nu discută despre nici una cu mine. I-am cîștigat inima, dar e ca și cum ai stăpîni o casă, în care majoritatea ușilor sînt în permanență încuiate. Vrea să mă scutească de

neplăceri. Dar nu e o căsnicie adevărată - ca a ta cu Cam - pînă nu va dori să împărtășească cu mine, atît răul cît și binele.

- Bărbaților nu le place să riște în felul acesta, afirmă Amelia. Trebuie să ai răbdare. Tonul ei deveni ușor sec și zîmbetul trist. Dar pot să te asigur, draga mea... nimeni nu poate să împărtășească vreodată numai ce e mai bun din el însuși.

Beatrix îi aruncă o privire gînditoare.

- în mod cert am să-l provoc printr-un fel de act disperat, în curînd. Acum îl provoc, îl rog, și el rezistă, mi-e teamă că acesta va fi tiparul căsătoriei noastre pentru tot restul vieții.

Amelia îi zîmbi drăgăstoasă.

- Nici o căsătorie nu rămîne în același tipar pentru totdeauna. Aceasta e și cea mai bună și cea mai rea parte a căsniciei, că se schimbă în mod inevitabil. Așteaptă-ți șansa, draga mea. Promit că va veni.

După ce Beatrix plecase să-și viziteze sora, Christopher se gîndea fără voia lui la perspectiva de a-l vizita pe locotenent-colonelul William Fenwick. Nu-l văzuse pe ticălos de cînd Fenwick fusese trimis înapoi în Anglia, pentru a se reface de pe urma rănilor primite la Inkerman. Și pentru a nu spune mai mult, nu se despărțiseră în termeni buni.

Fenwick nu făcea nici un secret din resentimentul lui față de Christopher, pentru că acesta cîștigase toată atenția și omagiile, pe care simțea că le merită el. Așa general detestat cum fusese Fenwick, un lucru totuși a fost recunoscut de toți: era destinat gloriei militare. Era un călăreț inegalabil, fără îndoială curajos și agresiv în luptă. Ambiția lui a fost să se distingă pe cîmpul de bătaie

și să câștige un loc în panteonul britanic al eroilor de război legendari.

Faptul că Christopher fusese cel care i-a salvat viața a fost cât se poate de supărător pentru Fenwick. Or, Fenwick ar fi pierit mai degrabă pe câmpul de bătaie, decît să-l vadă pe Christopher primind o medalie pentru gestul său.

Christopher nu putea să înțeleagă ce ar putea Fenwick să vrea de la el acum. S-ar putea să fi aflat despre decernarea Crucii Victoria și venea să-și expună pretențiile. Foarte bine. Christopher îl va lăsa să vorbească, apoi se va asigura că părăsește Hampshire. Exista o adresă mîzgălită pe cartea de vizită lăsată de Fenwick. Se pare că stătea într-un han local. Christopher nu avea de ales, decît să îl întâlnească acolo. Ar fi de condamnat dacă i-ar fi permis să vină acasă la el, sau oriunde în apropierea lui Beatrix.

Cerul după-amiezii era cenușiu și bătea vîntul, cărările pădurii erau măturate odată cu frunzele cafenii uscate și ramurile desprinse din copaci. Norii acoperiseră soarele, răspîndind un albastru posomorit. Un frig umed se așternuse peste Hampshire, ca și cum iarna deja se afla umăr la umăr cu toamna. Christopher o apucă pe principalul drum din marginea pădurii, murgul lui de rasă fiind revigorat de atmosferă și de dorința de a-și desmorți picioarele. În pădure, vîntul șuiera prin rețeaua crengilor, făcîndu-le să se miște șoptind, parcă niște fantome neliniștite zburau printre copaci.

Christopher simți că e urmărit. Pînă la urmă își aruncă privirea peste umăr, aproape așteptîndu-se să vadă moartea, sau pe diavol. Era felul de gînd morbid, ce-l bântuise fără milă după război. Dar mai puțin des, în ultima vreme.

Totul datorită lui Beatrix.

Simți o strângere de inimă bruscă, o dorință arzătoare să meargă oriunde era ea, să o găsească și să o atragă strins la pieptul lui. Noaptea trecută i s-a părut imposibil să vorbească cu ea. Astăzi ideea pare să fie mai ușoară. Va trebui să facă totul, pentru a încerca să fie soțul de care avea ea nevoie. Nu se va întâmpla dintr-odată. Dar ea era răbdătoare, iertătoare și Dumnezeu mare, tocmai pentru asta o iubea. Gîndurile la soția lui îl ajutară să-și liniștească nervii, pînă cînd ajunse la han. Satul era liniștit, ușile prăvăliilor închise, din cauza furtunii și a umezelii lunii noiembrie.

Hanul Stony Cross era bine încălzit și confortabil, mirosind a bere și mîncare, cu tencuiala de pe ziduri ce căpătase cu vîrsta culoarea mierii întunecate. Hangiul, domnul Palfreyman, îl cunoștea pe Christopher din copilărie. Îi ură cu căldură bun venit, îi puse cîteva întrebări joviale despre luna de miere și îi comunică imediat care era camera ocupată de Fenwick. Cîteva minute mai tîrziu, Christopher bătea la ușă și aștepta tensionat.

Ușa se deschise, cu un colț zgîriind dușumeaua inegală a holului.

Era un șoc să-l vadă pe locotenent-colonelul William Fenwick în haine civile, cînd tot ce văzuse Christopher vreodată pe el era uniforma de cavalerie stacojie cu auriu. Fața era aceeași, cu excepția tenului gălbejit, de o paloare ce părea deadreptul nepotrivită la un om atît de obsedat de echitație.

Instinctiv, Christopher nu avu nici o tragere de inimă să se apropie de el.

- Colonele Fenwick, rosti el și trebui să se controleze, pentru a nu saluta militărește. În loc de

asta înaintă pentru a-și strânge mâinile. Felul cum simți mîna celuilalt, umedă și rece, îl făcu să se înfioare.

- Phelan! Fenwick se dădu stîngaci la o parte. Nu vrei să intri?

Christopher ezita.

- La parter există două salonașe de primire și un bar.

Fenwick zîmbi ușor.

- Din păcate, vechile răni mă supără. Așa că scările sînt un inconvenient. Te rog fii de acord să rămînem aici sus. Arăta trist, parcă se scuza.

Relaxîndu-se oarecum, Christopher intră în cameră.

Ca și celelalte camere ale hanului, spațiul privat era comod, curat și cu puțină mobilă. Cînd Fenwick luă unul dintre scaune, Christopher observă că nu se mișca bine, un picior fiind în mod vizibil înțepenit.

- Te rog, stai jos, zise Fenwick. Mulțumesc că ai venit la han. Aș fi trecut din nou pe la reședința ța, dar sînt încîntat că am fost scutit de acest efort. Își indică piciorul. Durerea s-a agravat în ultima vreme. Mi s-a spus că a fost un miracol că nu mi- am pierdut piciorul, dar uneori mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine pentru mine să fie amputat.

Christopher așteptă ca Fenwick să explice de ce se afla în Hampshire. Cînd deveni evident că acesta nu se grăbea să abordeze subiectul, rosti brusc:

- Te afli aici, pentru că vrei ceva.

- Nu mai ești așa răbdător cum obișnuiai să fii, observă colonelul amuzat. Ce s-a întîmplat cu abilitatea tăgător, renumit pentru însușirea lui de a aștepta?

- Războiul s-a terminat. Și am lucruri mai bune de făcut acum.

- Fără îndoială, care o implică și pe noua ta mireasă. Se pare că ar fi în ordine niște felicitări. Spune-mi, ce fel de femeie a reușit să pună mâna pe cel mai decorat soldat din Anglia?

- Genul de femeie, căreia nu-i pasă în nici un fel de medalii și laude.

Aruncându-i o privire total neîncrezătoare, Fenwick spuse.

- Cum poate fi adevărat? Sigur că îi pasă de astfel de lucruri. Ea e acum soția unui nemuritor.

Christopher se uită la el absent.

- Pardon?

- Vei fi amintit zeci de ani, rosti Fenwick. Poate sute. Nu-mi spune că asta nu înseamnă nimic pentru tine. Christopher clătină ușor din cap, cu privirea fixată pe figura celuilalt. În familia mea, există o veche tradiție privind onoarea militară, continuă Fenwick. Am știut că voi înfăptui multe fapte și voi fi amintit vreme îndelungată. Nu se va mai gândi nimeni la strămoșii care au trăit vieți neînsemnate, care erau cunoscuți doar ca soți și tați, stăpîni binevoitori, prieteni loiali. Nimănui nu-i va păsa de aceste nulități fără nume. Luptătorii însă sînt respectați. Ei nu sînt uitați niciodată. Amărăciunea îi trasă cute pe față, lăsînd-o ridată și neregulată, ca și coaja unei portocale răscoapte. O medalie precum Crucea Victoriei - asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

- 15 grame de metal de glonț ștanțat? Întrebă sceptic Christopher.

- Nu folosi cu mine tonul acesta trufaș, năîng arogant. Ciudat, în ciuda veninului cuvintelor, Fenwick era calm și controlat. De la început am știut că nu erai nimic altceva decît un filfizon fără minte. Umplutură frumoasă pentru o uniformă. Dar

te-ai dovedit că ai o calitate neobișnuită - știi să tragi. Apoi te-ai dus la *Infanterie*, unde într-un fel ai devenit soldat. Când am citit pentru prima oară rapoartele oficiale, m-am gândit că trebuie să fie vorba de un alt Phelan. Deoarece acesta era un luptător, iar eu știam că tu nu ești așa ceva.

- La Inkerman, am dovedit că greșeai, rosti liniștit Christopher.

Împunsătura aduse un zîmbet pe fața lui Fenwick, zîmbetul unui om care se distanțase de viață văzîndu-i ironia de neimaginat.

- Da. M-ai salvat și pentru asta ai primit cea mai înaltă onoare a națiunii.

- N-am vrut-o.

- Asta face treaba și mai rea. Eu am fost trimis acasă, în timp ce tu ai devenit eroul lăudat și ai luat tot ce ar fi trebuit să fie al meu. Numele tău va fi amintit în viitor și nici măcar nu-ți pasă. Dacă aș fi murit pe cîmpul de bătaie, cel puțin asta ar fi fost ceva. Dar mi-ai răpit și această posibilitate. Și cu acea ocazie, ți-ai trădat cel mai apropiat prieten. Un prieten care a crezut în tine. L-ai lăsat pe locotenentul Bennett să moară singur. Se uită la Christopher cu acuitate, vîînd un semn de emoție.

- Dacă ar trebui să o fac din nou, aș face aceeași alegere, rosti Christopher hotărît. Pe fața lui Fenwick apăru o privire neîncrezătoare. Crezi că te-am luat de pe cîmpul de bătaie de dragul vreunuia dintre noi? Întrebă Christopher. Crezi că am dat vreun ban pe tine, sau pe câștigarea unei medalii lăsate de Dumnezeu?

- Atunci, de ce ai făcut-o?

- Din cauză că Mark Bennett era pe moarte, rosti sălbatic Christopher. Și în tine rămăsese suficientă viață pentru a fi salvată. În toată moartea

de acolo, cineva trebuia să supraviețuiască. Dacă ăsta erai tu, așa să fie.

Se instalează o îndelungată tăcere, în timp ce Fenwick digera declarația. Apoi îi aruncă lui Christopher o privire cruntă, care-i ridică părul pe ceafă.

- Rana lui Bennett n-a fost așa gravă cum părea, rosti el. N-a fost mortală. Christopher se uită la el fără să înțeleagă- Se scutură puțin și își fixează din nou privirea pe Fenwick, care continuă să vorbească: ... doi husari ruși l-au găsit și l-au luat prizonier, afirmă el. A fost tratat de unul din chirurgii lor și trimis într-un câmp de concentrare departe în interiorul țării. A fost supus la mari privațiuni, lipsindu-i hrana și adăpostul adecvat, iar mai târziu a fost pus la muncă. După câteva încercări lipsite de succes de a evada, locotenentul Bennett a reușit în sfârșit să se elibereze. Și-a croit drum pînă pe teritoriul aliat și a fost adus înapoi la Londra, aproximativ acum două săptămîni.

Lui Christopher îi era frică să-și creadă urechilor. Putea oare să fie adevărat? Sigur... sigur... mintea îi bîzâia. Mușchii i se încordară împotriva amenințării unor frisoane profunde. Nu putea să lase să înceapă să tremure, sau nu se va mai opri.

- De ce n-a fost eliberat Bennett în schimbul de prizonieri de la sfîrșitul războiului? se auzi întrebînd.

- Se pare că cei care l-au capturat au încercat să negocieze să-l elibereze în schimbul unei anumite sume de bani, odată cu proviziile și armele. Suspectez că Bennett a recunoscut la interogatorii că e moștenitorul averii Bennett, adunată din navigație, în orice caz, negocierile s-au dovedit problematice și au fost ținute secrete de toți, dar nu la nivelul cel mai înalt al Ministerului de Război.

- Blestemați ticăloși, rosti Christopher cu o furie plină de durere. L-aș fi salvat, dacă aș fi știut...

- Fără îndoială că ar fi trebuit, rosti rece Fenwick. Totuși, indiferent cât de dificil îți este să crezi, problema s-a rezolvat fără eforturile tale eroice.

- Unde e Bennett acum? Cum se simte?

- De aceea am venit să te văd. Pentru a te avertiza. Și după asta, nu-ți mai sînt dator cu nimic, înțelegi?

Christopher se ridică cu pumnii încleștați.

- Despre ce să mă avertizezi?

- Locotenentul Bennett nu e cu mintea întregă. Medicul care l-a însoțit pe vasul ce l-a adus înapoi în Anglia a recomandat să fie internat într-un azil de nebuni. De aceea întoarcerea lui Bennett nu a fost făcută cunoscută în ziare și în reviste. Familia lui dorește să mențină o tăcere absolută. Bennett a fost trimis familiei lui din Buckinghamshire, dar apoi a dispărut, fără să spună o vorbă nimănui. Nu se știe pe unde umblă. Motivul pentru care te avertizez este că, în conformitate cu cunoscuții lui, Bennet te acuză pe tine de chinul lui. Ei cred că vrea să te ucidă. Un zîmbet rece și subțire îi spintecă fața, ca o crăpătură într-un strat de gheață. Ce ironie! Ți s-a dat o medalie că ai salvat un om care te disprețuiește și probabil că vei fi omorît de unul, pe care ar fi trebuit să-l salvezi. Ar fi mai bine să-l găsești, Phelan, înainte să te găsească el pe tine.

Christopher ieși împleticit din cameră și merse de-a lungul holului cu pași rapizi. Era adevărat? Sau era un fel de manipulare oribilă a lui Fenwick, sau Mark Bennet era cu adevărat dezechilibrat? Și în acest caz, ce a suferit? Încercă să împace amintirea despre Bennett cel energic și plin de

umor, cu cel despre care Fenwick tocmai îi vorbise. Era imposibil!

Sfinte Doamne... dacă Bennett îl căuta, ar fi ușor să găsească Casa Phelan.

Un nou fel de teamă îl cuprinse, mai pătrunzătoare decît orice simțise vreodată. Trebuia să facă în așa fel ca Beatrix să fie în siguranță. Nimic pe lume nu mai conta, în afară de protejarea ei. Coborî scările, cu inima bubuind, bocănitul pașilor lui pârînd ecoul silabelor numelui ei.

Domnul Palfreyman stătea lîngă intrarea în han.

- O cană de bere înainte de plecare? sugeră el. Întotdeauna gratis pentru cel mai mare erou al Angliei.

- Nu. Mă duc acasă.

Palfreyman întinse mîna să-l oprească, arătînd îngrijorat.

- Căpitane Phelan, există o masă în bar - vino și stai o clipă, fii băiat bun. Ești pămîntiu la față. Am să-ți aduc un coniac tare, sau rom. Unul la botul calului, ei?

Christopher clătină din cap.

- Nu am timp. Nu mai era timp pentru nimic. Fugi afară. Era mai întuneric și mai frig decît înainte. Cerul după-amiezei tîrzii avea culori de coșmar, înghițind omenirea.

Călări spre Casa Phelan, cu urechile pline de țipetele fantomatice ale oamenilor de pe cîmpul de bătaie, sunete de suferință, implorare și durere. Bennett, viu... cum a fost posibil? Christopher văzuse rana din pieptul lui, văzuse destul de multe răni similare, pentru a ști că moartea era inevitabilă. Dar ce ar fi fost dacă, printr-un miracol...

Cînd se apropie de casă, îl văzu pe Albert ieșind în salturi din pădure, urmat de silueta subțire a lui

Beatrix. Se întorcea de la Casa Ramsay. O pală puternică de vînt trecu peste mantia ei de culoarea vinului, făcînd-o să fluture sălbatic și îi zbură pălăria de pe cap. Ea rîse cînd cîinele se duse să i-o aducă. Văzîndu-l pe Christopher apropiindu-se pe drum, îi făcu cu mîna.

Era aproape copleșit de ușurare. Panica deveni mai ușoară. Întunecimea începu să se retragă. *Îți mulțumesc, Doamne!* Beatrix era acolo, în siguranță. Îi aparținea, era frumoasă și vibrantă și își va petrece toată viața avînd grijă de ea. Orice dorea din partea lui, orice cuvînt sau amintire ar fi vrut să cunoască, i le va oferi. Acum, aproape că părea ceva ușor - forța iubirii lui făcea totul mai ușor.

Christopher își încetini calul, lăsîndu-l la pas.

- Beatrix! Vocea lui fu luată de vînt.

Ea încă rîdea, cu părul desfăcut, așteptîndu-l să vină la ea.

Fu uimit de un fulger scăpărător de durere, în cap. O fracțiune de secundă mai tîrziu, auzi zgomotul unei împușcături. Un sunet familiar... Un semnal nepieritor din memoria lui. Împușcături și șuierat de șrapnele, explozii, oameni țipînd, nechezatul cailor panicați...

Nu se așeză. Căzu încet: lumea era un amestec confuz de viziuni și sunete. Cerul și pămîntul se inversară. Cădea în jos, sau în sus? Se izbi de o suprafață tare, răsuflarea țîșni din el și simți șuvoiul de sînge prelingîndu-se de-a lungul feței, pînă în ureche.

Alt coșmar. Trebuia să se trezească, să se orienteze. Dar ciudat, în coșmar Beatrix era cu el, plîngînd și alergînd spre el. Aibert îl ajunse lătrînd furios.

Plămîinii lui făceau efort să tragă aerul în piept. Inima îi sălta ca un pește tocmai scos din apă. Beatrix căzu în genunchi lîngă el, cu fustele o maree albastră și îi așeză capul în poala ei.

- Christopher - lasă-mă - o, Doamne -

Albert lătra și își arăta colții la cineva care se apropia. O pauză de o clipă, apoi lătrăturile furioase se amestecară cu schelălăieli asurzitoare.

Christopher încercă să se ridice în capul oaselor, folosindu-și mîneca hainei pentru a-și șterge șuvoiul de sînge ce-i izvora din tîmplă. Clipind cu putere, văzu figura osoasă și răvășită a unui om, care veni să stea la cîțiva metri de ei. Omul avea un revolver.

Pe loc, creierul lui Christopher identifică arma - un revolver cap-și-glonț, cu cinci focuri. Armă militară britanică.

Înainte de a ridica ochii la figura ca de nebun a omului, Christopher știa cine e.

- Bennett.

CAPITOLUL 27

Prima reacție a lui Beatrix a fost să se interpună între soțul ei și străin, dar Christopher o împinse la spate. Respirînd cu greutate, din cauza fricii și a șocului, se uită peste umăr.

Omul era îmbrăcat în haine civile, care atîrnau pe membrele aproape scheletice. Era înalt și lat în spate, arătînd ca și cum n-ar fi dormit și n-ar fi mîncat bine de luni de zile. Șuvițele hirsute ale părului lui negru aveau nevoie urgentă să fie tunse. Se uita la ei cu privirea sălbatică și demoralizantă a unui nebun. În ciuda tuturor acestora, nu era greu de văzut că fusese cîndva arătos. Acum era ca o epavă de abia recuperată. Un tînar cu față bătrînă și ochi hăituiți.

- Dă-te înapoi de lîngă mort, rosti răgușit Bennett. N-ai crezut că am s-o fac, nu-i așa?

- Bennett... Mark. Când Christopher vorbi, Beatrix simți un fior ușor, aproape simțit, alergându-i prin trup. N-am știut niciodată ce ți s-a întâmplat.

- Nu. Revolverul oscila în pumnul lui Bennett. Erai prea ocupat să-l salvezi pe Fenwick.

- Bennett, pune jos obiectul acela afurisit. Eu - *liniște* Albert - aproape m-a omorât gândul că te-am lăsat acolo.

- Totuși ai făcut-o. Iar eu, de atunci am trecut prin iad. Am putrezit și am flămânzit, în timp ce tu deveneai marele erou al Angliei. Trădător. Ticălos. Ținti pieptul lui Christopher cu pistolul. Lui Bearix i se tăie respirația și se ghemui în spatele lui.

- A trebuit să-l salvez întâi pe Fenwick, rosti rece Christopher cu pulsul accelerat. N-am avut de ales.

- Pe dracu'! Ai urmărit gloria, pentru că salvai un ofițer superior.

- Am crezut că erai terminat. Și dacă Fenwick era capturat, ei ar fi făcut totul pentru a scoate de la el informații.

- Atunci, ar fi trebuit să-l împuști și să mă scoți de acolo pe mine.

- Ți-ai ieșit din mintea aia sîngeroasă! se repezi Christopher. Ceea ce probabil n-a fost cel mai inteligent lucru, pe care să-l spui unui om în starea lui Bennett, dar Beatrix putea cu greu să-l acuze. Șă ucid cu sînge rece un soldat lipsit de apărare? în nici un caz. Nici măcar pe Fenwick. Dacă pentru asta vrei să mă împuști, dă-i drumul și dracu' să te ia! Dar dacă te atingi doar de un fir de păr de pe capul soției mele, am să te trag după mine în infern. Și același lucru și despre Albert - a fost rănit, în timp ce te apăra.

- Albert n-a fost acolo.

- L-am lăsat cu tine. Cînd m-am întors după tine, el sîngera dintr-o rană făcută de baionetă, una din urechi fiindu-i aproape complet tăiată. Iar tu plecaseși.

Bennett clipi și se uită la el, cu o urmă de nesiguranță. Privirea lui se mută la Albert. Apoi, spre surprinderea lui Beatrix, se lăsă pe vine și făcu un gest către câine.

- Vino aici, băiete.

Albert nu se mișcă.

- Știe ce înseamnă un pistol, îl auzi Beatrix pe Christopher rostind tăios. Nu se va duce la tine, dacă nu-l pui deoparte.

Bennett ezită. Încet lăsa revolverul pe pământ.

- Vino, i se adresa cînelui, care scîncea confuz.

- Du-te, băiete, rosti Christopher cu ton scăzut.

Aibert se apropie prudent de Bennett și dădu din coadă. Acesta îi mîngîie capul mișos și îl scărpină pe ceafă. Gîfîind, Aibert îi linse mîna.

Sprijinindu-se de spatele lui Christopher, Beatrix simți cum o parte din tensiune scăzuse.

- Aibert a fost acolo, zise Bennett cu voce diferită. Mi-l amintesc lingîndu-mă pe față.

- Crezi că l-aș fi lăsat cu tine, dacă nu intenționez să mă întorc? întrebă Christopher.

- Nu contează. Dacă situația ar fi fost invers, eu l-aș fi împușcat pe Fenwick și te-aș fi salvat pe tine.

- Nu, n-ai fi făcut-o.

- Ba da, insistă nesigur Bennett. Nu sînt ca tine, tu afurisit și blestemat onorabil! Se așeză de tot pe pământ și-și îngropă fața în blana aspră a lui Aibert. Vocea îi era înăbușită cînd adăugă: ar fi trebuit cel puțin să mă termini, înainte de a-i lăsa să mă captureze.

- Dar n-am făcut-o. Și ai supraviețuit.

- Supraviețuirea n-a meritat prețul plătit. Nu știi prin ce am trecut. Nu pot să trăiesc cu asta. Bennett îi dădu drumul lui Aibert, privirea lui torturată poposind pe revolverul de lîngă el.

Înainte de a putea să ajungă la armă, Beatrix porunci:

-*Adu-l*, Aibert. Pe loc, cîinele ridică revolverul și i-l aduse. Bun băiat! Cu grijă luă arma în mîna și îl bătă pe Aibert pe cap.

Înconjurîndu-și genunchii cu brațele, Bennett își lăsa fața pe ei, o poziție disperată, pe care Beatrix

o recunoștea foarte bine. Apoi scoase câteva cuvinte incoerente.

Christopher se duse și îngenunchie lângă el, punându-i un braț puternic pe spate.

- Ascultă-mă! Nu ești singur. Ești printre prieteni. Să te ia naiba, Bennett... vino în casă cu noi. Spune-mi prin ce ai trecut. Am să te ascult. Și apoi vom găsi un mod de a trăi cu asta. Atunci n-am putut să te ajut. Dar lasă-mă să încerc acum.

Îl duseră pe Bennett în casă, unde se prăbuși de oboseală, foame și epuizare nervoasă. Înainte ca Christopher să poată să-i spună doamnei Clocker ce trebuia să facă, ea luase deja cunoștință de situație și pusese servitorii în acțiune. Era o gospodărie obișnuită cu boala și nevoile unui bolnav. Fu pregătită o baie, aranjat un dormitor și o tavă cu mâncare neiritantă și nutritivă fu adusă sus. După ce fu lăsat în grija ei, doamna Clocker îi administră un tonic și laudanum.

Ducându-se lângă patul lui Bennett, Christopher se uită în jos, la trăsăturile aproape de nerecunoscut ale vechiului său prieten. Suferința l-a schimbat, și pe dinăuntru și pe dinafară. Dar se va reface. Christopher putea să vadă.

Și cu această speranță și simț al motivării, Christopher era conștient de un nou și fragil sentiment de eliberare. Bennett nu era mort. Cu toate păcatele de pe conștiință, cel puțin unul îi fusese înlăturat.

Bennett se uită la el într-o stare de somnolență, cu ochii lui negri odată vibranți, acum întunecați și lipsiți de strălucire.

- Ai să stai cu noi pînă o să te faci bine, rosti Christopher. Să nu încerci să pleci, da?

- Nu am unde să merg în altă parte, murmură Bennet și adormi.

Christopher părăsi camera, închise cu grijă ușa și se îndreptă încet spre cealaltă aripă a casei.

Medusa-ariciul tocmai hoinărea întâmplător de-a lungul culoarului. Se opri când Christopher se apropie. Un zîmbet slab îi arcui lui buzele. Se aplecă să o ridice, așa cum îi arătase Beatrix, strecurîndu-și palmele pe sub ea. Țepii ariciului se lipiră natural de spate, când el o întoarse pentru a se uita la ea. Relaxată și curioasă, îl privea cu zîmbetul ei permanent de arici.

- Medusa, rosti el blajin. Nu te-aș sfătui să ieși noaptea afară din țarcul tău. Una dintre cameriste s-ar putea să te găsească și atunci ce se întâmplă? S-ar putea să fii dusă la spălătorul de vase și să fii folosită pentru a freca o oală. Ducînd-o în camera privată de primire de la etaj, o depuse în țarcul ei.

Continuînd să se îndrepte spre camera lui Beatrix, reflecta că soția lui îl vedea pe bietul Bennett ca pe o altă creatură rănită. Nu avusese nici o ezitare să-l primească în casa lor. Nimeni nu s-ar fi așteptat la mai puțin din partea lui Beatrix.

Intrînd în cameră liniștit, o văzu pe soția lui la masa de toaletă, pilind ghiarele labelor lui Lucky, ce-i mai rămăseseră. Pisica o privea cu o expresie plictisită, dînd leneș din coadă.

- ... trebuie să stai departe de pernele de pe divan, o dăscălea Beatrix, sau doamna Clocker ne va lua capul la amîndouă.

Privirea lui Christopher se plimbă pe liniile lungi și elegante ale feței ei, pe silueta ce se contura în lumina lămpii, ce trecea prin cămașa de noapte de muselină.

Devenind conștientă de prezența lui, Beatrix se ridică și veni la el, cu grația ei naturală, inconștientă.

- Te doare capul? întrebă ea îngrijorată, întinzînd mîna să-i atingă micul plasture de pe tîmplă. În toată agitația prilejuită de aducerea în casă a lui Bennett, nu avuseseră nici o ocaze de conversație intimă.

El se aplecă să-i fure de pe buze un sărut blînd.

- Nu. Pe un cap așa de tare ca al meu, gloanțele mai curînd ricoșează.

Ea își lăsă mîna să întîrzie pe obrazul lui.

- Ce s-a întîmplat cînd ai stat de vorbă cu colonelul Fenwick? A încercat și el să te împuște?

Christopher negă din cap.

- Numai prietenii fac asta.

Beatrix zîmbi ușor, apoi oftă.

- Locotenentul Bennet nu e nebun, să știi. Va fi bine în curînd, cu ajutorul timpului și al odihnei.

- Așa sper și eu.

Ochii ei albaștri îi căutară pe ai lui.

- Te acuzi pe tine, nu-i așa?

El dădu din cap.

- Am luat cea mai bună hotărîre, pe care puteam să o iau la ora aceea. Dar asta nu face să fie mai ușor de suportat consecințele.

Beatrix rămase liniștită pentru moment, părăind că se gîndește la ceva. Trăgîndu-se de lîngă el, se duse la măsuța de toaletă.

- Am ceva pentru tine. Preocupată, răscoli prin sertarul mic din fața mesei și scoase o coală de hîrtie împăturită. E o scrisoare.

El îi aruncă o privire caldă, ironică.

- De la tine?

Beatrix clătină din cap.

- De la John. I-o întinse. Ți-a scris-o înainte de a muri. Audrey a ezitat să ți-o dea. Dar eu cred că e timpul să o citești.

Christopher nu făcu nici o mișcare pentru a o lua, întinse doar mîna și o trase pe Beatrix mai

aproape. Apoi luînd o şuviță din părul ei castaniu între degete, o frecă blînd de obrazul lui.

- Citește-mi-o tu.

Împreună se urcară în pat și se așezară pe saltea. Christopher își ținu privirea ațintită pe profilul ei, în timp ce despătura scrisoarea și începu să o citească.

Dragă Christopher,

Se pare că am mai puțin timp de trăit decît am sperat. Mărturisesc că am descoperit că sînt surprins cît de scurtă a fost viața. Cînd mă întorc, pentru a arunca o privire în urmă, văd că am petrecut prea mult timp stăruind asupra unor lucruri greșite, și nu destul asupra a ceea ce conta. Dar văd, de asemenea, că am fost binecuvîntat cu mult mai multe decît alți oameni. Nu am nevoie să te rog să ai grijă de Audrey și de mama. Știu că o vei face, atît cît îți vor permite ele.

Dacă citești asta, înseamnă că te-ai întors din război și faci față responsabilităților, pentru care n-ai fost pregătit niciodată. Lasă-mă să-ți dau cîteva sfaturi. Te-am urmărit toată viața... felul tău neobosit de a fi, lipsa ta de satisfacție față de orice. Pui oamenii pe care îi iubești pe un pedestal și inevitabil ei te dezamăgesc. Și faci asta și cu tine însuși. Dragul meu frate, ești cel mai rău dușman al tău. Dacă poți învăța să încetezi să te mai aștepti la o perfecțiune imposibilă, de la tine și de la alții, s-ar putea să găsești fericirea, care totdeauna te-a ocolit.

Iartă-mă că nu am fost în stare să supraviețuiesc... și iartă-te și pe tine că ai supraviețuit.

Aceasta este viața pe care ai fost menit să o trăiești. Nici o singură zi nu trebuie irosită.

John

Christopher rămase tăcut pentru multă vreme, cu inima strânsă. Semăna cu fratele lui... tonul acela iubitor și moralizator.

- Ce mult îmi lipsește, șopti el. Mă cunoștea așa bine!

- Te cunoștea așa cum erai, interveni Beatrix. Dar cred că te-ai schimbat. Acum nu mai cauți perfecțiunea. Cum altfel ai putea să explici atracția ta pentru mine?

Blînd, Christopher îi prinse fața în mâini.

- Tu ești ideea mea de perfecțiune, Beatrix Heloise.

Ea se aplecă înainte, pînă cînd nasurile li se atinseră.

- Te-ai iertat pe tine însuși? întrebă ea blînd. Pentru că ai supraviețuit?

- Încerc. Aproximarea trupului ei cald_k sumar îmbrăcat, era prea mult pentru a rezista, li prinse ceafa cu mâinile și îi sărută gîtul. Un mic frison îi traversă pielea. O dezbracă cu grijă, luptînd să-și rețină dorința[^], care amenința să țîșnească dincolo de control. Își menținu fiecare mișcare blîndă, ușoară, în timp ce corpul îl durea de nevoia violentă de a o poseda. Mâinile lui se plimbară peste ea, trasîndu-i contururile fizice a ceea ce cuvintele exprimasera deja. Făcînd dragoste, creîndu-le, lăsînd senzațiile să plutească peste ei amîndoi. Emoția deveni mișcare. Mișcarea deveni plăcere.

Își lăsă limba să-i sondeze gura, în timp ce pătrundea în ea, cu mâinile încleștate în mătasea întunecată a părului ei revărsat. Ea încercă să se miște, dar el o ținu liniștită alimentînd-o cu din ce în ce mai multă plăcere, pînă cînd fiecare respirație a ei deveni un geamăt și tremura nestăpînită.

Apoi ea își propti călcîiele în lenjeria patului, cu degetele înfipite în spinrea lui. El savură micile

pîlpîiri de durere, plăcîndu-i privirea năucă și pierdută de pe fața ei. Ritmurile trupului ei se adunară într-un torent, într-un flux impetuos de culoarea unei acuarele delicate, ce să răspîndi pe pielea ei fină. Dar el nu voia să termine încă, în ciuda foamei lui vorace. Cu un efort agonizant, se sili să rămînă în ea nemișcat.

Ea țipă, cu șoldurile ridicîndu-se spre masivitatea lui.

- Christopher, te rog...

- Șșșșt... O împinse în jos, îi sărută ceafa, apoi lucră încet la sîinii ei. Îi trase sfîrcurile în gură, mîngîindu-le cu dinții și limba, lăsîndu-i rămășițe ale ardorii lui ude. Ei îi scăpară mici sunete înfometate și mușchii interiori îl apucară într-un ritm lipsit de apărare. Începu să urmeze schema tandră, împingînd mai mult, lăsînd-o să-l strîngă la fiecare încercare de a se scoate.

- Uită-te la mine, șopti el și genele ei se ridicară, pentru a da la iveală profunzimea sufletului ei.

Prinzînd-o cu o mîină de ceafă, își contopi buzele cu ale ei, în timp ce o pătrundea mai profund ca înainte. Ea îl primi, înconjurîndu-l cu brațele și picioarele, reținîndu-l cu tot trupul. El făcu ritmul să devină mai dur, mai rapid, procesul devenind mai sălbatic și mai nereținut, în timp ce se adapta ritmului accelerat și fără oprire al șoldurilor ei. Și atunci, arcuindu-se în sus, fu cuprinsă de o convulsie violentă, carnea ei apucîndu-l strîns, iar undele ude aducîndu-i eliberarea și se smulse din ea.

Erau amîndoi prea copleșiți de dragoste pentru a se mișca, o vreme. Sătul și cu o senzație de deschidere, de lipsă de apărare, Christopher își lăsă mîna să se plimbe peste ea, nu cu intenții erotice, ci cu adorație. Ea se întinse și se mișcă, pentru a-i apuca picioarele sub coapsele ei fine, cu

brațul de-a curmezișul pieptului lui. Apoi cățărându-se pe el, își frecă ușor gura și nasul prin părul de pe pieptul lui. El stătea întins tot sub eșafodajul fierbinte al trupului ei, lăsînd-o să se joace cu el și să-l exploreze după cum voia.

Cînd în sfîrșit părăsiră patul, erau amețiți. Christopher își puse în practică intenția de a-i face baie, de a o șterge și chiar de a-i peria părul. Apoi ea își puse un halat și se așeză lîngă cada de baie, în timp ce se spăla și el. Din cînd în cînd se apleca și îi fura un sărut. Inventară dezmierdări reciproce. Micile intimități ale celor căsătoriți, care însemnau totul și nimic. Le adunau, așa cum adunau cuvintele și amintirile, fiecare conținînd rezonanțe speciale pentru amîndoi.

Beatrix stinse toate lămpile, cu excepția celei de pe noptieră.

- E vremea de dormit, murmură ea.

Christopher stătea pe prag privind-și soția

culcată sub cuverturi, cu părul căzut pe un umăr, în șuvițe libere. Ea îi aruncă o privire, ce acum îi devenise familiară... încurajîndu-l răbdătoare. Privirea Beatrix.

O viață întregă cu o asemenea femeie, aproape că nu era suficientă.

Inspirînd cu putere, Christopher luă o decizie.

- Vreau pe partea stîngă, rosti el și stinse ultima lampă.

Se urcă în pat alături de soția lui și o luă în brațe.

Și dormiră împreună pînă dimineața.

EPILOG

20 iunie 1857

Hyde Park, Londra

Christopher aștepta împreună cu *Brigada de Infanterie* într-un spațiu larg din partea de nord a lui Hyde Park, de un kilometru lat și un kilometru jumătate lung, rezervat pentru nouă mii de bărbați din toate armele. Erau marinari, dragoni, infanteriști, husari, *Garda Călare Personală*, munteni și mulți alții, strălucind toți în soarele puternic. Dimineața era fierbinte și fără

nici o adiere, promițînd să coacă suta de mii de oameni, care așteptau ceremonia de decernare a Crucii Victoriei.

Soldații în uniformele lor complete se simțeau deja îngrozitor, unii dintre ei din cauza căldurii, alții de invidie.

- Avem cele mai afurisit de urîte uniforme din tot imperiul, bombăni unul dintre infanteriști, aruncînd o privire către îmbrăcămintea infinit mai frumoasă a husarilor de alături. Urăsc acest mohorît verde închis.

- Frumoase ținte am fi fost tîrîndu-ne în primele linii în roșu și auriu strălucitor, răspunse alt

infanterist, cu ton scăzut și batjocoritor. Ți-ar fi împușcat fundul.

- Nu-mi pasă. Femeilor le plac hainele roșii.

—Și ai alege o femeie, chiar dacă ai avea fundul împușcat?

-Tu nu?

Tăcerea celuilalt bărbat îi admise punctul de vedere.

Un zîmbet slab curbă buzele lui Christopher. Își aruncă privirea spre împrejmuirea de lîngă galeriile Grosvenor Gate, unde se aflau șapte mii de deținători de bilete. Beatrix și restul familiei Hathaway erau acolo, ca și bunicul lui și Audrey, împreună cu mai mulți veri. După ce această prezentare elaborată și nedorită se va termina, Christopher și întregul grup al familiei și rudelor sale se vor întoarce la hotelul *Rutledge*. Va avea loc un dineu privat, cu petrecere și veselie și Harry Rutledge făcuse aluzie și la o distracție specială. Cunos- cîndu-l pe Rutledge, putea să fie orice, începînd de la un trio de cîntăreți de operă, pînă la o trupă de maimuțe dresate. Doar două lucruri erau sigure - familia Hathaway era la Londra și va avea loc o zbenguială sălbatică.

Mai participa un oaspete la dineul familial de la Rutledge - Mark Bennett, care își vînduse mandatul de militar și se pregătea să ia frîiele afacerii lui de familie, din navigație. Îi luase luni întregi lui Bennett să-și revină, în urma traumei provocată de experiențele din timpul războiului, și procesul era departe de a fi încheiat. Totuși, o ședere îndelungată în gospodăria Phelan îi făcuse un nesfîrșit bine. Bucată cu bucată, Bennett își adunase din nou psihicul, într-un proces necesar, dar dureros.

Cu sprijinul prietenilor înțelegători, încet-încet redevenise el însuși.

Acum, din ce în ce mai mult, Bennett semăna cu ștregarul energetic și cu mintea ascuțită, care fusese odată. În timpul lungilor și viguroaselor cavalcade de la țară, căpătase o culoare și o vitalitate sănătoase și își recîștigase mușchii pierduți. Chiar și după ce s-a întors la moșia familiei lui din Gloucestershire, Bennett a continuat să-i vizitase adesea pe Christopher și pe Beatrix, la Riverton. Și astfel s-a întîmplat ca în timpul uneia din aceste vizite, să o întîlnească pe Audrey, care venise să stea la ei două săptămîni.

Reacția lui Audrey față de fostul soldat înalt și cu părul negru, fusese mai mult decît ciudată. Christopher nu înțelegea de ce cumnata lui rumenă și normală devenea așa rușinoasă și stîngace, cînd Bennett se afla prin apropiere.

- Asta pentru că el e tigrul, explică Beatrix în particular, iar Audrey e lebedă, șj tigrii le fac întotdeauna pe lebede nervoase. Îl găsește foarte atrăgător, dar nu se gîndește că ar fi felul de domn, pe care și l-ar dori de companie.

Pe de altă parte, Bennett părea prins de Audrey, dar de fiecare dată cînd îi făcea un avans plin de atenție, ea dădea înapoi.

Apoi, cu o viteză uluitoare, cei doi păreau că au devenit prieteni apropiați. Mergeau la călărie și la plimbare împreună și corespondau frecvent, cînd erau departe unul de altul. Și cînd amîndoi se aflau la Londra, erau întotdeauna văzuți împreună.

Uimit de schimbările survenite în relația lor, inițial stîngace, Christopher l-a întrebat pe Bennett ce s-a întîmplat.

- I-am spus că sînt impotent de pe urma vechilor răni de război, explică Bennett. Asta a calmat-o considerabil.

Luat prin surprindere, Christopher reuși să întrebe precaut:

- Și ești, cu adevărat?

- *Pe tot infernul, nu!* veni răspunsul indignat al lui Bennett.

Am spus asta doar pentru că era așa de sperioasă în preajma mea. Și a funcționat.

Christopher îl privi sardonice.

- O să-i spui vreodată lui Audrey adevărul?

Un zîmbet răutăcios se juca la colțurile buzelor lui Bennett.

- În curînd, am să o las să mă trateze, admise el. Văzînd expresia lui Christopher, adăugă repede că intențiile lui erau totalmente onorabile.

Se potriveau. Și după părerea lui Christopher, fratele lui ar fi aprobat.

Răsunară Salvele Regale, tunurile grele ale artileriei bubuind. Se intonă imnul național, cînd începu trecerea în revistă a trupelor, toate armele coborînd drapelele și prezentînd armele. Încet grupul regal trecu de-a lungul liniilor. La terminarea parăzii, regina, însoțitorii ei și un detașament din *Garda Regală Călare* înaintă spre centrul publicului, între Guvern și *Corpul Diplomatic*.

Se stîrni o mică agitație, cînd regina nu descă- lecă la podiumul central, așa cum era programat, ci insistă să rămîină pe calul ei de luptă. Se pare că intenționa să înmîneze Crucea Victoriei de pe locul ei din spinarea calului, cu prințul consort la stînga.

Cei ce primeau medalia, șaiszeci și doi în total, erau adunați la podium. Ca mulți dintre ceilalți, Christopher era îmbrăcat în haine civile, pentru că renunțase la uniformă, la terminarea războiului. Dar,

spre deosebire de ceilalți, Christopher ținea în mână o lesă. Atașată de un câine. Din motive care nu fuseseră explicate, i se spusese să-l aducă și pe Albert la decorare. Ceilalți infanteriști șușotiră încurajări, când Albert merse se supus alături de Christopher.

- Ce băiat bun!

- Arată inteligent, tipul!

- Nici un accident în fața reginei!

- Și toate acestea se referă la amîndoi, Albert, adăugă cineva smulgîndu-le multora dintre ei un chicotit.

Aruncîndu-le prietenilor o privire acuzatoare, care nu făcu decît să-i amuze și mai mult, Christopher îl duse pe Albert să o întîlnească pe regină.

Majestatea Sa era chiar mai scundă și mai trupeșă decît se așteptase, cu nasul acvilin, fără bărbie și cu ochi pătunzători. Era îmbrăcată într-un costum de călărie stacojiu, cu o eșarfă de general pe un umăr și un panaș de general din pene roșii și albe la pălăria de călăreață. O banderolă neagră de doliu, un obicei luat de la doliul armatei, fusese legată în jurul unui braț durduliu. Pe spatele calului, lîngă podium, era la același nivel cu medaliații.

Christopher era mulțumit de maniera neoficială, în care conducea ea ceremonia. Oamenii treceau în șir prin fața ei, fiecare oprindu-se pentru a fi prezentat și pentru ca ea să-i agațe pe piept crucea de bronz cu panglica roșie, după care era eficient expedit mai departe. În acest ritm, tot procesul nu va dura mai mult de un sfert de oră.

Imediat ce Christopher și Albert urcară pe podium, el fu tulburat să audă urale venite din partea mulțimii, răspîndindu-se și crescînd, pînă cînd zgomotul deveni asurzitor... Lui nu i se părea corect să primească mai multe aclamații decît alți soldați - ei

meritau la fel de multă recunoștință, pentru curajul și bravura lor. Dar iată că și militarii aclamau, umilindu-l cu desăvârșire. Aibert ridică ochii la el neliniștit și rămase lipit de el.

- Ușurel, băiete, murmură el.

Cînd se opriă în fața ei, regina se uită curioasă la această pereche.

- Căpitane Phelan, rosti ea. Entuziasmul supușilor noștri te onorează.

Christopher răspunse cu grijă:

- Onoarea aparține tuturor soldaților, care au luptat în serviciul Majestății Voastre - și familiilor, care i-au așteptat să se întoarcă acasă.

- Bine spus și cu modestie, căpitane. Zări o ușoară accentuare a ridurilor de la colțurile ochilor ei. Înaintează! Cînd el se supuse, regina se aplecă de pe cal, pentru a prinde crucea de bronz cu panglica roșie pe haina lui. Christopher era gata să se retragă, dar ea îl opri cu un gest și un cuvînt: rămîi! Atenția ei se îndreptă spre Aibert, care stătea pe podium și-și înălță capul privind-o curios. Care e numele însoțitorului tău?

- Numele lui e Aibert, Majestatea Voastră.

Buzele ei se mișcară, parcă gata să zîmbească.

Aruncă o privire scurtă la stînga, către prințul consort.

- Am fost informați că a fost alături de tine, la Inkerman și Sevastopol.

- Da, Majestatea Voastră. A întreprins multe fapte foarte dificile și periculoase, pentru a-i menține pe oameni în siguranță. Această cruce îi aparține parțial lui - a asistat la recuperarea unui ofițer rănit de sub focul inamic.

Generalul însărcinat cu înmînarea către regină a ordinelor se apropie și îi dădu un obiect curios. Arăta ca o... zgardă de cîine?

- Vino încoace, Albert, zise ea.

Albert se supuse prompt, așezându-se la marginea podiumului. Regina se apowie și prinse zgarda în jurul gâtului lui, cu o eficiență plină de dexteritate, ce dovedea o experiență îndelungată. Christopher își aminti că auzise că are mulți cîini, dintre care unii erau cîini ciobănești scoțieni.

- Zgarda asta, i se adresă ea lui Albert, ca și cum ar fi putut să o înțeleagă, a fost gravată cu onorurile și distincțiile în bătălie ale regimentului. Am adăugat și o cataramă de argint, pentru a omagia valoarea și devotamentul pe care le-ai arătat în serviciul nostru. Albert așteptă răbdător pînă cînd i se prinse zgarda, apoi îi linse încheietura mîinii. Impertinentule! îl muștră ea în șoaptă și îl bătu ușor pe cap.

Apoi sesiză la Christopher un zîmbet scurt și discret, cînd plecau pentru a da locul următorului medaliat.

- Albert, prietenul regalității, rosti Beatrix mai tîrziu la hotelul *Rutledge*, rîzînd cînd se așeză pe dușumeaua apartamentului lor ca să examineze noua zgardă. Sper că nu o să-ți ieși din fire și să-ți dai aere.

- Nu, față de familia ta, nu o va face, afirmă Christopher scoțîndu-și haina și vesta și desfă- cîndu-și cravata. Se întinse pe divan, bucurîndu-se de răcoarea camerei. Albert se duse să bea din castronul lui cu apă, lipăind zgomotos.

Beatrix merse la Christopher, se întinse cît era de lungă peste el și își puse brațele pe pieptul lui.

- Am fost așa de mîndră de tine astăzi, rosti ea zîmbindu-i. Și puțin și cam încrezută, cu toate femeile alea leșinînd și oftînd după tine. Eu sînt cea cu care ai venit acasă.

Arcuindu-și o sprinceană, Christopher întrebă:

- Numai puțin încrezută?

- O, foarte bine. *Enorm* de încrezută. Începu să se joace în părul lui. Acum că toată afacerea asta a medaliilor e rezolvată, am ceva de discutat cu tine.

Închizînd ochii, Christopher se bucură de senzația degetelor ei mîngîindu-i țeasta.

- Ce e?

- Ce ai spune să adaugi familiei noastre un nou membru?

Nu era o întrebare neobișnuită. De cînd își stabiliseră gospodăria la Riverton, Beatrix mărise numărul menajeriei ei și se ocupa în mod constant cu caritatea și îngrijirea animalelor. De asemenea, trimisese și un raport nou înființatei societăți de istorie naturală de la Londra. Dintr-un motiv oarecare, n-a fost deloc dificil să convingă grupul de entomologi, ornitologi și alți nauraliști mai vîrstnici să includă o femeie tînără și frumoasă în mijlocul lor. Mai ales cînd devenise clar că Beatrix putea să vorbească ore întregi despre scheme de migrație, ciclurile plantelor și alte probleme legate de mediul și comportamentul animal. Au existat discuții și ca Beatrix să se alătore conducerii, care organiza un nou muzeu de istorie naturală, pentru a oferi părerea unei doamne privind diversele aspecte ale proiectului.

Ținîndu-și ochii închiși, Christopher zîmbi leneș.

- Blană, pene sau solzi? comentă el, ca răspuns la întrebarea ei de mai înainte.

- Nimic din toate astea.

- Dumnezeu! Ceva exotic. Foarte bine, de unde vine creatura? Va trebui să mergem în Australia să o aducem? în Islanda? în Brazilia?

Un fior de amuzament o străbătu.

- De fapt, e deja aici. Dar n-ai să poți să-l vezi decît, să zicem... peste încă alte opt luni.

Ochii lui Christopher se deschiseră mari. Beatrix zîmbea pârînd rușinată, nerăbdătoare și mai mult decît încîntată de ea însăși.

- *Beatrix!* Se întoarse cu grijă, astfel încît ea să rămînă sub el. Mîna lui îi dezmierdă un obraz. Ești sigură? Ea dădu afirmativ din cap. Copleșit, Christopher îi acoperi gura cu a lui, sărutînd-o cu sălbăticie. Dragostea mea... fată prețioasă...

- Nu este ce ai vrut și tu? întrebă ea printre sărutări, cunoscînd deja răspunsul.

Christopher se uită la ea ca printr-o ceață strălucitoare de bucurie, ce făcea ca totul să fie aburit și radiant.

- Mai mult decît am visat vreodată. Și în mod cert mai mult decît merit.

Brațele lui Beatrix alunecară în jurul gîtului lui.

- Am să-ți arăt eu ce meriți, îl amenință și îi trase capul în jos spre ea, din nou.

---- SFÎRȘIT ----